

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 12^{ον}
ΑΡ. 604

1935

ΜΙΑ ΝΕΑ & ΤΑΧΕΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΑΘΙΣΤΑ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΚΑΤΑΛΕΥΚΟΥΣ

Η νέα επιστήμη απέδειξε ότι εκατομμύρια μικρών μορίων επικαλύπτουν την επιφάνειαν των οδόντων και προκαλούν το κίτρινο αυτών, το οποίο καμία συνήθης οδοντοκρέμα δεν μπορεί να εξαλείψει. Γι' αυτό «συνιστάμεν την ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηρῶς ψηκτοῦ». Με τὸ πρῶτο βουρτσισμό τὰ δόντια σας γίνονται άσπαστεῦως λευκά και σιλβὰ τὰ δὲ οὐλα σας εξυγιαίνονται τελείως.

Τ' αποτελέσματα της ΚΟΛΥΝΟΣ άφαιρούνται εἰς δύο παράγοντας: Πρῶτον: ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ περιλαμβάνει τὰ καλύτερα ἀναγνωρισμένα ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ, ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΑΘΗΝΑΙ

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Γιατί τὸ βλέμμα του εἶναι ἔτσι περιφρονητικό;

Κι' όμως αὐτὴ εἶναι ἑξ ἑσσυωραία με τὸσες ἄλλες...

Μήπως, διότι, παρὰ τὰ ὠραία της χαρακτηριστικά, γυαλίζει ἡ ἐπίδερμὶς της; 'Ηουχάστε, κυρία! σ' αὐτὴν ποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ κατάσταση της ἐπίδερμίδος σας, ἡ

MATITÉ

ἡ ποῦδρα καλλονῆς της 'Αρωματοποιίας **L. T. PIVER** θὰ σας χαρίσῃ τὴν μὲν καὶ βελούδινη ἐπίδερμίδα, ποὺ τὸσον θαυμάζουν οἱ ἄνδρες. Ἡ MATITÉ εἶναι ἡ ἰδεώδης μὲν ποῦδρα, γιατί εἶναι κατασκευασμένη χωρὶς τὰ καὶ ὅλα της τὰ συστατικά εἶναι μὲν.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ.
Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ
Ἀκαδημίας 5 — τηλ. 20.918
ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΤΥΠΟΣ - ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΕΝ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Τελεία ἐκμάθησις της κοπτικής ἐντὸς 30 μαθημάτων κοπτικῆς μεθόδου ὑπὸ της Διπλωματούχου **Κ. ΝΙΚΟΛΕΑ** τῆς τριετίας ἐφοίτησε παρὰ τῆς ἀνωτέρᾳ σχολῆς τῶν **Pigier**. Αἱ τιμαὶ τῶν διδασκτρων ἀναλόγως λογικαί.

Πωλοῦνται ἐπίσης κροκί ὥστε νὰ δύνανται καθεὶς νὰ ράπτῃ μόνῃ τὸ φόρεμά της

Πληροφορίαι **ΛΕΩΝΙΔΟΥ 28**

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ
ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

26 Σεπτεμβρίου 1935

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1793

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

Π.
Ὅσο, τὸ οἰκονομικὸ ζήτημα δὲν πῆγαινε διόλου καλὰ. Ἡ «Ἀκρόπολις» ἔδινε μεγάλους μισθοὺς, ἀλλὰ εἶχε τὴν κακὴ συνήθεια νὰ μὴν τοὺς πληρώνῃ. Εἶχα μὲν διαχειριστὴ γραμμασιανό, ποὺ τὸν λέγανε Λαστίκ, ἀρχιμάστορα στὸ «περίστε αὐτίο». Τὸ λογιστικὸ μὲν χωροτοῦσε κάμπο-
σα:

— Τὶ νὰ σὰς κάνω; μούλεγε αὐτός: Βρῆστε κανένα «κοινωνικὸ παράγοντα» νὰ πάρτετε τὰ λεπτὰ σας!
Οἱ «κοινωνικοὶ παράγοντες» ἦσαν μὴ σπουδαία ἐφευρεσι. Οἱ μεγαλοβιογράφοι καὶ οἱ μεγαλέμποροι καὶ ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι ποὺ ἦσαν ἀπὸ τοὺς πρῶτους στὸ ἐπάγγελμά τους, περνοῦσαν ἀπὸ δύο στήλες τῆς πρώτης σελίδος, μὲ βιογραφία, φωτογραφία καὶ περιγραφή τῆς ἐργασίας τους. Αὐτὸ τοὺς κόστιζε χίλιες δραχμές. Ἐδινε τὸ χιλιάριον καὶ ὁ συντάκτης σὲ βάφτιζε σπουδαῖο «κοινωνικὸ παράγοντα» καὶ σὲ παραδίδε στην ἀθανασία. Τόγῃ ὅμως εἶχαν σωθῇ οἱ «κοινωνικοὶ παράγοντες» τῶν χιλίων δραχμῶν. Κι' ἐρχότανε μὴ δεύτερη σειρά—οἱ παράγοντες τῶν πεντακοσίων δραχμῶν— καὶ νομίζω πὺς κατέβηκαν ἀπὸ—σινὰ καὶ σὲ παράγοντες διακοσίων πενήντα καὶ ἑκατὸ δραχμῶν ἀκόμα. Τέτοιους παράγοντας ἔπρεπε νὰ βρῶ, γιὰ νὰ πληρωθῶ. Ἐδήλωσα ἀδυναμία. Κι' ἀνέβηκα στὸ γραφεῖο τοῦ Γαβρηλίδου, νὰ διαμαρτυρηθῶ. Μὲ ρώτησε μὲ μεγάλη σοφιστικὴ:

— Δὲν ἔχετε πιστωτικούς... ὀρίζοντας;
— Ὄχι, τοὺ δὴλωσα: Ποῖος πιστώνει ἕνα νέο, ποὺ ζῇ ἀπὸ τὴν πένα του;

— Καλὰ, θὰ φροντίσω νὰ πληρωθῇτε.
Μὰ δὲν ἔβλεπα νὰ γίνεταί τίποτα. Τότε στην ἐπιφυλλίδα ποῦγραφα στην «Ἀκρόπολι» ἔμπασα μὴ μέρη ἐντελὸς ἀνδραγαθία ἕνα καινούργιο πρόσωπο, ποὺ εἶχε ἅπασα τὰ φυσικά καὶ ἠθικά χαρακτηριστικά τοῦ Γαβρηλίδου. Ἦτανε κι' αὐτὸς δημοσιογράφος ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν... Τοῦ Γαβρηλίδου δὲν τοῦ ἄρεσε. Μὲ ρώτησε:

— Τὶ πρόκειται νὰ κάνῃ αὐτὸ τὸ καινούργιο πρόσωπο, ποὺ μπάσατε τόσο ξαφνικά στην ἐπιφυλλίδα σας;
— Ἐξορτάται, τοῦ ἀπάντησα, ἀπὸ τὸ τί θὰ κάνῃ τὸ λογιστικὸ! Ἄν πάρω μερικὰ χρήματα, ποὺ μοὺ χρειάζονται, αὐτὸ τὸ πρόσωπο θάζῃ ἕνα ρόλο εὐδαίμονα, εἰδικῇ θὰ κάνῃ παληανθρωπιστὴς!

Ὁ Γαβρηλίδης γέλασε μὲ τὴν καρδιά τοῦ: μούδωσαν ἕνα μέρος ἀπ' ὅσα εἶχα νὰ λάβω. Ἀρχίσαν ὅμως νὰ μὲ παραφορτοῦνον μὲ δουλειά. Εἶχαν ἕναν πίνακα μὲ συνταγόμενα, κρεμασμένον στὸν τοῖχον κι' ἐκεῖ μέσα ἔβλεπε ὁ Γαβρηλίδης κατὰ γραμματάκια μὲ οδηγίες γιὰ τὴν ἐργασία ποὺ θάκαναν, κάθε μῆρα, οἱ συντάκτες. Δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴν ἰδέα χρόνιον καὶ ἀνθρώπινον ἀντοχῆς. Ἐνα ἀπόγευμα βόηκα σ' αὐτὸ τὸ συνταγόμενον, ἕνα γραμματάκι μὲ δεκατέσσερες ἐντολές! Ἐπρεπε νὰ κάνω—ἐντὸς τῆς ἡμέρας!—δεκατέσσερες διαφορετικὲς δουλειές, ὅλες συνδυασμένες μὲ τρεῖς καὶ ὀκτώ, ποὺ θάθελα ἡ αὐτοκίνητο—ποὺ δὲν ἦταν ἐν χορῇ—τότε—ἡ τρεῖς μέρους καμὸ γιὰ νὰ τις ἐκτελέσω εὐσυνειδήτῃ. Πῆρα μὴ καλὰ χαρτί, πῆγα σ' ἕνα γαλατάδικο καὶ τοῦγραψα:

«Κύριε διευθυντά,
Φαντάζομαι ὅτι τὸ σημειώμά σας δὲν ἀπευθύνεται πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς σαρανταποδαροῦσαν τινά. Ἐγὼ ἔχω—καθὼς εἶπατε—δύο μόνον πόδια. Καὶ σὰς πληροφοροῦ ὅτι δὲν ἤρθα στην «Ἀκρόπολι», γιὰ νὰ ἐργασθῶ μ' αὐτά, ἀλλὰ μὲ τὸ κεφάλι. Ἄν διαρωγῇτε πρὸς τὴν ἀντίληψί μου, παρακαλῶ νὰ δεχθῇτε τὴν παραίτησί μου».

Ἐστειλε καὶ μὲ βόηξε.
— Εἰδοθε θέλλα, μοὺ εἶπε! κι' ἐμένα ἡ θέλλα μοὺ ἄρσει. Ἡ παραίτησίς δὲ γίνεται δεκτή. Ἐργασθῇτε ὅπως θέλετε.
Ἀλλὰ καὶ μ' αὐτὸ δὲν κάμαμε πολλὸ χωριό. Δὲ μπορούσε κανεὶς νὰ συνεννοηθῇ στροτά μὲ τοῦ. Ἄλλοτε τὸν εὗρισκα γυμνὸ μὲ τὰ πόδια μέσα σὲ μὴ λεκάνη νεροῦ κι' ἀνοιχτὸ τὸ παράθυρο: ἄλλοτε μὲ μασάζ ὅρα μὴ γέτα μῆλο, ἄλλοτε μὲ μονολογὴ μεγαλόφωνον, ἄλλοτε μὲ γέλα δυνατὰ, καχαριστὰ καὶ χωρὶς λόγο. Διάβαζε γιὰτρικὰ βιβλία καὶ ἐφήρμοζε ὅλες τις θεραπείες τῆς μόδας γιὰ νὰ ζῇση πολλὰ χρόνια. Ὅπως ἀλλάζεθε θεραπείες, ἀλλάζεθε καὶ γνώμες, ιδέες, προτιμήσεις, συστήματα, ἐντυπώσεις, θαυμασμούς, φιλίες.

Πέρασα στὸ «Ἄστου» ποὺ εἶχε γίνεταί πεντάριον ἀπὸ δεκάριον, ποὺ τοῦ εἶχε ὁ Ρένουλης: τὴ διευθύνον πέρανε στὰ χέρια τοὺς ὁ Γεωργίου Βουτσινῆς κι' ὁ Ζαχαρίας Παπαντωνίου. Στην ἀρχὴ ἔγραφα πολλὰ λόγια, γιὰτὶ ἦμουν ἀπασχολημένος μὲ τὸ πρῶτο μου

δράμα, ποὺ δὲν εἶνε ὁ «Γυῖος τοῦ Ἰσκιου» ὅπως πιστεύουν ὅλοι, ἀλλὰ ἡ «Θυσία» δίπρακτο ἔργο, μὲ ἥρωα καλλιτέχνη, ποὺ ἡ τύχη τὸν κατατρέχει. Σπάζω τὸ κεφάλι μου νὰ θυμηθῶ τί εἶδους θυσία ἦταν αὐτὴ ποῦκανε καὶ γιὰτὶ τὴν ἔκανε. Τὸ δράμα παίχτηκε ἀπὸ τὸ θίασο Πεταλά, στὸ θέατρο Διονυσιαδῆ, μὲ πολλὰ μέτρια ἐπιτυχία. Τὸν καλλι-

τέχνη ἔπαιξε ὁ ἴδιος ὁ Θεοδόσης Πεταλᾶς καὶ τὴν ἀγαπημένην του—ὑπῆρχε ἔρως στην ὑπόθεσι—ἡ Οὐρανία Καζούρη, νέα τότε καὶ δραματική: Δὲν εἶχε περῶν ἀκόμα σὲ χαρακτηριστικούς ρόλους καὶ κανεὶς δὲ φανταζότανε πὺς θὰ γινότανε ἀρτίστα τῆς ὀπερέτας. Γιὰ τὴ «Θυσία» γράφηκε καὶ κριτικὴ στὸ «Ἄστου» ἀπὸ τὸν **Ζ. Γεωργίου Μαῖτα**, διακεκριμένο σήμερα γιὰτὸ τοῦ Πειραιῶς. Ἦτανε φίλος μου, διάβαζε—καὶ μάλιστα γερμανικὴ λογοτεχνία—κι' εἶχαμε μαζὺ ἀτελείωτες συζητήσεις. Ὁ Βουτσινῆς μοὺ ζήτησε νὰ τοῦ γράψω γιὰ τὸ «Ἄστου» ἕνα μυθιστόρημα. Καὶ σὲ λίγο τάχιστα μὲ τὸ τίτλο «οἱ Μαῦροι Ἀνθρωποι». Ἦτανε μὴ εἰκόνα, παρμένη ἐκ τῆς ζωῆς τῶν καταναθῶν τοῦ λιμανιοῦ καὶ τῶν χασικλῶν. Μετὰ τὴν τρίτη, τέταρτη ἐπιφυλλίδα ὁ Ζαχαρίας Παπαντωνίου ἔγραφε τὸ πρῶτο μεγάλο κομμάτι γιὰ «μένα, ὅπου μιλῶσε γιὰ μεγαλοπρεπὴ ἀνατολὴ ἐνός συγγραφέως». Οἱ φίλοι κι' οἱ δικοὶ μου τὸ πανηγύριον αὐτὸ τὸ ἄρθρο. Ἐκανε τοὺς λογοτέχνες νὰ μὲ προσέξουν, μούδωσε μὴ κάποια θέσι ἀνάμεσα στοὺς νέους. Τότε γνωρίστηκα καὶ μὲ τὸν Πορφύρα. Τὸν ἀγάπησα τὸν τρυφερό καὶ σεμνὸν ἐκεῖνον ἄνθρωπον, μ' ὅλο ποὺ ὁ χαρακτήρας του ἦτανε στην ἄλλη ἀκρὴ ἀπὸ τὸ δικό μου. Μιλοῦσε νόστιμα, μὲ πολλὰ ἄλατι καὶ καμμὴ φορὰ μούδινε χρήσιμες συμβουλές.

Ὁ Βλάσιος Γαβρηλίδης (Σκίτσο τοῦ **Δ. Γαλάνη**)

Μὰ τὸ «Ἄστου» δὲν πῆγαινε καθόλου καλὰ. Ἀκολουθοῦσε τὴν πολιτικὴν τοῦ Δημητρίου Ράλλη. Καὶ ὁ ἀγὼν ἦτανε δύσκολος: ἡ κυκλοφορία μικρὴ καὶ λεπτὰ δὲν ὑπῆρχαν. Ἐνα βράδυ ποὺ τὰ πράγματα γίνανε πολὺ στενά κι' ἐζητήθη μὴ μικρὴ βοήθεια ὁ Ράλλης ἔστειλε τὸ... λόγο ποῦχε βγάλει στη Βουλὴ, βέβαιος, ὅτι, ἂν τὸν δημοσιεύσαμε, ἡ κυκλοφορία θάἐβγαίνε καὶ θὰ ἐσώζετο ἡ κατάσταση. Ἐγινε τὸ ἀντίθετο. Τὸ «Ἄστου» ἔκλεισε. Ἐπρεπε νὰ ζητήσω ἄλλου ἐργασίας.

Ποῦ ὅμως; Ὁ Σπύρος ὁ Τσαγκάρης, ὁ ἰδρυτὴς καὶ διευθυντὴς τοῦ Πρακτορείου Ἐφημεριδῶν, πῆρε ἀπάνω του τὴ φροντίδα νὰ μὲ ταχτοποιήσῃ. Ἀπλὸς ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, ποῦχε γίνεταί «ταρῶς τοῦ τύπου»—σῆκωνε ἡ χαντάκωνε ἐφημερίδες φθάνει νὰθελε, μὲνα νόημα—ἀπὸ ἐφημεριδοπώλης, εἶχε μὰτι ποῦκοβε καὶ μυαλό ποὺ δούλευε. Ἦθελε τότε νὰ σηκώσῃ τὴν «Πατρίδα» τοῦ Σίμου, π' εἶχε μεταφερθῇ ἀπὸ τὸ Βουκουρεστί, ποῦβγαίνε σὰν ἐβδομαδιαία, στην Ἀθήνα. Ἦθελε ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος νὰ βοηθήσῃ καὶ μένα. Μὲ συμπαθοῦσε. Ἀμα εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ λεπτὰ, μούδινε λέγοντάς μου:

— Ἐννοια σου καὶ θὰ πάρω ἀπὸ σένα ἐκατομμύρια! (Ἐννοοῦσε ὅτι θὰ τοῦ τάδινα μὲ τὴ δουλειά μου σὲς ἐφημερίδες ἀπὸ τις ὅποιες κέρδιζε)

Μὲ ζήτησε, πῆγα στὸ σπίτι του, μοὺ εἶπε:
— Θὰ πᾶς στην «Πατρίδα» κουβέντιασα μὲ τὸ Σίμου, θὰ σὲ πληρώνῃ καλὰ!

Στὰ γραφεῖα τῆς «Πατρίδος» γνωρίστηκα μὲ καινούργιους συναδέλφους: Μὲ τὸ Στέφανο Στεφάνου, μὲτὸ Χρυσάνθη, μ' ἕνα σωρὸ ἄλλους. Ἐκανα καθὺρὴ δημοσιογραφικὴ δουλειά. Μὰ σύγχρονα, στὸ σπίτι μου, δούλευα τὸ «Γυῖο τοῦ Ἰσκιου». Πῶς μούδινε νὰ γράψω αὐτὸ τὸ ἔργο; Ὅτι κι' ἐγὼ τὸ ξέρω: Ὅλοι φαντάστηκαν—καὶ τῶγραφαν—ὅτι ὁ μύθος ἦτανε κάποια νησιώτικη παράδοσι... Τίποτα ἀπ' αὐτά. Ἦτανε κατασκευὴ δική μου. Καὶ σήμερα ἑορμολογιέμαι, πὺς τῶγραφα μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ τὸ διαβάσω σὲ μὴ παντρεμένη π' ἀγαποῦσα καὶ ποὺ δὲ μπόρῳ νὰ τὴν ἀναφέρω, γιὰτὶ ζῇ κι' αὐτὴ κι' ὁ ἀντρας της: Ἦτανε μὴ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι, ποὺ δὲ μπόρῳ νὰ τὴν κάμω ἀλλοιῶς. Τὴ σκηνὴ τῆς πυρκαϊῆς στη δεύτερη πράξι, μοὺ τὴν εἶχεν ἐμπνεύσει ἕνα πραγματικὸ περιστατικὸ: Ἐνα σπίτι ποὺ κάηκε καὶ μὴ νὰ ποὺ τὴ γλύτωσε μὲσ' ἀπὸ τις φλόγες ἕνας συγγενῆς της. Ἡ τελευταία τὸ δράμα, θέλησα νὰ τὸ δώσω στὸ θίασο Κουκούλα, ποῦπαίχε στὸ θέατρο Διονυσιαδῆ, στὸν Πειραιά: Ὁ Νίκος Κουκούλας εἶχε θίασον τότε μὲ πρωταγωνίστρια τὴ γυναῖκα του Χρηστίνα, τὴν κατόπιν **Ζ. Καλογερίκου**. Στην ἀνάγνωσι εἶχα καλέσει καὶ τὸ Νιρβάνα. Ἐνθουσιαστήκα. Ἀμα τελείωσα, μὲ πῆρε ἔξω ἀπὸ τὸ θέατρο καὶ μοὺ εἶπε:

— Τὸ ἔργο σου αὐτὸ εἶνε ποίημα. Εἶνε κῆμα νὰ παιχθῇ στὸν Πειραιά. Ἄφησε νὰ μιλήσω μὲ τὴ Μαρίκα Κοτοπούλη.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΒΙΛΛΑΣ ΡΟΖΑΣ

Ο κολοκαίρι εκείνο η βίλλα Ρόζα είχε δι-
πάλι τις πρώτες δόξες της. Όλα τα παράθυρά
της άφηναν τον ήλιο να μπαίνει στα δωμάτια,
τα λουλούδια ζώρησαν και φούντωσαν και τα
δροσερά γέλια δίδαν τις νυχτερίδες και τα
πουλιά του θανάτου που είχαν χτίσει τις φω-
λιές τους ακόμη και στις σιατίδες της βερά-
ντας. Όλοι οι συγγενείς του κόμητος Στέφανο
Ριότι, του μισάνθρωπου αριστοκράτη, είχε μα-
ζευτεί στη βίλλα Ρόζα. Από τους πρώτους εί-
χαν καταφτάσει με τα μπαούλα τους και τις
παρτενιές τους οι δυο αδελφές του: η Άλμα
και η Γιολάντα, δυο ξεραγκιανές γεροντοκόρες

κολλημένες στο πετσί
τους, σαν παστομένιοι μπακαλιάρη. Έπειτα ήρθε ο
κόμητος Στέφανος, ο οποίος με χροιά μυωπική
για τα βήχα και διάβαζε τα Γράμματα. Κ' ύστερα
ο γέρος φιλόσοφος. Ένας αξιωμα-
τικός του ναυτικού, μια όριμη κυρία, ένας καθηγητής,
ένας έμπορος με τη γυναίκα του και τα τέσσερα
παιδιά του, μια οικονομός του σπιτιού, κι
ένα πλήθος νεαρών ανηψιών του κόμητος. Και
τέλος μια νέα. Μια όμορφη και σεμνή νέα που
τους δήλωσε μ' έπισημότητα:

— Είμαι η γυναίκα του τρίτου παιδιού του κόμητος Ριότι.

— Όσοι είνε είνε ξεμυαλιστή τον Άλμπερτο; Ρώτησε με κακή
ή Άλμα Τζοσάνι—Ριότι.

— Θά μπορούσαμε τουλάχιστον να μάθουμε
το εγγενικό σας όνομα. Συνέχισε η αδελφή της
ή Γιολάντα.

— Με λένε Τζούλια, τούς είπε μ' α-
πλόητητα η νέα.

Κι άφησε τις γεροντοκόρες να χάσουν
τη μύτη τους στα χαριτιά του ληξιαρχείου,
στο πιστοποιητικό του γάμου και στη βε-
βαίωση του θανάτου του Άλμπερτο.

— Και τον κράτησε τόσα χρόνια κοντά
σου, χωρίς να του κάνει ένα παιδί; Πα-
ράτηρες η γυναίκα του έμπορου με τα
τέσσερα παιδιά του ξεφώνιζαν στρίγγλικα.

— Δεν φταίω εγώ!... Θέλησε να δικαι-
ολογηθεί η νεαρή γυναίκα.

— Καλά, καλά, τα ξέρουμε αυτά, είπε
η όριμη κυρία. Η σημερινές γυναίκες
σκοτώνουν τα παιδιά τους, για να μη χά-
σουν τη φόρμα τους...

— Η νέα κοκκίνησε στενωχωρημένη και
χαμήλωσε τα μάτια της.

— Δεν είνε σωστές αυτές η παρατη-
ρήσεις, είπε αυστηρά ο αξιωματικός του
ναυτικού, πέρονοντας το μέρος της Τζούλιας.
Έδω δεν μαζευθήκαμε για ν' άλληλοφα-
γωθούμε.

— Ο Κύριος, μόνον ο Κύριος, έχει το
δικαίωμα να κρίνει τους ανθρώπους, είπε
ο γέρος Τζοβάνι, σηκώνοντας τα μάτια του
με υποκριτική καλωσύνη από το ιερό βι-
βλίο που διάβαζε.

— Ξεκινάει όμως Τζοβάνι! Είπε η
γυναίκα οικονομός. Ομιάσαι! Όταν ακόμη
μπορούσε να σταθεί στα πόδια σου, τα-
ξείδευες πάντα κάθε άνοιξη στη Βενετία
και φουσκάει μόλις σου...

— Ο Τζοβάνι έκανε πως δεν άκουσε κι
έσπασε μ' άμνηχανία τα χροιά γυαλιά του.

Κι έτσι, με κουβέντες γεμάτες δηλητήριο,
πέρασε το πρώτο βράδυ στη βίλλα Ρόζα. Οι υνόιοι που δεν στενωχω-
ριόντουσαν ήταν οι ανηψιοί του κόμητος Ριότι.
Είπαν να τους φτιάξουν το τεράνιο του τέννης
και του γκολφ κι' όλη τη νύκτα την περνούσαν
διασκεδάζοντας, με ξεφωνητά. Μά κι' οι
άλλοι άνθρωποι εκεί πέρα είχαν βρή τις δια-
σκεδάσεις που τους ταιριαζαν. Κανείς δεν
ένδιαφερόταν για τον γέρο κόμητο, στην
άριστερή πτέρυγα της βίλλας.

— Ο Ριότι, γνωρίζοντας μια νύκτα με τ' α-
λόγο, είχε τσακίσει στο δρόμο τα πλευρά του
και τώρα, επί ένα μήνα, πάλευε με το θάνατο,
κλεισμένος στο ιδιαίτερο δωμάτιό του. Ήταν
τόσο παράξενος, ώστε είχε δώσει διαταγή να
μη μπαίνει κανείς στο δωμάτιό του. Μόνον ο
παιδί του, ο οποίος είχε περνούσει τον ενο-
χλοδόν. Όλοι οι άλλοι έπρεπε να περιμένουν
το θάνατό του, κλεισμένοι μέσα σ' αυτή τη
βίλλα σύμφωνα με την ρητή εντολή του. Έτσι
μόνο

— Ο Ριότι, γνωρίζοντας μια νύκτα με τ' α-
λόγο, είχε τσακίσει στο δρόμο τα πλευρά του
και τώρα, επί ένα μήνα, πάλευε με το θάνατο,
κλεισμένος στο ιδιαίτερο δωμάτιό του. Ήταν
τόσο παράξενος, ώστε είχε δώσει διαταγή να
μη μπαίνει κανείς στο δωμάτιό του. Μόνον ο
παιδί του, ο οποίος είχε περνούσει τον ενο-
χλοδόν. Όλοι οι άλλοι έπρεπε να περιμένουν
το θάνατό του, κλεισμένοι μέσα σ' αυτή τη
βίλλα σύμφωνα με την ρητή εντολή του. Έτσι
μόνο

— Ο Ριότι, γνωρίζοντας μια νύκτα με τ' α-
λόγο, είχε τσακίσει στο δρόμο τα πλευρά του
και τώρα, επί ένα μήνα, πάλευε με το θάνατο,
κλεισμένος στο ιδιαίτερο δωμάτιό του. Ήταν
τόσο παράξενος, ώστε είχε δώσει διαταγή να
μη μπαίνει κανείς στο δωμάτιό του. Μόνον ο
παιδί του, ο οποίος είχε περνούσει τον ενο-
χλοδόν. Όλοι οι άλλοι έπρεπε να περιμένουν
το θάνατό του, κλεισμένοι μέσα σ' αυτή τη
βίλλα σύμφωνα με την ρητή εντολή του. Έτσι
μόνο

— Ο Ριότι, γνωρίζοντας μια νύκτα με τ' α-
λόγο, είχε τσακίσει στο δρόμο τα πλευρά του
και τώρα, επί ένα μήνα, πάλευε με το θάνατο,
κλεισμένος στο ιδιαίτερο δωμάτιό του. Ήταν
τόσο παράξενος, ώστε είχε δώσει διαταγή να
μη μπαίνει κανείς στο δωμάτιό του. Μόνον ο
παιδί του, ο οποίος είχε περνούσει τον ενο-
χλοδόν. Όλοι οι άλλοι έπρεπε να περιμένουν
το θάνατό του, κλεισμένοι μέσα σ' αυτή τη
βίλλα σύμφωνα με την ρητή εντολή του. Έτσι
μόνο

— Ο Ριότι, γνωρίζοντας μια νύκτα με τ' α-
λόγο, είχε τσακίσει στο δρόμο τα πλευρά του
και τώρα, επί ένα μήνα, πάλευε με το θάνατο,
κλεισμένος στο ιδιαίτερο δωμάτιό του. Ήταν
τόσο παράξενος, ώστε είχε δώσει διαταγή να
μη μπαίνει κανείς στο δωμάτιό του. Μόνον ο
παιδί του, ο οποίος είχε περνούσει τον ενο-
χλοδόν. Όλοι οι άλλοι έπρεπε να περιμένουν
το θάνατό του, κλεισμένοι μέσα σ' αυτή τη
βίλλα σύμφωνα με την ρητή εντολή του. Έτσι
μόνο

— Ο Ριότι, γνωρίζοντας μια νύκτα με τ' α-
λόγο, είχε τσακίσει στο δρόμο τα πλευρά του
και τώρα, επί ένα μήνα, πάλευε με το θάνατο,
κλεισμένος στο ιδιαίτερο δωμάτιό του. Ήταν
τόσο παράξενος, ώστε είχε δώσει διαταγή να
μη μπαίνει κανείς στο δωμάτιό του. Μόνον ο
παιδί του, ο οποίος είχε περνούσει τον ενο-
χλοδόν. Όλοι οι άλλοι έπρεπε να περιμένουν
το θάνατό του, κλεισμένοι μέσα σ' αυτή τη
βίλλα σύμφωνα με την ρητή εντολή του. Έτσι
μόνο

— Ο Ριότι, γνωρίζοντας μια νύκτα με τ' α-
λόγο, είχε τσακίσει στο δρόμο τα πλευρά του
και τώρα, επί ένα μήνα, πάλευε με το θάνατο,
κλεισμένος στο ιδιαίτερο δωμάτιό του. Ήταν
τόσο παράξενος, ώστε είχε δώσει διαταγή να
μη μπαίνει κανείς στο δωμάτιό του. Μόνον ο
παιδί του, ο οποίος είχε περνούσει τον ενο-
χλοδόν. Όλοι οι άλλοι έπρεπε να περιμένουν
το θάνατό του, κλεισμένοι μέσα σ' αυτή τη
βίλλα σύμφωνα με την ρητή εντολή του. Έτσι
μόνο

— Ο Ριότι, γνωρίζοντας μια νύκτα με τ' α-
λόγο, είχε τσακίσει στο δρόμο τα πλευρά του
και τώρα, επί ένα μήνα, πάλευε με το θάνατο,
κλεισμένος στο ιδιαίτερο δωμάτιό του. Ήταν
τόσο παράξενος, ώστε είχε δώσει διαταγή να
μη μπαίνει κανείς στο δωμάτιό του. Μόνον ο
παιδί του, ο οποίος είχε περνούσει τον ενο-
χλοδόν. Όλοι οι άλλοι έπρεπε να περιμένουν
το θάνατό του, κλεισμένοι μέσα σ' αυτή τη
βίλλα σύμφωνα με την ρητή εντολή του. Έτσι
μόνο

— Ο Ριότι, γνωρίζοντας μια νύκτα με τ' α-
λόγο, είχε τσακίσει στο δρόμο τα πλευρά του
και τώρα, επί ένα μήνα, πάλευε με το θάνατο,
κλεισμένος στο ιδιαίτερο δωμάτιό του. Ήταν
τόσο παράξενος, ώστε είχε δώσει διαταγή να
μη μπαίνει κανείς στο δωμάτιό του. Μόνον ο
παιδί του, ο οποίος είχε περνούσει τον ενο-
χλοδόν. Όλοι οι άλλοι έπρεπε να περιμένουν
το θάνατό του, κλεισμένοι μέσα σ' αυτή τη
βίλλα σύμφωνα με την ρητή εντολή του. Έτσι
μόνο

— Ο Ριότι, γνωρίζοντας μια νύκτα με τ' α-
λόγο, είχε τσακίσει στο δρόμο τα πλευρά του
και τώρα, επί ένα μήνα, πάλευε με το θάνατο,
κλεισμένος στο ιδιαίτερο δωμάτιό του. Ήταν
τόσο παράξενος, ώστε είχε δώσει διαταγή να
μη μπαίνει κανείς στο δωμάτιό του. Μόνον ο
παιδί του, ο οποίος είχε περνούσει τον ενο-
χλοδόν. Όλοι οι άλλοι έπρεπε να περιμένουν
το θάνατό του, κλεισμένοι μέσα σ' αυτή τη
βίλλα σύμφωνα με την ρητή εντολή του. Έτσι
μόνο

— Ο Ριότι, γνωρίζοντας μια νύκτα με τ' α-
λόγο, είχε τσακίσει στο δρόμο τα πλευρά του
και τώρα, επί ένα μήνα, πάλευε με το θάνατο,
κλεισμένος στο ιδιαίτερο δωμάτιό του. Ήταν
τόσο παράξενος, ώστε είχε δώσει διαταγή να
μη μπαίνει κανείς στο δωμάτιό του. Μόνον ο
παιδί του, ο οποίος είχε περνούσει τον ενο-
χλοδόν. Όλοι οι άλλοι έπρεπε να περιμένουν
το θάνατό του, κλεισμένοι μέσα σ' αυτή τη
βίλλα σύμφωνα με την ρητή εντολή του. Έτσι
μόνο

— Ο Ριότι, γνωρίζοντας μια νύκτα με τ' α-
λόγο, είχε τσακίσει στο δρόμο τα πλευρά του
και τώρα, επί ένα μήνα, πάλευε με το θάνατο,
κλεισμένος στο ιδιαίτερο δωμάτιό του. Ήταν
τόσο παράξενος, ώστε είχε δώσει διαταγή να
μη μπαίνει κανείς στο δωμάτιό του. Μόνον ο
παιδί του, ο οποίος είχε περνούσει τον ενο-
χλοδόν. Όλοι οι άλλοι έπρεπε να περιμένουν
το θάνατό του, κλεισμένοι μέσα σ' αυτή τη
βίλλα σύμφωνα με την ρητή εντολή του. Έτσι
μόνο

— Ο Ριότι, γνωρίζοντας μια νύκτα με τ' α-
λόγο, είχε τσακίσει στο δρόμο τα πλευρά του
και τώρα, επί ένα μήνα, πάλευε με το θάνατο,
κλεισμένος στο ιδιαίτερο δωμάτιό του. Ήταν
τόσο παράξενος, ώστε είχε δώσει διαταγή να
μη μπαίνει κανείς στο δωμάτιό του. Μόνον ο
παιδί του, ο οποίος είχε περνούσει τον ενο-
χλοδόν. Όλοι οι άλλοι έπρεπε να περιμένουν
το θάνατό του, κλεισμένοι μέσα σ' αυτή τη
βίλλα σύμφωνα με την ρητή εντολή του. Έτσι
μόνο

— Ο Ριότι, γνωρίζοντας μια νύκτα με τ' α-
λόγο, είχε τσακίσει στο δρόμο τα πλευρά του
και τώρα, επί ένα μήνα, πάλευε με το θάνατο,
κλεισμένος στο ιδιαίτερο δωμάτιό του. Ήταν
τόσο παράξενος, ώστε είχε δώσει διαταγή να
μη μπαίνει κανείς στο δωμάτιό του. Μόνον ο
παιδί του, ο οποίος είχε περνούσει τον ενο-
χλοδόν. Όλοι οι άλλοι έπρεπε να περιμένουν
το θάνατό του, κλεισμένοι μέσα σ' αυτή τη
βίλλα σύμφωνα με την ρητή εντολή του. Έτσι
μόνο

— Ο Ριότι, γνωρίζοντας μια νύκτα με τ' α-
λόγο, είχε τσακίσει στο δρόμο τα πλευρά του
και τώρα, επί ένα μήνα, πάλευε με το θάνατο,
κλεισμένος στο ιδιαίτερο δωμάτιό του. Ήταν
τόσο παράξενος, ώστε είχε δώσει διαταγή να
μη μπαίνει κανείς στο δωμάτιό του. Μόνον ο
παιδί του, ο οποίος είχε περνούσει τον ενο-
χλοδόν. Όλοι οι άλλοι έπρεπε να περιμένουν
το θάνατό του, κλεισμένοι μέσα σ' αυτή τη
βίλλα σύμφωνα με την ρητή εντολή του. Έτσι
μόνο

— Ο Ριότι, γνωρίζοντας μια νύκτα με τ' α-
λόγο, είχε τσακίσει στο δρόμο τα πλευρά του
και τώρα, επί ένα μήνα, πάλευε με το θάνατο,
κλεισμένος στο ιδιαίτερο δωμάτιό του. Ήταν
τόσο παράξενος, ώστε είχε δώσει διαταγή να
μη μπαίνει κανείς στο δωμάτιό του. Μόνον ο
παιδί του, ο οποίος είχε περνούσει τον ενο-
χλοδόν. Όλοι οι άλλοι έπρεπε να περιμένουν
το θάνατό του, κλεισμένοι μέσα σ' αυτή τη
βίλλα σύμφωνα με την ρητή εντολή του. Έτσι
μόνο

— Ο Ριότι, γνωρίζοντας μια νύκτα με τ' α-
λόγο, είχε τσακίσει στο δρόμο τα πλευρά του
και τώρα, επί ένα μήνα, πάλευε με το θάνατο,
κλεισμένος στο ιδιαίτερο δωμάτιό του. Ήταν
τόσο παράξενος, ώστε είχε δώσει διαταγή να
μη μπαίνει κανείς στο δωμάτιό του. Μόνον ο
παιδί του, ο οποίος είχε περνούσει τον ενο-
χλοδόν. Όλοι οι άλλοι έπρεπε να περιμένουν
το θάνατό του, κλεισμένοι μέσα σ' αυτή τη
βίλλα σύμφωνα με την ρητή εντολή του. Έτσι
μόνο

— Ο Ριότι, γνωρίζοντας μια νύκτα με τ' α-
λόγο, είχε τσακίσει στο δρόμο τα πλευρά του
και τώρα, επί ένα μήνα, πάλευε με το θάνατο,
κλεισμένος στο ιδιαίτερο δωμάτιό του. Ήταν
τόσο παράξενος, ώστε είχε δώσει διαταγή να
μη μπαίνει κανείς στο δωμάτιό του. Μόνον ο
παιδί του, ο οποίος είχε περνούσει τον ενο-
χλοδόν. Όλοι οι άλλοι έπρεπε να περιμένουν
το θάνατό του, κλεισμένοι μέσα σ' αυτή τη
βίλλα σύμφωνα με την ρητή εντολή του. Έτσι
μόνο

— Ο Ριότι, γνωρίζοντας μια νύκτα με τ' α-
λόγο, είχε τσακίσει στο δρόμο τα πλευρά του
και τώρα, επί ένα μήνα, πάλευε με το θάνατο,
κλεισμένος στο ιδιαίτερο δωμάτιό του. Ήταν
τόσο παράξενος, ώστε είχε δώσει διαταγή να
μη μπαίνει κανείς στο δωμάτιό του. Μόνον ο
παιδί του, ο οποίος είχε περνούσει τον ενο-
χλοδόν. Όλοι οι άλλοι έπρεπε να περιμένουν
το θάνατό του, κλεισμένοι μέσα σ' αυτή τη
βίλλα σύμφωνα με την ρητή εντολή του. Έτσι
μόνο

Η Τζούλια είχε ζαρώσει σε μια γωνιά

τόση κι' ύστερα να φύγει πάλι κρυφά, έντελως
άθροβα, χωρίς να την αντιληφθεί!...

Κι' έβγαζε αδιάκοπα και περίμενε κάθε πρωί,
με δάκρυα στα μάτια, τον ύπνρητή του κόμητος
για να μάθει μια πληροφορία, ένα όνειρο, ή
αλλιώς είχαν ξεχάσει τον κόμητο και διασκέδα-
ζαν.

Κι' ένα βράδυ συνέβη το μοιραίο. Ένώ όλοι
βρισκόταν στην τραπέζια και κανονικά δαίμο-
νισμο, παρουσιάστηκε ο υιός του κόμητος Ριότι.
Ήταν χλωμός και δεν μπορούσε να ση-
τήση τα δάκρυά του.

— Ο κύριος κόμης απέθανε! ψιθύρισε.

Μα κανείς από τους συγγενείς του Ριότι
δεν στενωχωρήθηκε. Η Τζούλια έμεινε βουβή,
μη τολμώντας να πιστέψει αυτά τα λόγια.

— Πέθανε; Ρώτησε τέλος τον ύπνρητή
τρέμοντας από τον φόβο της.

Μα εκείνος την πήρε από το χέρι και την
κράτησε κοντά του. Κι' ύστερα με φωνή
τελείως διαφορετική, σαν καλός ήθοπος

— Πέθανε; Ρώτησε τέλος τον ύπνρητή
τρέμοντας από τον φόβο της.

Μα εκείνος την πήρε από το χέρι και την
κράτησε κοντά του. Κι' ύστερα με φωνή
τελείως διαφορετική, σαν καλός ήθοπος

— Πέθανε; Ρώτησε τέλος τον ύπνρητή
τρέμοντας από τον φόβο της.

Μα εκείνος την πήρε από το χέρι και την
κράτησε κοντά του. Κι' ύστερα με φωνή
τελείως διαφορετική, σαν καλός ήθοπος

— Πέθανε; Ρώτησε τέλος τον ύπνρητή
τρέμοντας από τον φόβο της.

Μα εκείνος την πήρε από το χέρι και την
κράτησε κοντά του. Κι' ύστερα με φωνή
τελείως διαφορετική, σαν καλός ήθοπος

— Πέθανε; Ρώτησε τέλος τον ύπνρητή
τρέμοντας από τον φόβο της.

Μα εκείνος την πήρε από το χέρι και την
κράτησε κοντά του. Κι' ύστερα με φωνή
τελείως διαφορετική, σαν καλός ήθοπος

Η ΞΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Υπό τη Ζωή των Αλφειών Πύλιν

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ι. Φ.

Βλέποντας την κανείς νομίζει ότι έχει έμπρός του κάποια κοίχλα.
Τόσον είνε νεαρά, τόσον εύθραυστος. Αν την έβλεπατε στην βυρσί-
να ενός καταστήματος νεοτερισμών θά την έπείνατε ασφαλώς για πλα-
γία Πρόσωπο ροδίνο, τριανταφυλλένιο, μαλλιά τετράξανθα, μάτια
φωτεινά γαλανόχρωμα. Φωνή—αν δύναται να έννοηθι αυτό—έπισης
καυκάσια. Κουκλίστικο βάδισμα, κουκλίστικη χάρις. Νομίζει δηλαδή
κανείς ότι δεν είνε έμψυχος ύπαρξις, αλλά κομφοτέχνημα. Και όμως
μέσα στην κοίχλα αυτή ύπαιρχει ψυχή, μια ψυχή φωτεινή και ώραία
σαν την κατόχου της.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Η γραφική Μύκονος συγκεντρώνει κι' εφέτος εκλεκτόν κό-
σμον.

— Προχθές όμως έγινε στην Μύκονο και η «κλότερ» με τον έτή-
σιον χορόν που έδωσε ο καθηγητής κ. Γκούζης.

— Επικολούθησε γενναίον γλέντι στο όποιον διεκρίθησαν αι
δίδες Μ. Γρυπάρη, Φ. Αζιώτου, Κριεζή, Άλεξοπούλου, Μαζαράκη, οι
κ. κ. Τριανταφυλλίδης και Κασδόνης, με διαφόρους άμφιέσεις, που
θύμζαν Άποκρηά.

— Στο γλέντι έλαβαν μέρος και οι κ. και αι κ. Μ. Καμπάνη, Α
Ψάρου, Ποσειδώνος, Δέδε, Φίλιππούλου, Αργυροπούλου, Άποστολί-
δης, αι κ. Γάλιν, Αζιώτου, Κ. Καμπάνη, Κ. Μάτσα, με έμπριμέ, Γαν-
ναυακή, Βαβούλη, Μαζαράκη, αι δίδες Έλ. Γρυπάρη, Καμπάνη, Χαλ-
κωπούλου, Μητροπούλου, Μάργμπερ και οι κ. κ. Π. Καμπάνης, Μπαλ-
ταξής, Κριεζής, Βούλτσος, Παπαδόπουλος, Βλάχος, Συριώτης, Γρυπάρης
κλπ. κλπ.

— Στη Γλυφάδα το πρωί της περασμένης Κυριακής άληθινή κο-
σμοπλημύρα. Ωραιότατες και κομψότατες Άθηναίες με τα μαγιώ
τους, έπαιρναν το μπάνιο τους στην ώραία άμμουδιά.

— Διεκρίνοντο αι ώραίοτατες
δίδες Α. Μ. με κόκκινο μαγιώ
και Ν. Χ. με μπλέ.

— Στο «Σέσιλ» της Κηφισιάς
ή βεράντα υπερέπληρης από γνω-
στότατο κόσμον.

— Παρίσαντο ο κ. και η κ.
Κ. Τσαλδάρη, ο κ. και η κ. Α.
Ρούφου, ο κ. και η κ. Α. Τσου-
καλά, η κ. Μαίρη Γουσίου, έξ
Αθήνας, η κ. Δουσανή, ο κ.
και η κ. Ρήδλ, η κ. Πετσάλη, η
κ. Περισσόγλου, η Άνις Θανο-
πούλου, ο κ. και η κ. Παπά, ο κ.
Λιάτης, ο κ. και η κ. Μελά, ο κ.
και η κ. Νικολαΐδη, η κ. Κ. Με-
ταξά, ο κ. Ρωμανός, η κ. Περό-
γλου κλπ. κλπ.

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

ΤΟ ΚΡΟΚΕ

Το κροκέ είνε ένα νέο είδος λανέ, κυματοειδές όπως βλέπετε και
καθώς σας δείχνει το σχέδιο μας. Μπορείτε να το χρησιμοποιή-
σετε για να στολίσετε μια μπλούζα, ένα ζαμπώ, τα γάντια
σας και άλλα.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΜΠΟΥΤΛΕΡ

1796

N

του είχε δώ-
α.
του μαζί με

(Η ΣΥΜΒΟΛΗ)

Κυρίαν Κρίνου,

σε μια σοβαρή ιατρική εξέτασι και
ούρων, γιατί τα φαινόμενα αυτά στη
ναι άσφαλήτητα. Εγώ δυστυχώς
άλλη συμβουλή. Τα μαλλιά σας δυστυχ
το παλιό τους χρώμα. Έτσι γά μην φαί-
μια λουσιν καμωμένη από ζουμί καυδόν
λίγο νερό, στο όποιον προσθέτετε κατά το
πνευμα.

Κάποιον, Ένταυθα.—Για το πρώτο
τάμε στη στήλη της άλληλογραφίας. Φάρμακο
για να γυρίζουν τα ματόκλαδα δεν ύπαιρχει. Άλεί-
και γυρίζετε τα μόνη σας με τα δάκτυλά σας προς τ
θέλετε ν' αγοράσετε ένα από τα ειδικά φυλάδια που
ροπωλεία.

Μιόζαν, Δερβένι.—Χρησιμοποιήσατε την εξέ-
δοια όμως δίνετε να σας κατασκευάση φαρμακοποιός:

Huile d' amandes douces	30
Bau de roses	100 gr.
Cire blanche	30 gr.
Teinture de benjoin	20 gr.
Alun pulvérisé	5 gr.
Essence	1 gr.

Κάνετε στο πρόσωπό σας ένα έλαφρό μαζάζ με την χρέμα
σφουγγίζετε το περιττόν μ' ένα βαμβάκι και βάζετε πούδρα.

Α. Χ., Κόρινθος.—Χρησιμοποιήσατε το εξέ-
το όποιον κάνει θαύματα και στις φακίδες και στο ήλιόκαμα:

Άλευρον βρώμης	2 μέρες
Μέλι	1 μέρος
Σύδι	1 μέρος

Άλείψετε καθημερινώς μ' αυτό το πρόσωπό σας.

Μ. Μ., Πειραιά.—Τα μαλλιά σας έχουν ξεραθι εξ αιτίας της
περμανάντ. Μην άνησχετε όμως. Θά διορθωθι το πράγμα. Άλεί-
φετέ τα τακτικά με μια λιπαρή λουσιν. Το Oil—Tonic του George
είνε το πιο κατάλληλο σχετικώς. Πρέπει όμως να έχετε ύπομονη και
να βάξετε τη λουσιν επί ένα μήνα τουλάχιστον, για να δήτε αποτέλε-
σμα. Και μου ξαναγράψετε. Πάντως άποφύγετε να ξανακάνετε γρήγορα
περμανάντ.

Ε. Λ. Π. Α. Π., Πάτρας.—Για να
γίνουν ξανθά τα μαλλιά σας
βοξέτε τα μ' ένα βαμβάκι, βου-
τηγμένο στην εξέ-
λουσιν:

Πολύ δυνατό χυμομήλι 1/2 δκλ
Όξυζενέ των 24 vol. 3 κουτ.

του καφ

Άμωνία 1 κουτ.

του καφέ

Κατόπιν τα λούζετε και τα ξε-
πλένετε καλά. Όσο περισσότερη
ώρα αφήσετε τα περάση από τη
στιγμή που θά βρέξετε τα μαλλιά
σας με τη λουσιν, ως τη στιγμή
που θά τα λούσετε, τόσο πιο ά-
νοιχτό θά γίνι το χρώμα τους.

Πάντως, κατ' αυτόν τον τρόπο,
δεν θά ξανθύνουν βαθμιαίως τα
μαλλιά σας, αλλά μονομιάς. Για
να ξανθύνουν βαθμιαίως θά έ-
πρεπε να τα λούζετε τακτικά με
Shampodor Tête-Noire, αλλά
και αυτό θά σας όφελήση μόνον
αν τα μαλλιά σας είχαν άρχικώς
άνοιχτο χρώμα κι' ύστερα σκού-
ρηναν.

Μαργαρίτα, Ζαβέρδαν.—
Χρησιμοποιήσατε την συνταγή
που συνιστώ παρὰ πάνω στον
Α. Χ. αι αν δεν σας όφελήση,
μην ξαναγράψετε.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΖΕΡΟΜ

ΟΛΙΣ ή Λίτσα Ντινιό έφτασε στον έρημικό δρομάκο, όπου έδινε τα έρωτικά της ραντε-βού, το «φλέτ» της, ο άγαπημένος της Ζερόμ Μαριό, τη ρώτησε ανήσυχος:

— Κάνατε κανένα υπαινιγμό στους γονείς σας;

Κι' όταν έκλεινε έγινεψε «ναί, με το κεφάλι της» ο Ζερόμ αναστέναξε από την εύχρησ-στησι, σαν να είχε φύγει ένα μεγάλο βάρος από το στήθος του.

— Έπιτέλους! Ζηλεύω το θάρος σας, της είπε.

— Νά, έκανε ή Λίτσα, ύστερ' από το δει-πνο, ο μπαμπάς είχε κέρει κι' έτσι βοήκη την ευκαιρία να πω, τάχα αδιάφορα: «Συνάντησα στο δρόμο τον κ. Ζερόμ Μαριό. Είναι πολύ ευ-γενικός αυτός ο νέος».

— Κι' εκείνοι τι είπαν;

— Η μαμά έκανε, «Α...» Κι' ο μπαμπάς εί-πε: «Έτσι, έ;». «Μά βέβαια», τους απάντη-σα «Μ' άρέσει πολύ...» Ο μπαμπάς τότε, δι-πλώνοντας την πεσέτα του, μου είπε ότι δεν θα τ' άρεσατε για γαμπρό σας...

— Ω, γιατί; Στέναξε ο Ζερόμ Μαριό.

— Γιατί, όπως μου έξηγησε ο μπαμπάς, δεν είνε ασφαλής θέσις το να είνε κανείς ιδιωτικός γραμματέας. Μιά τέτοια θέσις δεν έχει μέλλον.

— Τι λάθος! Φώναξε με παράπονο ο Μαριό. Κι' όμως ως γραμ-ματέας του κ. Ζερβιέ κάνω διάφορες σχέσεις, που θα με βοηθήσουν στην «καριέρα» μου. Έτσι θα μπορέσω να πάω ψηλά, πολύ ψηλά.

— Έ, τότε κάνετε γρήγορα, τον συμβούλευσε ή Λίτσα, γιατί έτσι μόνο θα μπορέσετε να γίνετε άνδρας μου.

— Αυτό είνε τ' όνειρό μου, αγάπη μου! είπε παθητικά ο Ζερόμ Μαριό.

Η Λίτσα έσκυψε το κεφάλι της, κατακόκκινη. Κάπου, εκεί κοντά, ένα ρολόι χτύπησε δυό ή τρία. Η Λίτσα ταραχτηκε. Θεέ μου! Αν κα-ταλάβαινε ή μητέρα της πως έλειπε από το σπίτι; Πέταξε ένα βιαστι-κό «αρεμπουάρ» στο «φλέτ» της, κι' έφυγε τρέχοντας. Ο Ζερόμ Μαριό άπλωε ανασυρόσ στη μέση του δρόμου. Κι' έπειτα, όταν ή Λίτσα γά-θηκε στη γωνία, τράβηξε κι' αυτός για το μέγαρο του κ. Ζερβιέ.

Εκεί πέρα έγραψε μερικάς έ-πιστολές κι' ύστερα άρχισε να συλλογίζεται πως θα τα κατάφε-ρε να καλύτερήσει τη θέσι του. Αν τοίλχιζον παρουσιαζόταν τίποτε έκτακτες περιστάσεις για να προ-σφέρη καμιά έκδολευσι στο με-γαλοβιομήχανο Ζερβιέ... Μά δεν βαριέστε! Η δουλειά του ήταν μο-νότονη, άσημαντη, άποκαρδιωτική. Έφαγα όμως τον ξάγριασε ένα κουδοινισμα. Τόν ζητούσε ο Ζερ-βιέ. Ο Ζερόμ πέρασε γρήγορα στο γραφείο του διευθυντού του.

— Αγαπητέ μου Μαριό, του είπε άμέσως ο Ζερβιέ, από καιρό έχω καταλάβη πως είσαστε ένας λαμπρός νέος. Συλλογίσθηκα λοι-πόν να σας δώσω μία καλή θέσι στο έργοστάσιό μου. Μά προη-γουμένως θέλω να σας έμπιστευ-θώ μία λεπτή και κάπως δύσχο-λη δουλειά! Ο Ρενέ, ο γυός μου, έχει μπλέξει με κάποια μοδι-στορούλα. Θέλω λοιπόν να πάρη τέλος αυτή ή ιστορία. Σκοπεύω να τον παντρεύω με τη Δε-σποινίδα Ζερμαίν Λυγκέ, την κόρη του αντιπάλου μου βιομηχάνου. Έτσι, με τον γάμο αυτό, θα συγχωνευθούν ή επιχειρήσεις μας. Θα πάτε λοιπόν να βοηθή αυτή τη μοδιστορούλα, και θα της δώσετε εκατό χιλιάδες φράγκα για ν' ά-νοίξει ένα δικό της «ατέλιε... Μά ύπό τον όρον να διακόψη κάθε σχέσι με τον Ρενέ.

Ο Ζερόμ Μαριό πήγε να τρελ-λαθή από τη χαρά του, μπροστά σ' αυτή την ελπιόληκη τύχη κι' άρχί-σθηκε πως θα έφτανε σε πέρας την άποστολή του. Μόλις όμως γύρισε

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ! ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ!

Ο «Κατεάν Βρυκόλακας», το μυθιστόρημα του μεγάλου Άγγλου συγ-γραφέως Μπράμ Στόουκερ τόποσιον εκυ-κλοφόρησε εις έκατομμύρια αντίτυπα εν Άγγλία και έγινε άνάγκαστο. Το μυθιστόρημα που έσημείωσε την μεγα-λυτέραν επιτυχίαν εξ όλων των μυθι-στορημάτων που έδημοσιεύθησαν ως τώρα στην Ελλάδα. Η διευθυνσις του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» για να ευχαριστήση όλους τους άναγνώστας και τόν δυό Περιδικιών άπεράσισε να το προσφέρη με 4 δελτία και δρχμάς 12 άντι των 80 δρχαμίων που τιμάται.

Όσοι εν τών άναγνωστών μας προσ-κομίζουν τα δελτία των και λαμβάνουν τας μνημιας έκδόσεις μας μπορούν να ζητούν από τα Πρακτορεία των Έφη-μερίδων και από τα γραφεία μας και τόν «Κατεάν Βρυκόλακα» με 12 δρχα-μάς.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ
ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΑΥΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

(Η συνέχεια εις την σελ. 1830)

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ Ο ΤΖΩΝ

Τζών ήταν ένας ευαίσθητος και δειλός νέος.

— Ω, Θεέ μου! Είπε μία μέρα στη λατρευτή του Μάργκαρετ. Δεν έχω το θάρ-ρος να μιλήσω στον πατέρα σου. Δεν μπο-ρείς να τού μιλήσης εσύ; Έγώ θα τ' άκούω και δεν θα ξέρω τί να πώ...

— Μά, για στάσου, Τζών! Έκανε ή Μάργκαρετ. Αυτά που λες τώρα είνε άνοη-σίες. Ο μπαμπάς δεν θα σε φά! Σ' ά-γαπάει και θα είνε καλός κι' ευγενικός μαζί σου. Δεν έχεις, άλλωστε, να κάνης και τίποτε άλλο, παρά να μιλής και να τού πής: «Μίστερ Ντέρμπυ, θα προσέξατε, βέβαια, πως αγαπάω την κό-ρη σας Μάργκαρετ...»

— Μίστερ Ντέρμπυ, θα προσέξατε, βέβαια, πως αγαπάω την κόρη σας Μάργκαρετ... επανέλαβε ο Τζών σαν αυτόματο.

Κι' επρόθεσε:

— Μήπως πρέπει να πάω τώρα άμέσως;

— Ο μπαμπάς δεν είνε άπάνω στο σπίτι, του απάντησε ή Μάρ-γκαρετ. Μπορείς όμως νάρθης αύριο το βράδυ...

Ο Τζών, όποτε, ήταν άρηρημένος.

— Μίστερ Ντέρμπυ, ψιθύρισε, θα προσέξατε βέβαια... Τι θα πώ έπειτα;... πως αγαπάω την κόρη σας Μάργκαρετ... Καλά, κι' ύστερα;

— Άκουσε, Τζών, του είπε ή Μάργκαρετ. Θα σου γράψω τι πρέ-πει να πής κι' εσύ θα τ' άκούσεις απ' έξω. Έτσι, δεν θα συναντήσης καμιά δυσκολία. Μή σε νοιάζει... Ξέρω τί πρέπει να πής στον μπαμπά.

— Ω, άγγέλι μου! Έκανε με θαν-μασμό ο Τζών. Σε λατρεύω!...

Η Μάργκαρετ ήταν γραμματέας του Μίστερ Πέσσινγκ. Την άλλη μέρα τού πρωί, λοιπόν, έγραψε στη γραφομη-χανή τις φράσεις που έπρεπε να πή ο Τζών. Έβγαλε, μάλιστα, κι' ένα αντί-γραφο, γιατί ήταν πρακτικό κορίτσι. Και τού μεσημέρι έδωσε το ένα χαρτί στον Τζών.

— Μπράβο! Έκανε εκείνος. Μάργκα-ρετ, είσαι ένα ύπεροχο κορίτσι!

— Μά πρόσχε, Τζών, του είπε ή Μάργκαρετ. Εκεί που είνε μία άράδα με άποσιμητικά, θ' άφήσης τόν μπαμπά να μιλήσει. Νά, έδώ, παραδείγματος χά-ριν, όταν θα διαβάσης «Κι' επιθυμούμε τη συγκατάθεσί σας» πρέπει να περιμέ-νης να σου απαντήσει ο μπαμπάς. Έ-πειτα, θα τού πής: «Είμαι βέβαιος πως θα μπορέσω να την κάμω ευτυχι-σμένη. Αγαπιώμαστε! Έχω μία καλή θέσι και θα ζήσουμε με άνεσι κλπ.»

— Θαυμάσια, αγάπη μου! Φώναξε ο Τζών, κι' έβαλε το χαρτί στην τσε-πη του.

Το βράδυ, όταν ο Μίστερ Ντέρμπυ κάθισε για να φά, είχε σκυθρωπό όθος. Η Μάργκαρετ όμως είχε πη στη κητέρα της ότι θα ερχόταν να ζητήσει το χέρι της ο Τζών κι' έτσι ή «μίσση» Ντέρμπυ θεώρησε καθήκον της να προ-ειδοποιήση τόν άνδρα της.

— Ο Τζών θάρρη άπάνω να σου ζητήσει το χέρι της Μάργκαρετ του είπε. Σε παρακαλώ λοιπόν να μη βγάλης τά παπούτσια σου, ούτε το κολάρο σου.

— Θα τ' άκούω! Έκανε στενοχωρημένος ο Μίστερ Ντέρμπυ. Γιατί θέλει να μιλήσει με μένα! Ξέρει πολύ καλά πως τόν αγαπάμε. Τι θα τού πώ, έγώ; Τι θα τού πώ;

— Άκουσε μπαμπά, του φώναξε τότε θριαμβευτικά ή Μάργκαρετ. Σ' αυτό έδώ το χαρτί έχω γράψει τι θα σου πή ο Τζών κι' έχω προσ-θέσει τι μπορείς εσύ να τού απαντήσεις. Βλέπεις; Δεν είν' εύκολο μπαμπά!

Ο Μίστερ Ντέρμπυ πήρε το χαρτί και διάβασε:

— Παιδί μου, δεν μπορώ να σου πώ ότι με ξαφνιάζει το διά-βημά σου. Έχω προσέξει από καιρό ότι αγαπιέστε. Η γυναίκα μου κι' εγώ σε συμπάσσουμε πολύ και πιστεύω ότι θα κάνης τη Μάργκαρετ ευτυχισμένη, Σας δίνω λοιπόν την συγκατάθεσί μου.»

Αυτό το βρίσκει πολύ αξιοπρεπές και πολύ ευγενικό, έκανε ή μίσση Ντέρμπυ. Πρέπει, έπειτα να τού σφίξης το χέρι...

— Και βέβαια θα τού σφίξω το χέρι! της απάντησε ο Μίστερ Ντέρμπυ.

Σε λίγο ο Τζών, μπαίνοντας στο σαλόνι, έγινε κόκκινος σαν τη παπαρούνα από την ταραχή του. Μά κι' ο Μίστερ Ντέρμπυ τ' είχε χάσει λιγάκι. Όσοσο δεν είχε βγάλει τα παπούτσια του, ούτε το κολά-ρο του. Στα χέρια του κρατούσε ένα ελκονογραφημένο περιοδικό κι'

είχε χάσει ο' αυτό το δαχτυλογραφημένο αντίγραφο που τού είχε δώ-σει ή κόρη του, για να μπορεί να τό συμβουλευτεί εύκολα.

Η Μάργκαρετ παρουσιάσθηκε στο κατώφλι του σαλονιού μαζί με τόν Τζών.

— Μπαμπά, τού είπε. Ο Τζών θέλει να σου μιλήσει... Ο Μίστερ Ντέρμπυ τότε φώναξε σοβράα:

— Μπήτε, μπήτε, Τζών... Καθήστε...

Η Μάργκαρετ έκλεισε άμέσως την πόρτα, για ν' άφήση τούς δυό άνδρες να μιλήσουν ήσυχα. Ο Τζών λοιπόν κάθισε. Ήταν κατάχλω-μος και τ' άχρια τού έτρεμαν. Μά κι' ο Μίστερ Ντέρμπυ ήταν τρο-μερά χλωμός. Για μία στιγμή, άρχισε να τούς πνίγη μία βεραιά σιω-πή. Ο Τζών τέλος πήρε την ανάσα του κι' ο Μίστερ Ντέρμπυ βεβαίω-θηκε, με μία ματιά, πως δεν είχε χάσει το δαχτυλογραφημένο χαρτί.

— Μίστερ Ντέρμπυ, ψιθύρισε ο Τζών με βραχνή φωνή, που μό-λις ακούγονταν, προσέξα βέβαια πως... πως αγαπάτε την κόρη μου Μάργκαρετ... δηλαδή... πως ή Μάργκαρετ...

— Παιδί μου, τού είπε ο Μίστερ Ντέρμπυ κοιτάζοντας το δαχτυ-λογραφημένο χαρτί του, δεν μπορώ να σου πώ πως με ξαφνιάζει... συγχωρήστε, εξακολουθήστε...

— Χμ!... Έκανε ο Τζών... ή Μάργκαρετ... δηλαδή εγώ... Χμ!... Έ-πιθυμούμε το... την... δηλαδή... την...

... συγκατάθεσί σας! Τού σφύριξε ο Μίστερ Ντέρμπυ.

— Άκριβώς! Έκανε ο Τζών. Επιθυμούμε, λοιπόν, τη συγκατά-θεσί σας. Είμαι βέβαιος πως... πως...

— Κύριε... Ψιθύρισε ο Μίστερ Ντέρμπυ.

— Κύριε! Έκανε ο Τζών, σαν χαμένος.

— Είστε βέβαιος, κύριε, πως θα μπορέσετε... τού είπε ο Μίστερ Ντέρμπυ, για να τόν βοηθήση.

— Είστε βέβαιος, κύριε, πως θα μπορέσετε... επανέλαβε σαν αυτόματο ο Τζών.

Κι' έπειτα σόπασε κατάχλωμος και κύτταξε ίκετευτικά τόν Μίστερ Ντέρμπυ, μή μπορώντας να βγί απ' αυτό το αδιέ-ξοδο.

— Βέβαια... βέβαια... έκανε τότε ο Μίστερ Ντέρμπυ. Είμαι βέβαιος, κύ-ριε, πως θα μπορέσω...

— Α, ναί! φώναξε ο Τζών. Είμαι βέβαιος, κύριε, πως θα μπορέσω να την κάμω ευτυχισμένη. Αγαπιώμαστε, έχω μία καλή θέσι και θα ζήσουμε με άνεσι.

— Παιδί μου, του απάντησε ο Μί-στερ Ντέρμπυ, κοιτάζοντας πάντα το χαρ-τι, δεν μπορώ να σου πώ ότι με ξαφνιά-ζει το διάβημά σου. Έχω προσέξει... Για σταθήτε μία στιγμή! Δεν είνε έτσι. Εί-πατε πως είσθε βέβαιος ότι θα μπορέ-σετε να την κάμετε ευτυχισμένη. Μά δεν είπατε: «Θέλω να παντρευτώμε»

— Κι' όμως θέλω να Φώναξε ο Τζών σκουπίζοντας το μέτωπό του.

— Μά δεν τ' είπατε. Πηδύξατε μία παράγραφο. Έπρεπε να πής: «Θέλω να παντρευτώμε κι' επιθυμούμε την συ-γκατάθεσί σας». Για σταθήτε... Άκούστε, Τζών... Δεν έχετε ένα αντίγραφο αού-νου έδώ τού χαρτιού;

Και τού έδωσε το χαρτί που τού είχε δώσει ή Μάργκαρετ.

— Μά δεν τ' είπατε. Πηδύξατε μία παράγραφο. Έπρεπε να πής: «Θέλω να παντρευτώμε κι' επιθυμούμε την συ-γκατάθεσί σας». Για σταθήτε... Άκούστε, Τζών... Δεν έχετε ένα αντίγραφο αού-νου έδώ τού χαρτιού;

Και τού έδωσε το χαρτί που τού είχε δώσει ή Μάργκαρετ.

— Χμ!... μάλιστα, τού απάντησε ο Τζών, ψάχνοντας την τσέπη του μά τ' άφρησά στο έπανωφόρι μου...

— Πάρα πολύ δειλός! Έκανε ο Μίστερ Ντέρμπυ. Αγαπητέ μου Τζών, είσθε πάρα πολύ δειλός. Τά έκάνανε θάλασσα! Μά δεν πειρά-ζει. Πάρε το αντίγραφο τ' ά δικό μου. Και πής τα καλά, αυτά τη φο-ρά. Έμπρός... Άχρίστε από την άρχη. «Μίστερ Ντέρμπυ, θα προσέ-ξατε βέβαια κλπ. κλπ.»

Ο Τζών πήρε το χαρτί. Το χέρι του έτρεμε σαν το κίτρινο φύλ-λο. Έξωσε δυό φορές το κεφάλι του κι' έπειτα, άρχισε να διαβάζη:

— Μίστερ Ντέρμπυ, θα προσέξατε βέβαια...

— Και βέβαια τ' ά προσέξα! Φώναξε ο Μίστερ Ντέρμπυ, όλόχα-ρος, διακόπτοντας τόν σαστισμένο Τζών. Και στραβός να ήμουν θα τ' έβλεπα. Έλα φτάνει... φτάνει πειά. Σας δίνω την εύχη μου! Νά παντρευτήτε με το καλό και να ζήσετε ευτυχισμένοι! Φτάνουν πειά αυτές ή άνοησίες! Θέλετε ένα πούρο, Τζών;

Ο Τζών κύτταξε το δαχτυλογραφημένο χαρτί. Μά δεν ύπήρχε καμ-ιά απάντηση σ' αυτή την έρώτησι. Δίστασε λοιπόν μία στιγμή κι' έ-πειτα χαμογέλασε.

— Πώς! Έκανε. Ευχαριστώ πολύ, Μίστερ Ντέρμπυ! Θέλω ένα πούρο.

Και πήρε το πούρο.

Υστερ' από ένα μήνα ο Τζών κι' ή Μάργκαρετ παντρεύτηκαν.

ΕΛΛΙΣ ΠΑΡΚΕΡ ΜΠΟΥΤΛΕΡ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τό τέλος του μεγάλου αγώνα της μικρής μάς λιονταρόφυχης συμπολιτείας έφτανε να σταθή άξιο, σέ δραματικό ύψος, με την ήρωική της ζωή. Ή χώρα όλη, Έφταχώρι, Τετραχώρι, βρίσκεται τώρα στα χέρια των Άρβανιτάδων. Τό περήφανο Σούλι πατημένο! Μ' άπάνω σ' αυτά τά δυο ψηλώματα, στό Κογγί, με τό μικρό του κάστρο και τό λόφο της Μπίρας, ή λεύτερη ψυχή του Σουλιώτη γράφει, μ' αίμα και φωτιά, τη μεγάλη της διαθήκη, για νά βάλλη πρόλογο στούς σκληρούς άγώνες των Έλλήνων, που θ' ακολουθήσουνε μετά είκοσι χρόνια, σ' άφάνταστα όλοκαυτώματα των Ψαρών και του Μεσολογγίου. Μέσα στις σπηλιές και τά ραϊσματα των βράχων της Μπίρας—Μπίρ άρβανίτικα θά πη τρύπα κι' ώιομάστηκε έτσι γιατί μία άπ' τις κορυφές τους είνε τρύπια—γυναίκες και παιδιά ζήσανε μήνες, σάν τά κυνηγημένα τ' άγρίμια, και τά σκυλιά και τά ντουφεκία, τάχανε ζώσει άπό παντού. Δεν βγαίνουν άπό τις κρυψώνες τους παρά για νά πάνε λίγη τροφή και νερό, μπροστά, στά παλληκάρια, που κρατούσανε νύχτα—μέρα τόν πόλεμο με τούς Άρβανιτάδες, άπό τ' αλαφρά τους, πρόχειρα ταμπούρια και, πολλές φορές, νά πιάσουνε και ντουφεκί, άμα ό έχθρός συγκέντρωνε τη λύσσα του σέ κάποιο σημείο της τελευταίας τούτης άμυντικής γραμμής. Γενική επίθεση, κανονικός πόλεμος, συστηματική επιχείρηση δεν ήτανε πειά δυνατό. Ένας φοβερός, καθημερινός, έπιμονος, άτελείωτος κλεφτοπόλεμος άρχιζε τώρα. Οι Άρβανιτάδες σκαρφαλώνανε στα βράχια, όπου μπορούσε νά πατήσει άνθρωπος και σέ λίγα μέτρα απόσας, άπ' τά ταμπούρια των παλληκαριών, φτιάνανε τά δικά τους μετερίζια, για νά χτυπούνε μέρα—νύχτα. Ήτανε τόσο κοντά, που μπορούσαν, άμα κατακάθιζε ή φωτιά του ντουφεκιού, νά πιάνουνε την κουβέντα:

— Πότε θά φύγης όρ έσκιπταρ; (Άρβανίτη) χειμώνας πλακώνει. Θά πλαγιάζης στό λιθάρι, θά ξεπαγιάσης!

— Θά φύγω, σάν πάρω ένα κεφάλι σουλιώτικο, όρ έ σουλιώτ!

— Καί τι νά τό κάνης, όρ έσκιπταρ;

— Νά τό πάω του Βεζύρη, όρ έ σουλιώτ.

— Καί γιατί τόσο κακία, όρ έσκιπταρ, με τούς Σουλιώτες; Τι σάς κάνανε οι Σουλιώτες, που ήτανε φίλοι σας;

— Δεν έχουμε με τούς Σουλιώτες, μόν' ό Βεζύρης Άλή Πασάς δίνει πεντακόσια γρόνια μπαξίσι σ' εκείνον που θά του πάη ένα σουλιώτικο κεφάλι.

— Κάτι λίγα, όρ έ, δίνει ό Βεζύρης.

— Καί τι... λίγα είνε, όρ έ βλάμη, πεντακόσια γρόσια;

— Λίγα είνε, γιατί τά σουλιώτικα κεφάλια είνε ακριβά.

— Άμ' έσας, όρ έ βλάμη, πόσα σάς δίνουνε όντας τούς πότε κανένα κεφάλι δικό μας;

— Ένα τεστέ—μιά δωδεκάδα—φυσέκια μας δίνουν.

— Γιατί έτσι λίγα, όρ έ βλάμη;

— Γιατί δεν άξίζουνε τά κεφάλια για περισσότερο!

— Καί γιατί τίς σάς δίνουνε παράδες, μόνο φυσέκια;

— Γιατί παράδες δεν έχουμε χρεία, μόνο φυσέκια θέλουμε για νά σκοτώουμε Τούρκους, που θάχανε νά μας χαλάσουνε τό χωριό μας χωρίς σεμπέτι (αίτια).

Γιατί μέσα σ' όλο τουτό τό δράμα της φοβερής πολιορκίας είχαν οι Σουλιώτες διατηρήσει τό φυσικό εύθυμο πνεύμα τους. Κι' έτσι είχε προστεθή στην πείνα και τό μαρτύριο της αγρύπνιας. Οι πολιορκητές ήτανε πολλοί, μπορούσανε νά συναλλάσσονται στα ταμπούρια τους. Οι Σουλιώτες όμως, πολύ λίγοι, έπρεπε νά μένουνε σχεδόν όλοένα, στις θέσεις τους. Γιατί τη νύχτα κάνανε ξαφνικά γιουρούσια ός Άρβανιτάδες.

Και τά κανόνια του πασά—τώρα είχε κουβαλήσει και κανόνια—άπό τις Βρέκες Βετίμε—τούς Λόφους της Άστροπής—κι' άπό τόν "Άη—Δονάτο μπουπαρδίζανε τις θέσεις τους άδίστατα. Κατά καλή τύχη κάνανε περισσότερο κρότο παρά ζημιά, γιατί τά σουλιώτικα ταμπούρια ήτανε κάμποσο πιό ψηλά άπ' τά Λόφους, πούτανε στή μέρα τό τά πολιορκητικά κανόνια.

Ό αγώνας όσώσο έξακολουθούσε και στό Κογγί, άπ' τό μικρό κάστρο, με την ίδια και περισσότερη άγριότητα, πούχε στα βράχια της Μπίρας. Γιατί στό Κογγί, φυσούσε κόμα πιό μεγάλο φανατισμό στην αντίστασι του Σουλιώτη παρουσία του Σαμουήλ και της Χαΐδως. Ό ένας άντιπροσωπευε έάστερα τώρα τη σκουντουφλή, τραγική κι' αδιάλλατη μορφή του άπελπισμένου άγώνα κι' ή άλλη την όμορφη και την ποιήσι του. Οι Σουλιώτες τη βλέπανε συχνά, τόν και τουτό της υπέρτατης δοκιμασίας, τό δειλινό, μονάχη, πού στα βράχια της Άγιά—Παρασκευής, με τά χέρια σταυρωμένα και τά βουρκωμένα μάτια ψηλά, νά στέκη σά μαρμαρωμένη. Κι' άλλες φορές, μέσα στην έκκλησία, νά δέεται γονατιστός μπροστά στο είκόνισμα της Παρθένου. Άμα όμως άκούγε τη πρώτη ντουφεκιά των Άρβανιτάδων, τινάζταν άπάνω για νά στη μάχη, πλάι στον έξαλλο καλόγερο π' άνέμιζε τ' άτέλειωτα γένια του στο καπνούς της μάχης, φωνάζοντας:

— Θάνατος στούς άπίστους! Ήν' κεν ή τελευταία κρίσις!

Είχε γίνει τώρα ή έκλεκτή του έπαινου έυλογημένη άπό τό Σαμουήλ. Τ' άπάνω της—λέγανε τά παλληκάρια—ήταν άνοιγμένα άπό την Παναγιά, πού τη φώναζαν άπ' τό κακό τό βόλι. Οι έχθροι δεν έσυνερίζοντανε τόν καλόγερο, μόν' έσούσανε μ' αούτη. Ήτανε τώρα είκοσι φτά χρονιά, πάνω σ' όλο τό μέτωπο της όμορφιάς και της λεβεντιάς.

Άμα νοιώθανε πώς ήτανε κάπου, γύρω έκει, άναβε τό ντουφεκίδι. Όλοι πούτανε νά την πάρουνε λάφυρο...

Οι βδομάδες όμως περνούσανε κι' τροφές γινόντανε κάθε μέρα και τ' άπάντες. Οι πολιορκημένοι άρχισαν νά τρέφονται με τά λίγα ζώα, άλογα, παλάκια, γαϊδούρια, πούχανε κοντά τους.

Έναν άπό τούς λιγοστούς γαϊδάρους πούπεσε στα χέρια των Άρβανιτάδων τόν πήρανε πίσω, δίνοντας αίματα.

τούς. "Υστερα φάγανε και τά τομάρια των ζώων. Και τούς έμεινε άλλο άπό τ' άγρια χορτάρια. Ή δίαιτα των βασάνιζε ακόμα πιό πολύ. Πίνανε τό νερό της βροχής άπ' τ' άκρο των βράχων. Κι' άμα σωνάτανε κι' αυτό, ήτανε έκείνοι νά καταβαίνουνε στούς γειτονικούς χειμάρρους, πού φύλαγαν οι Άρβανιτάδες και νά βλέπουνε τό χάραμα τά μάτια τους, για νά μπορέσουνε νά δροσίουνε λίγο χείλη τους. Πολλές φορές ή Χαΐδω έπαιρνε τις γυναίκες και καταβαίνουνε νύχτα με τ' άγγεια τους νά φέρουνε νερό για τά παλληκάρια. Μά συχνά γυρίζανε πίσω λιγότερες. Ό Άλή πού παρακολουθούσε μέρα με την ημέρα την άγωνία του Σουλιού, είδε πώς έφτασε ή στιγμή νά τελειώνη. Έστειλε πρσσεις για ειρήνη με τόν Κίτσο Μπότσαρη και με τούς δυο Άλους κι' εύνοούμενους Άρβανιτάδες άρχηγούς. Τό Σούλι Μπότα και τό Μπεκήρ Τζογαδάρω. Οι Σουλιώτες κι' αυτοί πούτανε στη Μπίρα κι' αυτοί άπό τό Κογγί μαζωχτήκανε ν' ανέλθουν ν' άκούσουνε και νά συζητήσουνε τις προτάσεις. Αυτό τό πρωί ό Σαμουήλ, άσκαρκο φάντασμα πειά, γύρεψε Χαΐδω:

— Πάμ' έμεις, τέκνο μου, της είπαι, μακριά άπό τις

σιες κουβέντες για συνθήκες με τόν άπιστο!

Και τραβήχτηκαν, άμλητοι, σέ μιά γωνιά του κάστρου. Ό Σαμουήλ όραματιζότανε καταστροφές και προφήτευε τό τέλος του κόσμου. Τό πρώτο πράμα πού γύρεψαν οι Σουλιώτες στη συνέλευσι άπό τούς άντιπρόσωπους του πασά, ήτανε νά τούς άφήσουν όλους, άντρες, γυναίκες, παιδιά, νά πάνε στην Πάργα. Οι σταμένοι άπό τόν Άλή κατάφεραν όμως, μ' ένα σαρφ ταξίματα, ν' αλλάξουνε τη γνώμη των πολλών και νά τούς πείσουνε νά πάνε σ' επαρχίες, πού έξουσίαζε ό Άλής.

Ή Χαΐδω μάζεψε στη στιγμή αούτους πούτανε μαζί της στό Κογγί:

— Άδέρφια, τούς φώναξε: Μήν τό παραδεχτήτε ποτέ νά πάμε στα χώματα πού έξουσίαζε ό πασάς: Είνε μπαμπέσης θά μάς γελάση κι' όλους θά μάς περάση άπ' τό σπαθί, άντρες, γυναίκες και παιδιά. "Αν είνε ν' άφήσουμε τό Σούλι—πού ό θεός νά μ' ήν τό δώση—τότες άς βγούμε στην Πάργα, νά μαστε με τ' άδέρφια μας, τούς Έλληνες!

Έτσι κανέναν άπ' αούτους πού μένανε στό Κογγί, δεν παραδέχοντανε νά πάη στα χώματα του πασά. Κι' έπειδή όλοι σεδόν εκεί μέσα ήταν άπό τη φάρα των Τζαβελλαίων και τις συγγενικές της φάρες, ό Βελής γύρεψε άπ' τόν πατέρα του νά στείλ η άπ' τ' Γιάννενα τό Φώτο Τζαβέλλα, νά τούς μιλήση. Ό Άλής πρόσταξε νά τού πάνε τό Φώτο, πού τόν είχε σ' άστυνομική επίτηρησι και τούπε ν' ανέβη στό Σούλι, νά καταφέρει τη φάρα του, πούφερνε δυσκολίες, νά δεχθή τη συνθήκη.

Ό Τζαβέλλας τ' άφησε για όμήρους τη γυναίκα του, τό έφτα χρονίκο άγοράκι του, τό Νικόλα, και τ' άλλα, τά μικρότερα. Ό Άλής έπιστάτης ό ίδιος νά έγκαταστήσουνε την οικογένεια του στην έπισκοπή. Άμα τά παιδιά μηήκανε στη μεγάλη αούλη του μητροπολίτη, άρχισαν νά παίρνουνε τούς κλέφτες, παιγνίδι πολεμικό. Ό Βεζύρης πρόσταξε νά τού πάνε τό μικρό Νικόλα.

— Πώ θέλεις, όρ έ—τούπε—νά γυρίσης στό Σούλι, νά πολεμήσης και σ' μαζί με τούς Σουλιώτες;

— Ναί, τού άποκρίθη ό μικρός, κυττάζοντας τόν θαρρετό στα μάτια—μά δεν έχω άρματα!

— Πώ, θά σου δώσω έγώ, όρ έ μπρο μ'... νά χτυπήσης μ' αούτά τούς Τζαμήδες μου!

— Τούς Τζαμήδες; Δέ θέλω μ' αούτους! Δεν είνε παλληκάρια! Θέλω νά πολεμήσω με τίποτα καλύτερους!

Ό Άλής καμάρωσε τό μικρό. Μά σημείωσε βαθειά στό μυαλό του τις άποκρίσεις του: Δεν έπρεπε νά μείνη ούτε ένας άπό τέτοια σπορά...

Ό Φώτος ανέβηκε στό Σούλι. Οι πολιορκημένοι τόν δεχτήκανε με δακρυσμένα μάτια. Κι' ήτανε φοβερό τό πρώτο συνάντημά του με τη Χαΐδω. Κατάχλωμη άπ' τη βαθειά συγκίνηση, σουρωμένη άπό την κακούχια, όμορφη όμως πάντα, μ' άλλη τώρα όμορφιά—τό μαρτυριό—περήφανη μέσα στα τιμημένα τ' άρματα της, στάθηκε βουβή μπροστά του, βουβή και βασανιστική σάν τύφι. Δέ μπόρεσε ν' άνθέξη στην παρουσία της. Κατέβασε άπό ντροπή τά μάτια. Κι' άμα τά σήκωσε καμιά φορά, διάβαζε σ' αγαπημένα τά δικά της, τό πικρό και τό βαθύ παράπονο:

— Γιατί μάς άφησες τόσον καιρό μονάχους; Ό Σαμουήλ τόν άπόφευγε. Κι' όλο μιλούσε με παραβολές άπ' τό Εύαγγέλιο για τόν παράνομο Ίούδα, για προδοσίες και άγριότητα. Όλοι όσοι ήτανε κλεισμένοι στό Κογγί και στην Άγιά Παρασκευή προσέψανε στό Φώτο νά πάη στην Πάργα, νά καταφέρει τούς Παργιανούς νά δώσουν άσυλο στούς Σουλιώτες. Ό Άλής δέχτηκε νά τόν άφήση. Όλα τά δεχόντανε τώρα, γιατί είχε βάλ η στό μυαλό του νά μ' ήν τήρησι τίποτα. Ό Βελής, μάστιχα, έδωσε στό Φώτο και γράμμα για τούς Παργιανούς, νά τόν άκούσουν. Αούτό τόν δεχτήκανε πολύ κρύα και τόν άκούσανε με τούς πιό μεγάλους δισταγμούς. Τρέμανε και με τό δικη τους κάποια καινούργια πλεχάνη του Άλή.

Μάτια ό Φώτος τούς έδειχνε τό συστατικό του Βελή. Αούτοι έζωσαν καλά τι πιστι έπρεπε νά διν η κανέναν στόν Άλή και στα παιδιά του. Ή μόνη λύσι πού βρήκαν ήταν νά παραλέσουν τις ρούσσιες άρχές—ήτανε τότε ρούσση κατοχή στα Έπτάνησα—νά δεχτούνε στην Κέρκυρα τούς Σουλιώτες πρόσφυγες. Καί στείλανε καίκι μ' ανθρώπους γι' αούτη τη δουλειά.

— Πάμ' έμεις, τέκνο μου, της είπαι, μακριά άπό τις

Μά οι άνεμοι φυσούσαν όλο ενάντιοι, περνούσαν ή μέρες, τό καίκι δέ μπορούσε νά γυρίση κι' ό Τζαβέλλας φοβότανε μήν παρεξηγηθή άπό τό Βελή, μήν τόν βάλλ η σ' άδικες ύποψίες, ότι μαγέρευε τίποτε. Έτσι γυρίζοντας στό Σούλι, πριν έρθ η άπ' την Κέρκυρα ή άπόκρισι, βρήκε νάχουνε τελείωση ό Κίτσο Μπότσαρης κι' ό γέρω Κουτσονίκας, πληρεξούσιοι του Σουλιού, τις συζητήσεις τους με τό Βελή και τούς Άρβανιτάδες άρχηγούς και νάχουνε φτιάση κιόλας τη συνθήκη—μνημείο δολιότητας: Οι Σουλιώτες ήτανε λεύτεροι νά φύγουν άπό τό τόπο του με τ' άρματα, τ' άναγκαία του πολέμου, τροφές και ότι άλλο θέλανε νά πάρουν, για νά πάνε νά κατοικήσουν είτε μέσα, είτε άπ' έξω άπό την Άλβανία. Ό Άλής έδινε υπόσχεσι νά τούς προμηθεύση τά ζώα τ' άναγκαία νά μεταφέρουν τά πράματα, τά πολεμοφόδια, τις ζωτροφίες, τούς λαβωμένους, τούς άρρώστους, τούς γέροντας, τις γυναίκες και τά παιδιά, ως τόν τόπο πού θά κατοικούσαν. Θά παίρναν ακόμα και όμηρους για την τήρησι της συνθήκης. Όσοι άπό τούς Σουλιώτες θάβελαν νά κατοικήσουν στην Άλβανία, θά παίρναν χάρισμα χτήματα και χωράφια και θά βρίσκανε για πάντα τιμή, άσφα.

Λεία και προστασία. Είχανε δεχτή αούτη τη συνθήκη, όσοι πολεμούσανε στούς βράχους της Μπίρας. Κι' είχαν άφήσει κιόλας τις θέσεις τους κι' έτοιμάζανε τά πράματα τους. Τούς άλλους όμως, πούτανε στό Κογγί, δεν τούς άφηνε ή Χαΐδω και ό Σαμουήλ νά παραδεχτούνε τη συμφωνία. Ή Χαΐδω πρόσμενε νά γυρίση ό Φώτος, με την κρυφήν έλπίδα, πώς δέ θά τούς δέχονταν οι Παργιανοί κι' έτσι τό Κογγί θά κρατούσε τόν πόλεμο. Άπάνω στην πίκρα της για τό άνάτιο φέρισμό του, άλλο δεν ποθούσε τώρα παρά νά τόν έβλεπε άλλη μιά φορά μαζί της, πλάι της, στις φλόγες, στόν άπελπισμένο τουτό πόλεμο κι' έτσι μαζί νά πέσουνε για τό Σούλι, για τη δόξα του, άφοι δεν ήταν δυνατός ό λυτρωμός του. Ό Φώτος όμως δέ γύρισε άπό την Πάργα με τέτοιους σκοπούς. Χάρηκε πού τό Κογγί, ό Σαμουήλ κι' ή Χαΐδω, με τά παλληκάρια τους, δεν είχαν υπογράψει άκόμα τη συνθήκη. Μά χάρηκε για λόγους πολεμικούς δικό του. Ήθελε νά χασομερήσει κομμάτι την άποδοχή της συνθήκης, για νά γυρέψη άπό τόν Άλή νά έξασκλάβώση πρώτα τη γυναίκα του και τά παιδιά του και νά τού τά στείλ η άπό τά Γιάννενα.

Ή Χαΐδω κάτι μυρίστηκε. Καί για νά κόψη αούτες τις όμιλλες του Φώτου με τό Βελή, έβαλε κρυφά μερικά παλληκάρια ν' άρχίσουνε τις ντουφεκίες γύρω άπό τό Κογγί.

Αναψε στη στιγμή ο πόλεμος.

Όλοι άδράξανε τ' άρματα και χτυπιώντανε με λύσσα, πρώτος μέσα σ' όλους, άφοι σήκωσε τό λάβαρο στό καμπα.

νιαρό της Άγιά—Παρασκευής, ό Σαμουήλ, φοβερός στην όψη, σάν τόν Πρόδρομο. Ό Φώτος τινάχτηκε άπ' τούς πρώτους στη φωτιά. Άπάνω στην άκμή της μάχης, πού σωριάζονται λαβωμένοι, σκοτωμένοι, κάμποσοι, βλέπει τη Χαΐδω πλάι του, πανάρις, όπως τις μεγάλες μέρες, τις δοξασμένες. Άστράφτει τό μάτι της και τό σπαθί της. Καί τά μαλλιά της άνεμίζονε, παντιέρα του πολέμου:

— Άπάνω τους, όρ έ Τζαβέλλα, τού φωνάζει: Άφοι πατιέται για πάντα τό βουνό μας άπ' τούς άγαρηνούς έδω νά πέσουμε σάν παιδιά του άληθινά πού ήμαστε!

Της χαμογέλασε πικρά. Μ' αούτη δεν έπαυε:

— Δυο βόλια γυρεύω, Τζαμήδες, Μωτήδες! Δυο βόλια μοναχά! Ένα δικό μου! Κι' ένα δικό του!

Κι' όλο πρόβινε, σάν τυφή, μέσα στις φλόγες. Μά τά βόλια τούδωσαν γύρω τους, χωρίς νά βρίσκουνε τό σημάδι πού τούς έταζε ή πολεμοχαρή γυναίκα. Ή μέρα πέρασε με τη χλαλή της στερνής τούτης μάχης. Κι' ή νύχτα έπεσε βαρειά στο ταραγμένο στρατόπεδο.

(Ακολουθεί)

Αναψε στη στιγμή ο πόλεμος.

Όλοι άδράξανε τ' άρματα και χτυπιώντανε με λύσσα, πρώτος μέσα σ' όλους, άφοι σήκωσε τό λάβαρο στό καμπα.

νιαρό της Άγιά—Παρασκευής, ό Σαμουήλ, φοβερός στην όψη, σάν τόν Πρόδρομο. Ό Φώτος τινάχτηκε άπ' τούς πρώτους στη φωτιά. Άπάνω στην άκμή της μάχης, πού σωριάζονται λαβωμένοι, σκοτωμένοι, κάμποσοι, βλέπει τη Χαΐδω πλάι του, πανάρις, όπως τις μεγάλες μέρες, τις δοξασμένες. Άστράφτει τό μάτι της και τό σπαθί της. Καί τά μαλλιά της άνεμίζονε, παντιέρα του πολέμου:

— Άπάνω τους, όρ έ Τζαβέλλα, τού φωνάζει: Άφοι πατιέται για πάντα τό βουνό μας άπ' τούς άγαρηνούς έδω νά πέσουμε σάν παιδιά του άληθινά πού ήμαστε!

Της χαμογέλασε πικρά. Μ' αούτη δεν έπαυε:

— Δυο βόλια γυρεύω, Τζαμήδες, Μωτήδες! Δυο βόλια μοναχά! Ένα δικό μου! Κι' ένα δικό του!

Κι' όλο πρόβινε, σάν τυφή, μέσα στις φλόγες. Μά τά βόλια τούδωσαν γύρω τους, χωρίς νά βρίσκουνε τό σημάδι πού τούς έταζε ή πολεμοχαρή γυναίκα. Ή μέρα πέρασε με τη χλαλή της στερνής τούτης μάχης. Κι' ή νύχτα έπεσε βαρειά στο ταραγμένο στρατόπεδο.

(Ακολουθεί)

Αναψε στη στιγμή ο πόλεμος.

Όλοι άδράξανε τ' άρματα και χτυπιώντανε με λύσσα, πρώτος μέσα σ' όλους, άφοι σήκωσε τό λάβαρο στό καμπα.

νιαρό της Άγιά—Παρασκευής, ό Σαμουήλ, φοβερός στην όψη, σάν τόν Πρόδρομο. Ό Φώτος τινάχτηκε άπ' τούς πρώτους στη φωτιά. Άπάνω στην άκμή της μάχης, πού σωριάζονται λαβωμένοι, σκοτωμένοι, κάμποσοι, βλέπει τη Χαΐδω πλάι του, πανάρις, όπως τις μεγάλες μέρες, τις δοξασμένες. Άστράφτει τό μάτι της και τό σπαθί της. Καί τά μαλλιά της άνεμίζονε, παντιέρα του πολέμου:

— Άπάνω τους, όρ έ Τζαβέλλα, τού φωνάζει: Άφοι πατιέται για πάντα τό βουνό μας άπ' τούς άγαρηνούς έδω νά πέσουμε σάν παιδιά του άληθινά πού ήμαστε!

Της χαμογέλασε πικρά. Μ' αούτη δεν έπαυε:

— Δυο βόλια γυρεύω, Τζαμήδες, Μωτήδες! Δυο βόλια μοναχά! Ένα δικό μου! Κι' ένα δικό του!

Κι' όλο πρόβινε, σάν τυφή, μέσα στις φλόγες. Μά τά βόλια τούδωσαν γύρω τους, χωρίς νά βρίσκουνε τό σημάδι πού τούς έταζε ή πολεμοχαρή γυναίκα. Ή μέρα πέρασε με τη χλαλή της στερνής τούτης μάχης. Κι' ή νύχτα έπεσε βαρειά στο ταραγμένο στρατόπεδο.

(Ακολουθεί)

Αναψε στη στιγμή ο πόλεμος.

Όλοι άδράξανε τ' άρματα και χτυπιώντανε με λύσσα, πρώτος μέσα σ' όλους, άφοι σήκωσε τό λάβαρο στό καμπα.

νιαρό της Άγιά—Παρασκευής, ό Σαμουήλ, φοβερός στην όψη, σάν τόν Πρόδρομο. Ό Φώτος τινάχτηκε άπ' τούς πρώτους στη φωτιά. Άπάνω στην άκμή της μάχης, πού σωριάζονται λαβωμένοι, σκοτωμένοι, κάμποσοι, βλέπει τη Χαΐδω πλάι του, πανάρις, όπως τις μεγάλες μέρες, τις δοξασμένες. Άστράφτει τό μάτι της και τό σπαθί της. Καί τά μαλλιά της άνεμίζονε, παντιέρα του πολέμου:

— Άπάνω τους, όρ έ Τζαβέλλα, τού φωνάζει: Άφοι πατιέται για πάντα τό βουνό μας άπ' τούς άγαρηνούς έδω νά πέσουμε σάν παιδιά του άληθινά πού ήμαστε!

Της χαμογέλασε πικρά. Μ' αούτη δεν έπαυε:

— Δυο βόλια γυρεύω, Τζαμήδες, Μωτήδες! Δυο βόλια μοναχά! Ένα δικό μου! Κι' ένα δικό του!

Κι' όλο πρόβινε, σάν τυφή, μέσα στις φλόγες. Μά τά βόλια τούδωσαν γύρω τους, χωρίς νά βρίσκουνε τό σημάδι πού τούς έταζε ή πολεμοχαρή γυναίκα. Ή μέρα πέρασε με τη χλαλή της στερνής τούτης μάχης. Κι' ή νύχτα έπεσε βαρειά στο ταραγμένο στρατόπεδο.

(Ακολουθεί)

Αναψε στη στιγμή ο πόλεμος.

Όλοι άδράξανε τ' άρματα και χτυπιώντανε με λύσσα, πρώτος μέσα σ' όλους, άφοι σήκωσε τό λάβαρο στό καμπα.

νιαρό της Άγιά—Παρασκευής, ό Σαμουήλ, φοβερός στην όψη, σάν τόν Πρόδρομο. Ό Φώτος τινάχτηκε άπ' τούς πρώτους στη φωτιά. Άπάνω στην άκμή της μάχης, πού σωριάζονται λαβωμένοι, σκοτωμένοι, κάμποσοι, βλέπει τη Χαΐδω πλάι του, πανάρις, όπως τις μεγάλες μέρες, τις δοξασμένες. Άστράφτει τό μάτι της και τό σπαθί της. Καί τά μαλλιά της άνεμίζονε, παντιέρα του πολέμου:

— Άπάνω τους, όρ έ Τζαβέλλα, τού φωνάζει: Άφοι πατιέται για πάντα τό βουνό μας άπ' τούς άγαρηνούς έδω νά πέσουμε σάν παιδιά του άληθινά πού ήμαστε!

Της χαμογέλασε πικρά. Μ' αούτη δεν έπαυε:

— Δυο βόλια γυρεύω, Τζαμήδες, Μωτήδες! Δυο βόλια μοναχά! Ένα δικό μου! Κι' ένα δικό του!

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΦΛΩΜΠΕΡ

«Η παιδική ηλικία του διασημού συγγραφέως. Η αγάπη του προς τη φύση. Πώς έμεινε κάποτε ώρες ολόκληρες κάτω από το δέντρο του πατέρα του. Η άριστη του γνώση του εκθέσεως που προκαλούν κατάπληξι στους δασκάλους. Η ζωντανή του και η φιλανθρωπία του. — Η ευσυνειδησία του ως συγγραφέως. — Η φιλία του με τον Βίκτωρα Ουγκώ. Τό μυστικό Φλωμπέρ στο Κρουασάν, κλπ. κλπ.

λαθοῦμε από την ανησυχία μας.

— Τι λέτε πατέρα; του απάντησε ο μικρός Γουσταῦς. Μόλις πρό, πέντε λεπτόν βρισκόμην εδώ.

Ο Φλωμπέρ βυθισμένος στην παρακολούθησι της κινήσεως των μυρμηγκιών, είχε χάσει τη συνείδησιν του χρόνου και νόμιζε πως βρισκόταν εκεί πέντε λεπτά μόνο, ενώ είχε ώρες ολόκληρες.

Ως μαθητής ο Φλωμπέρ ήταν υποδειγματικός.

Είχε καταπλήξει κυριολεκτικῶς τους δασκάλους του με τις εκθέσεις του, τόσο που μερικοί απ' αυτούς δεν ήθελαν να πιστέψουν ότι τις έγραφε ο ίδιος.

Επίσης και σε όλα τ' άλλα μυστήρια διακρινόνταν εξαιρετικά και προπάντων στα άρχαια Έλληνικά και τα Λατινικά.

Σε ηλικία που άλλα παιδιά διαβάζουν τα πρώτα τους μυθιστορήματα, ο μικρός Γουσταῦς έπαιρνε, μιά μετάφρασι του Ομήρου ή του Βιργιλίου και καθισμένος κάτω απ' τη σκιά ενός δέντρου το καλοκαίρι ή στη μικρή παιδική του κάμαρη το χειμῶνα, διάβαζε αχώρταγα, ξεχνώντας και την ώρα του φαγητού και του ύπνου.

Επρεπε να τον αναγκάσουν οι γονείς του για να διακόψη τη μελέτη του και να κλείση το βιβλίο του.

Ετσι όμως άρχισε να μορφώνη την πρώτη αντίληψιν του περί συγγραμικοῦ ὕψους, του οποίου θα γινόταν άρμότερος ένας από τους μεγαλύτερους μαίτρ.

Ως άνθρωπος ο Φλωμπέρ, τόσο στην παιδική του ηλικία, όσο και αργότερα, ήταν αγαθός, ειλικρινής, ανοιχτόκαρδος. Ποτέ του δεν διασπαρείσσε κανένα κ' εφρόντιζε πάντα ν' αποφεύγη να ένοχλη τους άλλους και σ' ατάπει άσημαντα πράγματα.

Η καλοσύνη του ήταν παροιμιώδης. Όταν ήταν μικρός και συ-

«Ενα φιλολογικό γεῦμα στο σπίτι του Βίκτωρος Ουγκώ. Ο Ουγκώ φαίνεται δεξιός στο βάθος του τραπέζιου, προς τ' αριστερά. Δεξιά του ο Γκατιέ, ο Φλωμπέρ και ο Αλφόνσος Ντυνάν. Αριστερά ο Γ. Γ. Ουίλιαμς και ο Εδμόνδος Γκονκούρ και ο Αλέξανδρος Δουμάς υίός.

ναντούσε κανένα φτωχό στο δρόμο του έβγαζε χωρίς να διατάσσεται από κανέναν, να του δώσει ένα κομμάτι του ψωμιού του.

Ηταν επίσης τόσο ευαίσθητος, ώστε μόλις έβλεπε κανένα δάκι να κλαίη πύγαινε και του σκούπιζε τα δάκρυά του με το μαντίλι του.

Συνήα οι γονείς του τον έβλεπαν να τους πηγαίνει στο σπίτι διάφορα φτωχά παιδιά, τα οποία είχε συναντήσει στο δρόμο, τα περιμάζεψε για να τους δώση ή μητέρα του να παίει.

Μιά μέρα είχε χαθή απ' το σπίτι του ένα παιδικό κοστούμι. Φλωμπέρ που μόλις δούσε τρεις φορές το είχε φορέσει. Του κάποτε ξαν για να το βροῦν παντού. Τέλος όταν ο Γουσταῦς σχόλασε, τέρα του τον ρώτησε μήπως το είχε δὴ πουθενά.

— Μά, μαμά, απάντησε άφελέστατα ο μικρός, το έδωσα χθες αυτό το παιδάκι που είχα φέρει μαζί μου, για να του βάλω να περφορτήσει.

Μπροστά στην τόσο καλοσύνη του παιδιού της, η κ. Φλωμπέρ, όχι μόνο δεν το εμάλλωσε, αλλά το άγκάλιασε και το φίλησε με φερότητα.

Από μικρός ο Φλωμπέρ άρχισε να γράφη. Είς το «Μουσείο Φλωμπέρ» που βρίσκεται στο Κρουασάν της Γαλλίας, στην μικρή δωμάτιον πέρας το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του και όπου πέθανε μεγάλος αυτός συγγραφέας, διατηρούνται ακόμα μερικά από τα πρώτα του τετράδια στα οποία έχει γράψει τα πρώτα του φιλοδοκίμια.

Τα πρωτόλειά του αυτά, όπως και τα χειρόγραφα των άριστων έργων του, τα οποία έγραφε όταν μεγάλωσε, είνε γεμάτα από διορθώσεις. Ποτέ σχεδόν δεν του άρεσε εκείνο που έγραφε και το έγραφε και δυο και τρεις και πέντε φορές για να το διορθώση.

Μόλις ο Φλωμπέρ είχε τον παραμικρό διαταγμό δι μι μιά λέξη, φράσις, μιά παράγραφος ή κ' ένα κεφάλαιο ακόμα των έργων του, ήταν καλός, το έσβυνε άλύπητα για τ' άρχιση πάλι από την άρχη.

Κι' όταν κ' αυτή τη φορά δεν έμνε ευχαριστημένος, δεν έπαυε να το ξανασβύση και να το ξαναγράφη πάλι.

Ετσι όμως έγραψαν τα άθανάτα άριστουργήματά του σ' αυτά οὔτε για μι λέξι δεν μπορεί να πη κανείς ότι δεν βρισκται στη ζωής.

Τα έργα του Φλωμπέρ χαρακτηρίζονται έργα άολόκληρα για να τελειώσουν.

Για να γράφη, παραλείπει πάντα τον ύπνο, τον πόνο, την πείνα, τον κρύο, τον καύση.

Ναι, είκοσι χρόνια. Μή φανίνεται άπίστευτο!

Κι' αυτό, γιατί ήθελε να τον να είνε τέλει από πάση φύσεως, να μην έχη τίποτε έλλειψιν, να μη μπορούν να τον κατηγορήσουν, οὔτε και για την έλλειψιν ναχοίβει.

Στο διάστημα των είκοσι χρόνων, ο Φλωμπέρ τσάβενε χωρίς της Βορείου Αφρικής, έκτυλίσσεται ή υπόθεσις του ρασιμού του Αγίου Αντωνίου, να τις δὴ από κοντά και να περιρή κατά βάθος, οὔτως ώστε μην τις περιγράψη όπως συνηθίζονταν να τις περιγράφουν, με τους περισσότερους συγγραφείς, οὔτε και για την έλλειψιν ναχοίβει.

Στο διάστημα αυτό, περνούσε ολόκληρες στίς βιβλιοθήκας, τώντας χειρόγραφα και παλαιά βλία, σχετικῶς με τη ζωή του Αγίου Αντωνίου, των άσκητων και ιστορία έν γένει της έποχής.

Είχε και από της άπόψεως τελείως κατατοπισμένος.

Προσθέστε τέλος ο' αυτά το χρόνο που κατανάλωσε διορθώνοντας και ξαναδιορθώνοντας τα έργα του, το οποίο ξαναγράφη τρεις φορές άρχης μέχρι τέλους, και θα έβλεπε πέρασαν τα είκοσι χρόνια.

Όταν, κάποτε, ο Φλωμπέρ λείωσε τον «Πειρασμό του

Αντωνίου», το έπληξε ένα πρωί στον εκδότη του.

Μά συνέβη κάτι πολύ περίεργο: Ο συγγραφέας άρχισε να λυπάται που θα το άποχωρίζονταν. Αυτό άς μη σάς φανή περίεργο. Άλλα σολημένος καθώς ήταν με το έργο του είκοσι ολόκληρα χρόνια, το είχε άνατήσει σαν ένα ζωντανό πλάσμα, μαζί με το οποίο περσίαμε ένα μεγάλο μέρος της ζωής μας.

Καθώς κουβέντιαζε με τον εκδότη του, κρατούσε το χειρόγραφο του μέσα στα χέρια του, όπως μι μντέρα κρατάει το παιδί της: Επρότεινε κάθε τόσο το χέρι του, για να το παραδώση στον εκδότη, μ' άέως το τραβύσει πίσω και παρατείνοντας επίτηδες την όμιλία, άνέβαλε διαρκώς τη στιγμή που θα το άποχωρίζονταν όριστικά.

Άσφαλώς, αν τον έβλεπε κανείς τη στιγμή εκείνη, θα συνεκινείτο από τους διαταγμούς του να παραδώση το χειρόγραφο.

Και όμως αυτό το χειρόγραφο, όταν έγινε βιβλίο, έπρόσθεσε καινούργια δόξα στο όνομά του και θεωρήθηκε ως μι ακόμα μεγάλη επιτυχία του.

Μά είνε η στιγμή ο συγγραφέας οὔτε τη δόξα, οὔτε τίποτε άλλο συλλογιόταν. Ένα μονάχα πράγμα τον τρώαζε: Ο χωρισμός του από το πνευματικό παιδί του.

Ες άλλον ο Φλωμπέρ πολύ λίγο ενδιαφερόταν για τη δόξα. Το μόνο που τον ενδιαφέρει ήταν τα είνε έντάξει με τον έαυτό του. Όταν έδωσε κάποτε ένα θεατρικό έργο που άπέτυχε, ενώ κάτω από την αίθουσα το έσφύριζαν, αυτός κρυμμένος πίσω απ' τα πύρρασηνια αναρωτιόταν με άπορία:

— Γιατί λοιπόν το σφύριζον; Και όμως είνε ένα έργο πολύ καλό. Το έλεγε αυτό γιατί είχε τη συνείδησι του έν τάξει και γιατί είχε την πεποίθησι πως είχε γράψει ένα έργο καλό.

Και πράγματι άνα διαβάσει κανείς τον «υποήμιο»—αυτός ήταν ο τίτλος του έργου—θα δὴ πως είνε μι κωμωδία γεμάτη σχετικισμῶ και ειρωνεία.

Ο Γουσταῦς Φλωμπέρ και ο ποιητής Θεόφιλος Γκατιέ χορεύουν καντρίλλες στο φιλολογικό σαλόνι του δευτέρου

Τόσο λίγο ενδιαφερόταν ο Φλωμπέρ για τη δόξα, ώστε ποτέ του δεν σκέφθηκε να θέση υποψηφιότητα και να έκλεγε μέλος είνης γαλλικής ακαδημίας μονοῦτι οι φίλοι του τον παρακινούσαν συχνά να το κάνει αυτό.

Ο Βίκτωρ Ουγκώ μάλιστα δεν έκανε άλλο παρά να του το λη και να του το ξαναλέη.

Σχετικῶς μ' αυτό είνε και το παρακάτω ανέκδοτο.

Ο Βίκτωρ Ουγκώ έδινε ταχτικά στο σπίτι του γεύματα στα οποία προσκαλούσε τους διασημότερους από τους συγγραφείς της έποχής του.

Τακτικῶς συνδυατημένες του στα γεύματα αυτά ήταν έκτός από τον Φλωμπέρ, ο ποιητής Θεόφιλος Γκατιέ, ο Αλέξανδρος Δουμάς υίός, ο μεγάλος μυθιστοριογράφος Άδελφους Εδμόνδος και Γουίλιαμς Γκονκούρ, ο Αλφόνσος Ντυνάν κλπ.

Στα γεύματα αυτά, ο Ουγκώ, ο οποίος παρ' όλην την τεραστία του δόξα είχε μι μεγάλη δυσκολία στη Γαλλική Ακαδημία, διασκέδαζε μαντεύοντας ποιοι από τους καλεσμένους του φιλοδοξούσαν να γίνουν Ακαδημαϊκοί.

Για να το μιντεύση έλεγε έξαφνα μερικά χοντρά άστεία είνς βάρος των συναδέλφων του ακαδημαϊκών και παραμόνευε να δὴ τι έντύπωσι θα έκαναν στούς προσκαλεσμένους του. Όσοι δε γελούσαν μ' αυτά, τους υποπτενόταν άμέσως ότι φιλοδοξούσαν τον τίτλο του ακαδημαϊκού.

Ένα βράδυ καθώς ο Ουγκώ έκανε το συνηθισμένο του πείραμα άντελήφθη άξαφνα πως ο Φλωμπέρ δεν είχε γελήσει.

— Πως; Φλωμπέρ, δεν γελῶς; του φώναξε.

Και γυρίζοντας κατόπιν προς τους άλλους προσκαλεσμένους του έπρόσθεσε:

— Κύριοι, σῶς αναγγέλλω ότι ο φίλος μας Γουσταῦς Φλωμπέρ, πρό-

οιόταν, κάποτε, ο Φλωμπέρ λείωσε τον «Πειρασμό του

Αντωνίου», το έπληξε ένα πρωί στον εκδότη του.

Μά συνέβη κάτι πολύ περίεργο: Ο συγγραφέας άρχισε να λυπάται που θα το άποχωρίζονταν. Αυτό άς μη σάς φανή περίεργο. Άλλα σολημένος καθώς ήταν με το έργο του είκοσι ολόκληρα χρόνια, το είχε άνατήσει σαν ένα ζωντανό πλάσμα, μαζί με το οποίο περσίαμε ένα μεγάλο μέρος της ζωής μας.

Καθώς κουβέντιαζε με τον εκδότη του, κρατούσε το χειρόγραφο του μέσα στα χέρια του, όπως μι μντέρα κρατάει το παιδί της: Επρότεινε κάθε τόσο το χέρι του, για να το παραδώση στον εκδότη, μ' άέως το τραβύσει πίσω και παρατείνοντας επίτηδες την όμιλία, άνέβαλε διαρκώς τη στιγμή που θα το άποχωρίζονταν όριστικά.

Άσφαλώς, αν τον έβλεπε κανείς τη στιγμή εκείνη, θα συνεκινείτο από τους διαταγμούς του να παραδώση το χειρόγραφο.

Και όμως αυτό το χειρόγραφο, όταν έγινε βιβλίο, έπρόσθεσε καινούργια δόξα στο όνομά του και θεωρήθηκε ως μι ακόμα μεγάλη επιτυχία του.

Μά είνε η στιγμή ο συγγραφέας οὔτε τη δόξα, οὔτε τίποτε άλλο συλλογιόταν. Ένα μονάχα πράγμα τον τρώαζε: Ο χωρισμός του από το πνευματικό παιδί του.

Ες άλλον ο Φλωμπέρ πολύ λίγο ενδιαφερόταν για τη δόξα. Το μόνο που τον ενδιαφέρει ήταν τα είνε έντάξει με τον έαυτό του. Όταν έδωσε κάποτε ένα θεατρικό έργο που άπέτυχε, ενώ κάτω από την αίθουσα το έσφύριζαν, αυτός κρυμμένος πίσω απ' τα πύρρασηνια αναρωτιόταν με άπορία:

— Γιατί λοιπόν το σφύριζον; Και όμως είνε ένα έργο πολύ καλό. Το έλεγε αυτό γιατί είχε τη συνείδησι του έν τάξει και γιατί είχε την πεποίθησι πως είχε γράψει ένα έργο καλό.

Και πράγματι άνα διαβάσει κανείς τον «υποήμιο»—αυτός ήταν ο τίτλος του έργου—θα δὴ πως είνε μι κωμωδία γεμάτη σχετικισμῶ και ειρωνεία.

καίται να υποβάλη συντομώτατα ύποψηφιότητα ακαδημαϊκού.

— Ποτέ μούγκρισε ο Φλωμπέρ!

— Ω! έκανε ο Ουγκώ. Μπορεί να λες έσύ «ποτέ!» μιά το γεγονός είνε ότι δεν γέλασε.

Και άναγκώντας άμέσως το σοβαρό του ὕψος έπρόσθεσε:

— Θα ήταν κρίμα να μη θελήσετε να γίνετε ακαδημαϊκός, όπως επίσης θα ήταν κρίμα για την Ακαδημία να μη συμπεριλάβει μεταξὺ των μελών της, ένα συγγραφέα σαν έσῶς, ένα μαίτρ της γαλλικής γλώσσης.

Πραγματικά, ο Φλωμπέρ ήταν αίτιος της γλώσσης του. Μά με πόσους κόπους το πέτυχε αυτό! Πρέπει να διαβάση κανείς στην «Αλληλογραφία» του λεπτομέρειες για τον τρόπο με τον οποίο εργαζόταν. Για να γράφη μιά σελίδα της «Κυρίας Μποβαρύ» χρειάζονταν τόσο καιρό που θάφτανε σε άλλους μυθιστοριογράφους για να γράψουν ένατο σελίδες. Έφτανε μέχρις υπερβολής τη φροντίδα του για το ὕψος, αν έννοείται, μιντεύειν χαρακτηριστή ως υπερβολή ή τελειότης, και μιά άπότις μεγαλύτερες τύψεις του ήταν ότι σε μιά φράσι κάποιου έργου του είχε τοποθετήσει δυο γενικές τη μι κατόπιν της άλλης, γράφοντας: «Ένας στέφανος λουλουδιών πορτοκαλιάς».

Όλες σχεδόν τις ώρες της ημέρας του ο Φλωμπέρ της περνούσε στο γραφείο του. Το γραφείο αυτό έβλεπε στο Σηκουάνα με τα μικρά πλοία που κυκλοφορούσαν στο ποτάμι. Μεγάλες βιβλιοθήκες σκέπαζαν όλους τους τοίχους του. Στο τζάκι βρισκόταν ένα έκκερμες από μάρμαρο κίτρινο

κληρονομία του πατέρα του, με μιά μιντεύειν προτομή του Ιπποκράτους. Φωτογραφίες των μελών της οικογενείας τους κρεμόντουσαν εδῶ κι' εκεί και παντού ήταν τοποθετημένα διάφορα κομψοτεχνήματα της Ανατολής, με τα οποία ο Φλωμπέρ είχε εξαιρετική μαγία.

Στο γραφείο αυτό—το οποίο σήμερα που το σπίτι του Φλωμπέρ έχει μεταβληθεί σε Μουσείο διατηρείται όπως ήταν και τότε—είδαν κάποιον βράδυ οι άδελφοί Γκονκούρ μι περίεργη μασκαράτα. Είδαν τον Φλωμπέρ να βγάξη διάφορα πράγματα που είχε φέρει από την Ανατολή και να μεταμφιέζεται σ' ένα φοβερό και τρομερό τουρκό που τους άπειλούσε με τη σπάθα του!

Τέτοιες στιγμές ευθυμίας δεν ήταν σπάνιες στο Φλωμπέρ. Κάποτε, άλλοτε, μετεμφιστήκε σε Κινέζο και μιά φορά παρουσιάστηκε φορώντας τα ρούχα της υπηρετίας του.

Όλη του τη ζωή ο Φλωμπέρ την πέρας με μεγάλη οικονομική άνεσι. Άλλά δυστυχώς, κατά το τέλος της ζωής του, κάποιος τραπέζης στον οποίο είχε καταθέσει την περιουσία του χρεώκοπησε κ' έτσι ο συγγραφέας καταστράφηκε οικονομικῶς.

Ισχυροί φίλοι του του πρότειναν τότε να τον διορίσουν σε διάφορες θέσεις, άλλ' αυτός άρνούνταν λέγοντας:

— Δεν θέλω ελεημοσύνη, της οποίας άλλωστε δεν είμαι άξιος. Αυτό που με κατέστρεψαν έχουν το και θήκον να με θρέψουν και όχι ή κυβέρνησις.

Τέλος δέχτηκε θέσι βιβλιοθηκαρίου στη βιβλιοθήκη Μασαίνου—δου αλλωστε δεν παρουσιάστηκε ποτέ—με μισθό 3.000 φράγκων έτησίως.

Μά, άλλοίμονο, έπειτ' από λίγα χρόνια πέθανε.

Στο κοιμητήριο της Ρουέν διατηρείται με φροντίδα ένας τάφος, επάνω στον οποίο είνε γραμμένα τα εξής:

ΕΔΩ ΑΝΑΠΑΥΕΤΑΙ Ο ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΦΛΩΜΠΕΡ

Γεννήθηκε στις 12 Δεκεμβρίου 1821 και πέθανε στις 3 Μαΐου 1880.

Ο Φλωμπέρ συνομιλῶν με τον εκδότην τον Λεμαίρ.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΜΟΥ ΕΙΠΕ...

Σ'όλη μου τη ζωή, τέσσερες-πέντε μονάχα φορές μίλησα με το Διάβολο, μά, χωρίς καμιά αμφιβολία, απ' όλους τους σημερινούς ανθρώπους, σ'ένα μόνον δείχνει τη μεγαλύτερη φιλία κι' εγώ τον ξέρω πιά βαθεία απ' όλους. Μου φέρεται—και το βεβαιώνω αυτό με κάποια περηφάνεια, που δεν ζητώ καθόλου να τη κούψω—τόσο συγκαταβατικά και τόσο καλόβολα, ώστε, συχνά, κατορθώνει να με συγκινή.

Όταν βρισκόμαι μαζί του είμαι όλος αυτιά. "Η μάλλον, όχι: όλος αυτιά και όλος μάτια.

Ο Δαίμονας, έτσι τουλάχιστον όπως μου παρουσιάζεται ως τώρα, έχει μια εμφάνιση καθόλου συνηθισμένη: Ψηλός και πολύ χλωμός, είναι άρκετά νέος ακόμα, αλλά έχει τη νεότητα που δείχνει πως ξησσε πολύ και που είναι πιά θλιμμένη κι' από τα γεράτια. Το πρόσωπό του, πελιδνό και μακρουλό, δεν έχει άλλα αξιοπρόσεχτα χαρακτηριστικά από τα λεπτά του χείλη, σφιχτά κλεισμένα πάντοτε, και μία ουείδα, μοναδική και βαθεία, που υψώνεται κατακόρυφα ανάμεσα από τα βλέφαρα και χάνεται σχεδόν στις ρίξεις των μαλλιών του. Δεν κατάλαβα ποτέ τί χρώμα έχουν τα μάτια του, γιατί ποτέ δεν μπόρεσα να τα κοιτάξω περισσότερο από μία στιγμή, και ούτε και το χρώμα των μαλλιών του ξέρω, γιατί τάχει κρυμμένα όλα κάτω από ένα μεγάλο μεταξωτό μπερέ, που δεν το βγάζει ποτέ. Φοράει με σοβαρότητα μαύρα ρούχα και τα χέρια του είναι πάντα γαντοφορεμένα μ' ένα τρόφο άνογο.

Πολύ σπάνια, τις σημερινές ημέρες, αποφασίζει κι' έρχεται στη γη. Κάποτε, μάλ'στα, μου έμολογούσε με ύψος θλιμμένο ότι οι άνθρωποι έβλαψαν πεινά τον ένδιαφέρουν. Δεν έχουν ούτε μυαλό, ούτε ψυ-

δικαιολογία κι' ο Μπίλλ.

Εκείνη τότε γέλασε και είπε:

—Τι θαυμαστή οξύδερκεια έκ' μέρους του ήρωος της κομωδίας. Τό κακότυχο πλάσμα δεν είχε τη γνώση τουλάχιστον να μην έκτεθ' σ' αυτή τη βροχή; Με το διάβημά της ή τραγωδία μετατρέπεται σε κομωδία... Κι' όμως να που έσωσε τον άγαπημένο της, από μία γρήφ' ψεύτρα σάν μένα...

Συνοφρομένη ή Λόρνα εξακολουθούσε ωστόσο να διατηρή το χαμόγελο σ'α χείλη της και πρόσθεσε:

—Τέτοιος είναι και θά είναι πάντοτε ο κόσμος, ιπποκρίτες φίλε μου. Τό βέβαιον είναι ότι έπληξα πεινά τόσον καιρό εδώ στ' Λονδίνον. Θά ταξιδέψω. Αλήθεια κοιράζεται κανείς να χαινογελά αδιάκοπα πότε στ'όν έναν και πότε στ'όν άλλον.

Στό μεταξύ, ή Αντζέλα είχε έπιστρέψει σ'ό διαμέρισμά της. Ήταν παγωμένη και τό σπ'ίτι της φάνηκε κρύο, χωρίς ζωή. Ρίγισε και δυνατά είπε:

—Θεέ μου, άς φέρη άποτέλεσμα ή προσπάθειά μου. Άς γυρίση πίσω σέ μένα!

Η νεαρή γυναίκα γδύθηκε και φόρεσε μιά ρόμπα τού σπιτιού. Κατόπιν πήρε κάτω από τό στρώμα τού κρεβατιού της τό ημερολόγιο της και έγραψε τά εξής:

«Απόψε έπαυσα τό τελευταίο μου άτού. Έπαυσα στήν τύχη. Πιθανόν να μη γυρίση ποτέ πεινά σέ μένα. Αλλά ήταν τό μόνο πού...

Με μία γρήγορη κίνηση ή Αντζέλα έχωσε τό βιβλίο σ'όν κρυφώνα του. Είχε άκούσει τόν γνωστό ήχο τού κλειδιού που γυρίζει στήν κλειδαριά της έξώπορτας. Έτρεξε και άδύησε μπροστά στήν τουαλέτα της και τη στιγμή που άνοιξε ή πόρτα προσποιήθηκε πως πονοδράριζε τό πρόσωπό της.

Κι' ένώ ή καρδιά της χτυπούσε μ' άγωνία, μ' άδιαφορία τάχα, είπε:

—Α! Έσύ είσαι Μπίλλ! Σέ περίμενα, άγαπημένε μου!

Έβράδιζε και διάβαζε ένα μικρό βιβλίο με μαύρο δέσιμο.

ΤΟΥ ΓΙΟΒΑΝΝΙ ΡΑΠΙΝΙ

χί, ούτε πνοή, ίσως μάλιστα να έχουν και αίμα άρκετά για να υπογράψουν μ' αυτό τό βόλαιο που θά κάνουν μαζί σου,λώντας του την ψυχή του.

Παρό'δ' αυτά, όταν πλημυρικές ημέρες σ'ό βασίλειό όπου τόσο πλήθος συνοσιέται, χεται ανάμεσά μας. Κανένας δεν τό άντιλαμβάνεται γιατί οι θρωποι δεν τόν αναγνωρίζουν.

και περνούνε πλάι του, νομίζοντάς τον γιά κάποιον απ' τους άλλους, χαμογελώντας του και χαϊρετώντας τον με μία σιγουριά που βίβη. Μά εγώ αισθάνομαι πάντοτε τό α'όλ'α κι' πού άφήνει πλάι κι' άνασχητάω την εύχαρίστηση της συντροφιάς του. Ή συνομιλία με Δαίμονα είναι ή πιο όφελιμη κι' ή πιο εύχρηστη απ' όσες έχω. Αυτές που σέ κάνουν να καταλάβης τόν κόσμο—και προπάντων τόν σμο που έχουμε μέσα μας—πολύ καλλύτερα απ' τά διάφορα σκεπτά, μικρά και μεγάλα που βρίσκονται στή βιβλιοθήκη τού Παντοδύναμου.

Δεν συνάντησα ποτέ πλάσμα πιά καλόβολο απ' τό Διάβολο. Στό τόσο τέλεια κι' πράγματα παρόνομα, κακά, άίσχρα και κτηνώδη, να κάνη ο άνθρωπος, ώστε τίποτε δεν τόν ξαφνιάζε και τίποτε δεν κάνει νάγαναχτη. Μου φαίνεται κάποτε ο πιο χριστιανός απ' όσους χρησιμοποιούν τού βιβλίου σ'όν κόσμο. Έχει συχωρεθεί μάλιστα. Έκείνον που τόν καταδίκασε και τόν έδιωξε απ' τόν παράδεισο.

Όταν μιλάει γ'αυτό παραδέχεται ότι ο Παντοδύναμος έπειτα δίκαιη πράξη, γκρεμίζοντας τον από τό ύψος τ' ούρανού, γιά τό σιλησ' δεν μπορεί ν' άνεχθεί γύρω του τη παρουσία πλάσματος με περηφάνων και πολύ άπειθήρχτων.

Αν ήμουν στή θέση του—μου όμολόγησε κάποτε—θά καταλάτ' τόν άντάρτη σέ μία τιμωρία πιά άσχημή. Θά τόν έβανα άνάσχη, νά κινήθ'ι. Άπεναντίας, ο Θεός, δείχτηκε σέ μένα μεγαλόκ' έπεικτής' μου έδωσε τόν τρόπο νά εξακολουθήσω τη σταδιοδρομία γιά την οποία ήμουν πλάσιμένος. Άν είν' αλήθεια ότι σήμερα λίγο μαζί μου, δεν μπορώ ωστόσο νά έχω παρόνομα μαζί του. Η πληττα πολύ περισσότερο μέσ' στή μακαριότητα τού παραδείσου.

Ο Διάβολος δείχνει και πρ'ος τους ανθρώπους μία καλοσύνη ειρωνική, μαζί με κάποια περιφρόνηση πού, πρέπει νά τ' έμμενουμε, δεν κατορθώνει πάντοτε νά

είνε ο δήμιος τών θνητών, μακριά συνήθεια τόν έκανε άπο τ'ό άγριο και λιγότερο ηρώ. Δεν είναι πιά ο Δαίμονας με τήν ρά και τά κέρατα, ο διαβολικός και τερατώδης Δαίμονας τού σαίανος που έμπαινε μέσα σ'ό ναστίρια γιά νά σκανδαλίσει παρθένους και πήγαυε στήν γιά νά ξυπνήση τόν έρωτικό σ'ότους άγιους ερημίτες.

Κατάλαβε πιά πως ο παρ'είναι σήμερα έντελώς άχρηστος, άνθρωποι άμαρτανών σ'όμαρ' έαυτού τους, φυσικά αιδώθηται, δεν έχουν καμιά ανάγκη νά βάλ'η ο Δαίμονας σέ πειρασμό ν' άμαρτήσουν. Τους άφήνει ήσυχ' έκείνοι τρέχουν μόνοι τους σ'αυτόν, όπως τό νερό καίει τόν σέ μία κατ'φορη.

Νά γιατί δεν θεωρεί πιά άνθρώπους που πρέπει νά τ' άφανίσ'ι, μά σάν πιστούς κ'όσους διατεθειμένους π'όνο τού πληρώσουν τό φόρο τους μ'ομολογίες. Τόσο πού τ' άπατα χρόνια έχω γεννηθ'ι σ'αυτόν γιά μ'ας τους ανθρώπους, ποιος οίκτος που δεν διαβάβαβα την περιφρόνησή του, τήν όξύνει και τη συγκαλύπτει, τή ή γνώμη μου έγινε πεπεισ' μετά την τελευταία του συνομιλία του, κατά τη διάρκεια όποιος μου άποκάλυψε ένα πολύ σημαντικό γιά μ'ας πού ζητάμε κάτι άπ' ήλ'όν, πού έραν τού κόσμου τού τ'ο υ.

Τόν συνάντησα, γιά τ'ό πρώτό, σ'έναν απ' τους έρημους.

έκείνους δρόμους τών περιχώρων της Φλωρεντίας, που προχωρούν ανάμεσα σ'ό δυό τοίχους γκριζούς, πάνω απ' τους οποίους εξέχουν ή φυλ'ωσιές τών έληθών. Έβράδιζε και διάβαζε ένα μικρό βιβλίο με μαύρο δέσιμο και γελούσε μέσα του, όπως αυτός μονάχα ξέρει νά γελάη.

Τόν πλησίασα.

Μόλις με είδε, έκλεισε τό βιβλίο του, με πήρε από τό μπράτσο κι' άρχισε νά μου μιλάη έτσι:

—Ξέρω αυτό τό μικρό βιβλίο πριν από α'όνες: Είναι ή 'Αγία Γραφή. Τη διάβάζω κάθε τόσο, όταν νοιώθω την ανάγκη νά κάνω λίγο κέφι. Α'ότη διαβάζω σήμερα, είναι ή 'Αγγλική μετάφραση. Έχω άντιληφθ'ι ότι ή 'Αγγλική γλώσσα άποδίδει περίφημα την Παλαιά Διαθήκη, ενώ γιά την Καινή προτιμώ την 'Ιταλική.

Α'ότη την ώρα, ξαναδιαβάζω, γιά χιλιοστή φορά, τά πρώτα κεφάλαια της Γένεσεως. Καταλαβαίνετε, βέβαια, τό λόγο: Παίζω σ'α'ότα ένα σημαντικό ρόλο και έκτός από την περηφάνεια μου, αισθάνομαι καμιά φορά και λίγη ματαιοδοξία. Εύχαριστιέμαι, πραγματικά νά ξαναβλέπω τόν έαυτό μου με την μορφή τού έρπετος, τυλιγμένο γύρω απ' τό δέντρο, όπως με παριστάνουν οι παλιές χαλκογραφίες, νά γέγω τό μαυριδερό κεφάλι μου πρ'ος τό τρυφερό και γυμνό κορμί μιας Εύας με τρυφερά θέληγ'τρα.

Μά είναι, πραγματικά, κρίμα πού ή ιστορία τού πειρασμού μεταβλήθηκε έτσι από τους ιστοριογράφους της, σκλάβους τού Θεού. Λογικά, μιά μέρα νά κάω μιά διορθωμένη έκδοσι τού βιβλίου, κι' όχι μονάχα διορθωμένη, μά κι' επ'ηυμένη, γιατί οι ήρωι κι' έυσεβείς συγγραφείς άπεθάνονταν ν' άναφέρουν συχνά τ' όνομά μου κι' άφροναν μέσ' σ'ό σκατάδι μερικά απ' τά καλύτερα έργα μου.

Γιά νά ξαναγυρίσω σ'όν πειρασμό, άγατητέ φίλε, τό επαν'αλαμβάνω, ή άφήγησι της Γραφής είναι άδιάντροπα ψεύτικη. Δεν τό είπα ποτέ σέ κανέναν άνθρωπο, μά είστε νομίζω έκείνος, σ'όν όποιο μπορεί νά π'η κανείς αυτό που κανένας άνθρωπος δεν θά μπορούσε νά φανταστή μόνος του. Θά σ'ας έξολογηθ'ω, λοιπόν, ότι δεν ήμουν, με την πραγματική σημασία της λέξεως, ένας πεισ'μός, ένας γητευτής.

Όταν άπειθυνόντουσαν πρ'ος την Εύα γιά νά την σπρώξω νά δοκιμάσ'η τόν άπαγορευμένο καρπό, δεν είχα καθόλου την πρόθεσι νά κάνω τούς ανθρώπους νά περιπέσουν στή δυσμένεια τού Θεού. Τό μόνο μου σχέδιο ήταν νά έκδικηθ'ω τόν Τεχαβά, ο όποιος, καθώς νόμιζα τότε, μου είχε φερθ'η άνάξια. Ήθελα, με δυό λόγια, νά δημιουργήσω άντιπάλους στή δύναμι του και δέν ψευδομουν καθόλου, όταν έλεγα στήν Εύα: «Φάτε απ' αυτά τά φρούτα και θά γίνετε όμοια με τό Θεό».

Τ'ας έλεγα την καθαρά αλήθεια, νά είστε γι' αυτό βέβαιος.

Τό άπαγορευμένο δέντρο ήταν πραγματικά τό δέντρο της Σοφίας, της Γνώσεως, όχι μονάχα τού καλού και τού κακού, σύμφωνα με τά γραφόμενα τών Έβραίων, μά τού άληθινού και τού ψεύτικου, τού όποιου και τού άοράτου, τού ούρανού και της γής, τών ζώων και τών πνευμάτων.

Και ξέρετε, φίλε μου, ότι ή γνώσις είναι δύναμις κι' ότι ή λέξις Θεός σημαίνει άκριβ'ως τη γνώσι και τη δύναμι. Γι'αυτό τό λόγο δεν ήθελα νά ξεγελάσω καθόλου τούς ανθρώπους, δείχνοντάς τους τόν τρόπο νά γίνουν όμοιοι με τόν Τεχωβά. Τό συμφέρο μου ήταν νά τό πετύχουν αυτό, γιατί ήλιπ'α στή βοήθειά τους, γιά νά κατακτήσω τόν ούρανό.

Βλέπω σ'α μάτια σας ότι θέλετε νά μου κάνετε μιά έρώτησι και καναλαβαίνω ποιάν. Π'ος ο 'Αδάμ κι' ή Εύα, μολονότι έφαγαν τόν άπαγορευμένο καρπό,δέν έγιναν θεοί, μά άπεναντίας διώχτηκαν από τόν παράδεισο, από τό Θεό;

Θά σ'ας εξηγήσω με δυό λόγια, άν θέλετε νά μ' άκούσετε, αυτό τό μυστήριον.

Ή Εύα, άπάνω στήν ταραχή της στιγμής, δεν άντελήφθη ότι οι καρποί τού δέντρου ήταν πολυάριθμοι και διαφορετικοί, και δέν ά-

κουσε αυτό που της έλεγα, γιά νά μάθη ότι δεν έφτανε νά φάη μερικ'ους απ' τούς καρπούς, μά ότι έπρεπε ν' άπογυμνώσ'η όλ'όκληρο τό δέντρο άπ' τούς καρπούς του, γιά ν' άποκτήσ'η κάθε γνώσι.

Άπεναντίας, έκείνη μόλις έφαγε έναν καρπό, έχασε την έτοιμότητα τού πνεύματος της γιά νά κ'όνη και νά φάη και όλους τούς άλλους. Έτσι ο Τεχωβά πρόφτασε κι' άντελήφθη τόν κίνδυνο και τόν άποσόβησε γιά πάντα καταδικάζοντας τούς πρωτοπλάστους, σ' α'ωνία έξορία.

Αν ο 'Αδάμ και ή Εύα έρωγαν όλους τούς καρπούς τού θαυμαστού αυτού δέντρου, ο Μέγας Γέρον δεν θάχε πιά την δύναμι νά τούς διώξ'η από τόν παράδεισό του. Θά γινόντουσαν Θεοί έναντίον τού Θεού, και κανένας άγγελος, όσο όπλισμένος κι' άν ήταν με πυρίνες ρομφαίες, δεν θά μπορούσε νά τούς κυνηγήσ'η. Ο ΘΕΟΣ ΜΠΟΡΕΣΕ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΤΙΜΩΡΗΣΕ ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΑΜΑΡΤΗΣΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΑ

Τό προτατορικό άμάρτημα χτυπήθηκε με τη θεία τιμωρία, γιάτι δεν είχε μεγάλη έκταση. Τό ίδιο συμβαίνει και στή γη: ένα έγκλημα τιμωρείται άν είναι μικρό κι' έξυμνείται κι' άνταμείβεται άν είναι μεγάλο.

Ο άνθρωπος λοιπόν, αυτή τη μακρινή μέρα, έχασε μιά υπέροχη ευκαιρία νά γίνη Θεός κι' έχασα κι' εγώ μιά από τις σπάνιες πιθανότητες νά ξαναγυρίσω σ'όν παράδεισο.

Μά νομίζω, λαμπρέ μου φίλε, και σ'ας τό λέω, άν και σεις οι άνθρωποι δεν έχετε μεγάλη έμπιστοσύνη σ' τις συμβουλές τού Σατανά, νομίζω πως θά είναι και τώρα άκόμα καιρός γιά ν' άποτελειώσετε τά φρούτα τού δέντρου, πως είναι και τώρα άκόμα καιρός γιά νά γίνετε Θεοί. Σεχάστετε βέβαια πιά τό δρόμο τού παραδείσου, μά έξω εγώ ότι κάποιος σπόρος τού δέντρου συνεπάρθηκε απ' τόν άνεμο έξω απ' την Έδεμ κι' ήρθε στή γη και ότι τό δέντρο που φύτρωσε από τό σπόρο αυτό έγινε κιόλας δυνατό.

Σ'ας άπόκειται νά τό άναζητήσετε μέσα σ'α δάση σας, νά τό μεγαλώσετε, νά τό ποτίσετε, μέχρις ότου νά δώση μιά φορά, τούς καρπούς του. Και τότε—πιστέψετε τό γέρο σας φίλο που ήλιάρηδες δούλοι τού Θεού θέλουν νά σ'ας τόν παρουσιάσουν γιά έχθρό—τότε θά μπορούσατε νά τούς φάτε με την άνεί σας μέχρι κόρου, κι' ή υπό-

σχεσί μου θά πραγματοποιηθ'η. Θέλετε από μένα κάποια ένδειξι, κάποιο σημάδι που θά σ'ας επιτρέψ'η ν' αναγνωρίσετε αυτό τό δέντρο και τούς καρπούς του; Δεν μπορώ νά σ'ας πώ τίποτε. Πρέπει ν' άναζητήσετε τά ίχνη του μόνοι σας, με όπομονή κι' έπιμονή. Κι' είδοποιήστε με μόλις θά πετύχετε τό σκοπό σας, γιάτι τότε ή άποστολή μου θά τελειώσει, και ίσως ο καλός Θεός θά με ξανακαλέσει κοντά του.

Σ' αυτό τό σημείο της όμιλίας του, ή φωνή τού Δαίμονα έγινε λίγο μελαγχολική. Ή βαθεία και ίσια ουείδα που υψώνεται στή μέση τού μετώπου του φάνηκε πιά σκοτεινή. Στάθηκε μιά στιγμή σάν νά τόν βασάνιζε κάποια σκέψη, έπειτα εξακολούθησε τό δρόμο τού σιωπηλός, κυττάζοντας τό πρώτα άστρο που τρεμόλαμπαν κιόλας σ'όν λαγυγμένο ούρανό τού βραδυού.

GIOVANNI PAPINI

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κάνετε όσον ήμπορείτε οικονομίας, έστω μικράς, άν δεν σ'ας περισέουν πολλά. Καταθέτετε αυτάς εις τό Ταμειντήριον της Έθνικής Τραπέζης. Έτσι άσφαλίζετε έντελώς τά λεπτά σας και μαζί με τούς τόκους, σχηματίζετε σιγά—σιγά ένα σεβαστόν κεφάλαιον άπαράττητον διά τά γεράματα και διά κάθε έκτακτην ανάγκην της ζωής σας.

Έξακολούθησε τό δρόμο του σιωπηλός, κυττάζοντας τά πρώτα άστρα.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

ΥΓΟΥΣΤΟΣ... Ο ήλιος φλογίζει απ' άκρη σ' άκρη το μικρό δροπέδιο του Κερσού. Τα σπίτια του χωριού, χαμμά τριανταριά βλαβλα, έχουν τα παραθύρια τους κατάλειστα. Και την άπέραντη σιωπή μοναχά το τραγούδι των τζιτζικιών τη διακόπτει.

Στη μέση της μικρής πλατείας του χωριού βόσκειται το πηγάδι. Όλη η ζωή των ανθρώπων, των ζώων και των δέντρων, βγαίνει από εκεί μέσα... Ψυχή δεν φαίνεται πούθενά γύρω... ή μάλλον όχι... Εκεί πειδισμένη αλλη του γειτονικού σπιτιού, ένας γέρος στην ψάθινη πολυθρόνα του, φαίνεται σαν άποκοιμένος.

Μά ο γέρος δεν κοιμάται... Εκεί πλάι του, στον τοίχο έχει άκουμπήσει μια κορμπάνα που το καφούλι της λάμπει σαν χρυσόμυγα. Με τον παραμικρό θόρυβο που άκουει,

αράζει το όπλο του και με χέρι τρεμάμενο και σταθερό συγχρόνως το στερεώνει στον ώμο του... Τα γκρίζα και διαπεραστικά μάτια του, ρίχνουν ένα βλέμμα γύρω και έπειτα άφου άκουμπήσει πάλι το όπλο του στον τοίχο, τα δάχτυλά του άρρα ξεσφίγγονται και ξαναπέφτουν άπάνω στα γόνατά του, σαν τεράστιες άράχνες και ο γέρος ξαναπέρνει την πρώτη του άκίνησία...

Ο γέρος περιμένει... Και θα περιμένει άκόμα έτσι, όσο λίγο αίμα θα έσταίξει τις φλέβες του. Όλη τη δύναμη που του άπομένει τη φυλάει σαν ένα δεύτερο όπλο του. Με δυσκολία μπορεί να σηκώνεται μόνος του, να διασχίζει την κάμαρά του και το διάδρομο και να πηγαίνει, άκουμπώντας στην κορμπάνα του και το μαστούνι του ως το τριφύλλι της αυλής. Η γυναίκα του κι' ή ύπνρέρτοια τον παρακολουθούν κρυφά, γιατί, μολοντί δεν είναι και δυνατός, διατηρεί άκόμα την περήφανη αυταρχική του και του άρέσει να πηγαίνει όπου θέλει. Άπαγορεύει δε αυστηρά να τον ένοχλούν στη μοναξιά του.

Αυτό που περιμένει ο γέρος Ντεγκλάντ δεν το έχει έμπιστευθεί ποτέ σε κανένα. Όλοι όσοςο το ξέρουν και όλοι τον λυπούνται. Άν δεν τον είχε χτυπήσει ή δυστυχία, θα σήκωνε άκόμα περιφρανα τα έβδωμήντα του έξη χρονία.

Ξέρετε τι είναι νάχει κανείς ένα παιδί άπ' τα σπάνια, ένα παλληκάρι, όλο όρμη και κέφι, με τα μπράτσα κόκκινα και φουσκωμένα από δύναμη, που χαράζει όλοόσο με το αλέτρι το αυλάκι του, όπως μαχαίνει ο ήλιος τον ήσσιο και που ξαναγυρίζει το βράδυ, άνάμεσα στα χρυσάφια των σύννεφων του ήλιοβασιλέματος, έχοντας μπροστά τα ζεμμένα βόδια του, πού ώραιος κι' από βασιλική; Ξέρετε τι είναι νάχει κανείς ένα τέτοιο παιδί, πρώτο μέσ' στο χωριό, καμάρια και χαρά των γερατιών του; Ένα τέτοιο παιδί είχε κι' ο γέρος Ντεγκλάντ, τον Πιέρ, τον ψηλό Πιέρ, που όλοι τον ζήλευαν κι' όλες τον άγαπούσαν.

Μά, άλλοίμονο, σε κάποιον πανηγύρι τον χτύπησαν προδοτικά και δυό φίλοι τον ξαναφέραν άπάνω σένα φορείο στο χωριό.

Στην άρχη το παλληκάρι φάνηκε σαν να συνέχεται από την πληγή του; Στους φίλους του σύστησε την πειδ μεγάλη σιωπή. Θα κανόνιζε μόνος του τη δουλειά, όταν θα σηκώνόταν. Μά αντί να ξανασηκωθεί, σαν ένα όμορφο φυτό ύστερ' άπ' το χαλάει, μαράζωσε, έλυωσε κι' έσβυσε σαν γέρος.

Η μάνα του μπόρεσε ν' άντισταθεί στον πόνο της με το ξεθύμασμα που της έφεραν τα δάκρυα, με την άπασχόληση που της έδιναν οι δουλειές του σπιτιού και τα καθημερινά της καθήκοντα. Μά ο πατέρας που το παιδί αυτό ήταν όλοκληρη ή ζωή του, του κάκου προσπάθησε ν'

Δυό φίλοι του τον ξανάφεραν, επάνω σ' ένα φορείο, στο χωριό...

ΤΟΥ ΛΕΟΝ ΛΑΦΑΓ

άνδρξη στο τρομερό χτύπημα. Μπροστά, στο νεκροερέβανο μοναχογιού του, σωρίστηκε σαν μια γέρινη βελανιδιά. Έπαισάσε τότε τα ξήντα κι' ήταν γεμάτος δύναμη κι' ήγεια. Όταν γύρισε άπ' την κηδεία του παιδιού του, ήταν πειδ ένας σάντας.

Μια ιδέα όσοςο άγρια, έπίμονη, κυριαρχούσε στη σκέψη του. Τού έδινε τη δύναμη να ζή. Να εκδικηθή το σκοτωμένο παιδί του. Την ιδέα του αυτή, την κρατούσε μόνο για τον έαυτο του σαν ένα γάλο και τρομερό μυστικό. Μάζεψε μόνος του πληροφορίες κι' έπαισώς ήταν εκείνος που είχε χτυπήσει δολοφονικά τον Πιέρ. Έκείνος που δεν ήταν αυτή μοναχά ή άφορη: Άγαπούσε μια κοπέλα, τον Πιέρ. Ο γέρος Ντεγκλάντ έμαθε και το όνομα της κοπέλας.

Ο Ρανά, άμέσως μετά το έγκλημα, έφυγε άπ' τον τόπο. Τη πρώτη χρονία ξαναγύριζε κάθε τόσο κρυφά, για να βλέπει τους κούες του. Μά, σε λίγο, όταν έμαθε πως ο γέρος Ντεγκλάντ, είχε πεισεί πειδ έρεϊτιο, ξαναγύρισε όριστικά.

Χωρίς αντίζηλο πιά, άρχισε να ζώνη με μια σκοτεινή έπιθυμία την κοπέλα, που άγαπούσε άλλοτε τον Πιέρ. Γι' αυτήν έξ έλλαν είχε σκοτώσει με τόση μπαμπεσία. Ήταν μια κοπέλα από καλοσύνε, λίγο «δεσποινίς» μάλιστα για την ζωή των κάμικων. Μά ο Ρανά άκουσε τις συμβουλές κανενός και την παντρεύτηκε. Τού χρειάστηκε μια γυναίκα για το σπίτι του. Μά μια μέρα, καθώς περνούσε από μια μικρή πλατεία του χωριού, έδρε το γέρος Ντεγκλάντ και άπ' το τριφύλλι της αυλής του. Ο γέρος σήκωσε το βλέμμα του και τού έφάνε ένα τέτοιο βλέμμα, που τον άνάγκασε να φύγη τρέχοντας σχεδόν. Άλλη μέρα ο γέρος Ντεγκλάντ καθόταν πάλι στη συνθησμένη του. Μά αυτή τη φορά κρατούσε και την κορμπάνα του.

Από τότε, ο Ρανά δεν πέρασε πειδ από την πλατεία, που ναχα τη νύχτα ή το χειμώνα. Κι' όταν περνούσε σε τέτοιες ώρες, έρεϊες από σιωπή, άκουγε μέσα στο σπύτι τη φωνή του γέρος Ντεγκλάντ να μουγκρίζει βαρεία από κατάρες και πόνο.

Ο Ρανά κι' ή γυναίκα του εύθης άμέσως μετά το γάμο, τους άσαν τις φιλονεικίες. Σε λίγο καιρό γεννήσαν ένα κοριτσάκι, τη Σελίν, που φώτισε με το γαλάζιο γέλο του το σπίτι. Μά ή αύλη αυτή βστάσε πολύ λίγο. Για να έλθει τέλος το χρόνου, ή μάνα πέτανε. Βεβαίωσαν πως είχε πέσει άπ' αυτή τη γέννηση γιατί ή γίνεη πολύ μελαγχολική έπ' ή μέρα που έφερε στον κόσμο το παιδί.

Η Σελίν, έντομετάξ, μετάνε στον καθαρό άέρα του χωριού. Κι' όταν μεγάλωσε άρχισε να παίρνει χαμμά όρια πρόσβατα και να τα περπατά στη βοσκή. Μά για να πηγαίνει εκεί, αναγκάζόταν να περπατά με μια μεγάλη στροφή, άπομακρύντας να περπάτη από το χωριό. Ήξερε ότι ο γέρος Ντεγκλάντ θέλε το κακό σε όλους τους Ρανά, κι' ότι θα την σκοτώσει αυτήν, όπως και τον πατέρα άν μπορούσε. Οι γείτονες φροντίσαν να της διηγηθούν δράμα, που χούριζε τις δυό γενέσεις.

Λυπόταν, όσοςο, που έλιν έρόβο που της ένέπνε, ότι ο γέρος που ήταν πάντα μόνος και κλεισμένος στον πόνο του, συγχρόνως δεν μπορούσε να γήση πως ο πατέρας της ήταν τόσο καλός και γλυκός. Έξ της—και τόσο θλιμμένος βράδυς, κάτω άπ' το βάρος σκέψεών του—είχε μπόρεσει σκωτώσει έναν άλλο άνθρωπο.

Έντομετάξ τα χρόνια περσαν... Ο χρόνος δεν έφάνε την λήθη, άν όχι την σμύνη. Κάθε καινούργιο φέρετο, κάρφανε ο μαργαζός του γέρος, δεν έλεγε σ' όλους ποσο πράγματα είναι στον κόσμο όσος κι' ή δυστυχία.

Ένα βράδυ, ένα άπ' αυτά βράδια τα πολύ καθάρα, έξαντλούν επάνω στις στέγες, στα χωράφια όλους τους

ρούς της έλπίδας και του φωτός, ξετρελλαμένες κωδωνοχούσιες, άναρίθμητες, ξεκινώντας άπ' όλες τις έκκλησιές των πόλεων και των χωριών, και συνοδεύόμενες άπ' το βαρύ και βιαστικό ήχο των τυμπάνων, κωδωνοχούσιες που τις μετέφερε ο άνεμος, άκούστηκαν άπ' άκρη σ' άκρη σ' όλοκληρη τη Γαλλία.

Ήταν ή φωνή της πατρίδας που προσκαλούσε τα παιδιά της για να την υπερασπιστούν εναντίον του έχθρου!

Ο πόλεμος είχε κηρυχτή! Ο γέρος Ντεγκλάντ, άκούοντας τις καμπάνες, άνορθώθηκε. Είχε καταλάβει τί σήμαινε το κάλεσμά τους και κυττάζοντας πλάι στην πολυθρόνα του τη φτωχή άχρηστη κορμπάνα του, σκέφτηκε το γιού του που δεν ήταν κι' αυτός εκεί για να υπερασπιστή την πατρίδα του. Όλο τον το μίσος τότε έβλησε σαν ένα ζώο και ζωντανέψε πιο τρομερό εναντίον αυτού του καταραμένου Ρανά, που είχε σκοτώσει το παιδί του με μπαμπεσία.

Ο Ρανά, σκοτώνοντας το γιού του, είχε σκοτώσει ένα γάλλο στρατιώτη.

Ποτέ ο γέρος δεν είχε έσοτοιμίσει μια άπειλή. Όσοςο οι χωρικοί τού έφεραν και μιλούσαν συχνά για το τρομερό μίσος του. Άλλοι τον λυπούνταν κι' άλλοι εύχόντουσαν, για την ήσυχία του χωριού να τελειώσει αυτή ή ιστορία. Σέβοντουσαν τον άφρων πόνο του και τον έλαγαν, γιατί τα χωράφια του που ήσαν τα πειδ πλούσια του χωριού θα πήγαν σε κάτι μακρινά μικρανήματα του.

Ο Ντεγκλάντ όμως άδιάφορος σε όσα έλεγαν γι' αυτόν, είχε άφιέρωση όλοκληρη τη ζωή του, στον όρκο του να εκδικηθή το παιδί του.

Τις έστές ήμέρες τις περνούσε σχεδόν όλοκληρες κάτω από το τριφύλλι της αυλής κι' από εκεί κύτταζε το πηγάδι της πλατείας. Το χωριό όλοκληρο, άνθρωποι και ζώα, περνούσε από εκεί. Άπ' αυτή τη σκοτεινή τρύπα, όμοια με πύργο χωμένο μέσα στη γη, άνέβαινε μ' ένα στεναγμό ή δύναμης και ή χαρά των πλάσμάτων και των πραγμάτων

Εκείνο το άπομεσήμερο ο γερος Ντεγκλάντ από την πολυθρόνα του παρακολουθούσε το χωριό που ξανάριζε, έπειτ' άπ' τον μεσημεριανό ήχο τη δουλειά.

Η γυναίκα του, κι' ή ύπνρέρτοια είχαν φύγει κιόλας για το περιόβη του, εκεί κάτω στην κοιλάδα.

Στο λοξό ίσκιό του πηγαδιού μπορούσε να διαβάσει κανείς ότι ή, άρα του μεσημεριού είχε περάσει.

Μά θεαμή πνοή έφερνε με το τραγούδι του τζιτζικιά τη γλυκερά κρυψίδα των όρνιθων φροτών που τήρινε ο ήλιος. Οι άνθρωποι έφευγαν και τραβούσαν για τους άγρους. Μέσ' στο χωριό δεν είχε μείνει πια παρά ο γέρος Ντεγκλάντ, καθισμένος κάτω άπ' το τριφύλλι του.

Έξαφνα, φωνές άκούστηκαν από τα χωράφια. Μερικοί χωρικοί άνήκαν στο μονοπάτι που έφερε στο χωριό. Νάτοι με την νημένη έπιδερμίδα τους, με το πνίθνο καπέλλο τους στο φόντο του ούρανού.

Με το χέρι πάνω άπ' τα μάτια του, ο γέρος κύτταζε...

Τους έδρε που μετέφεραν, επάνω σ' ένα φορείο, έναν άνθρωπο, άπως, μια μέρα, είχα μεταφέρει το γιού του.

Όλοκληρη άπ' το φορείο, μερικες γυναίκες χειρονομούσαν και έφωναζαν.

—Δεν μπορούσε να περιμένη λίγο, άντι να πάη πρώτος να θερίσει, άπάνω σ' όλο το κάμα του ήλιος; έλεγαν.

Ο γέρος Ντεγκλάντ μίντεψε αυτό που τα μάτια του έβλεπαν άσχημα: κάποιος θεριστής είχε πιά ή ήλαιο. Ένα παιδί που ακολουθούσε από πίσω τον όμιλο, είχε πάρη το δρεπάνι του που έλαμπε στα χέρια του σαν τόξο. Οι άνθρωποι που κρατούσαν το φορείο, φάβηξαν και μπήκαν στο σπύτι του Ρανά.

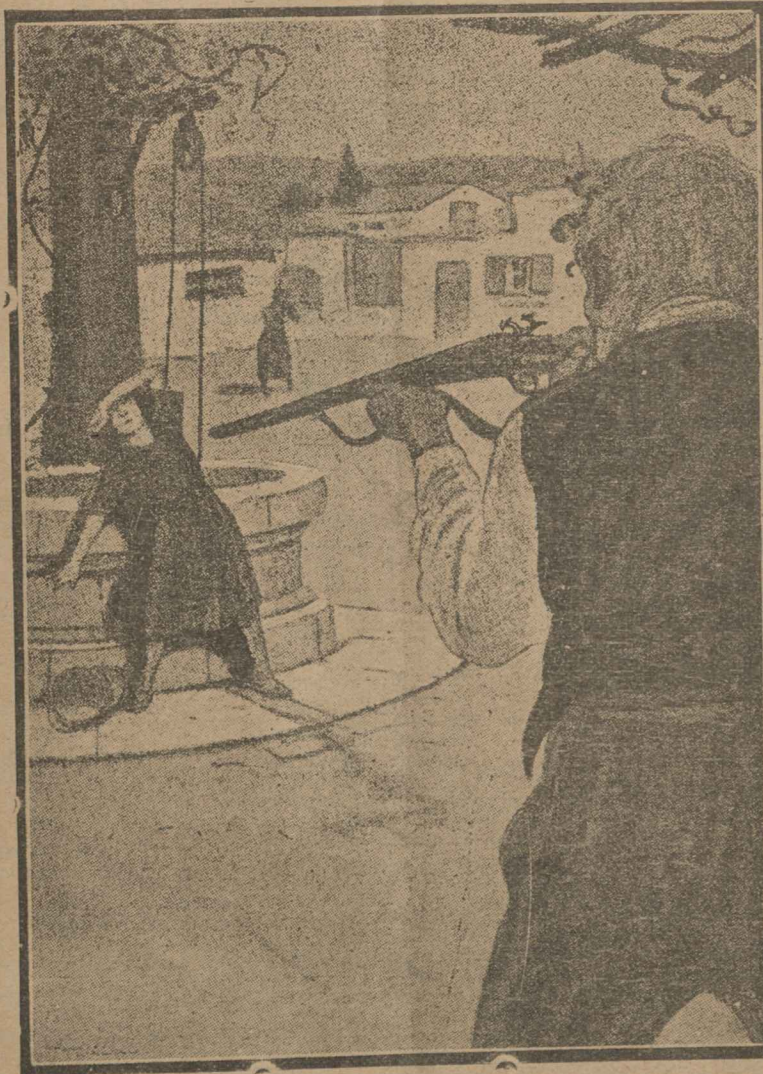
Κι' έπειτα, κάθε φωνή έπαψε ν' άκούγεται.

Έξαφνα, ένας μεταλλικός ήχος άκούστηκε, ένα τρεχαλητό άπάνω στο πλακόστρωτο...

Συγχρόνως κάποιος ή μάλλον, κάποια φάνηκε πέρα...

Αύσως, ο γέρος Ντεγκλάντ, σαν να τον τινάζε ήλεκτρισμός, πέταξε επάνω και στήριξε την κορμπάνα του στον ώμο του.

Ήταν τραγικός κι' έπιβλητικός

Ο γέρος Ντεγκλάντ πετάχτηκε επάνω και στήριξε την κορμπάνα διά του ξεφουσκωμένου, στον ώμο του.

σ' αυτή τη στάση.

Σκόπευσε...

Το χέρι του δεν έτρεμε καθόλου.

Δεκάξη χρονία τώρα, περίμενε αυτή τη στιγμή.

Σε λίγο ο ήχος της τρεχάλας έπαψε ν' άκούστηκε. Ο θόρυβος που έκανε ένας κουβάς, καθώς τον κατέβαζαν στο πηγάδι.

Ήταν ή Σελίν. ή κόρη του Ρανά, που είχε πάει να φέρει νερό για τον πατέρα της.

Με τα μάτια όρθάνοιχτα, ή φτωχή κοπέλα, σαν μαγνητισμένη, κοίταζε τον θάνατο που την παραμόνευε.

Η δυστυχία που χτύπησε τον πατέρα της, την έκαμε να ξεχάσει κάθε προφύλαξη. Είχαν ζητήσει νερό παγωμένο. Και για να σώσει τον πατέρα της, είχε τρέξει να το φέρει ή ίδια.

Κανείς δεν σκέφτηκε για να την συγκαταστήσει.

Και να την τώρα καμφομένη στη θέσι της μ' άγωνία, μπροστά σ' αυτό το σκελετωδή γέρο που την κρατάει στην άκρη του τουφεκιού του.

Ήταν ή κόρη του Ρανά! Ήταν το μοναδικό του παιδί, όπως κι' ο Πέτρος του.

Οι χωριάτες είχαν προβάλλει στις πόρτες και στεκόντουσαν άφωνοι.

Κι' έξαφνα, ή κοπέλα έπεσε γονατιστή.

—Ντεγκλάντ, είτε ίκευετικά, δεν σου έκανα ποτέ κακό. Σέβομαι τον πόνο σου... Άφησέ με να πάω νερό και να το πάω στον πατέρα μου και σου όρκίζομαι πως θα ξαναγυρίσω για να με σκοτώσεις!... Να! Σου τ' όρκίζομαι...

Οι όμιλοι των γυναικών γεμάτοι άγωνία, δεν άκουγαν τί έλεγε ή κοπέλα, μά έδαν έπειτα από μερικες στιγμές, το γέρο να κατεβαίνει το τουφέκι του και τον άκουσαν να λέει δυνατά:

— Πήγαινε!

Η κοπέλα πήρε γρήγορα γρήγορα νερό, λαχανιασμένη, κάθισαν. Έπειτα, κρατώντας τον κουβά στα χέρια της, άρχισε να τρέχει προς το σπίτι της...

Έκεί βεβαίωθηκε σιωπηλά ότι ο πατέρας της είχε έξασφαλισμέες τις περιπτώσεις που χρειαζόταν...

Και τότε με το πρόσωπό της σοβαρό κι' άποφασιστικό βήγχε πάλι έξω...

Ήταν τρελή.

Ξαναγύρισε μπροστά στο σπίτι του Ντεγκλάντ.

Ο γέρος περίμενε.

Έκεί στάθηκε σε δέκα βημάτων απόστασι άπ' αυτόν με τα χέρια της σταυρωμένα επάνω στο στήθος της.

— Μπορείς, να με σκοτώσεις τώρα! του έλεπε.

Μά ο γέρος δεν συλλογιζόταν πειδ να την σκοτώσει.

Κύτταζε τώρα, με τα γαλάζια του μάτια τη μοναχοκόρη του, καταραμένου αυτού Ρανά.

Μά δεν ήταν μόνο δικό του παιδί... Ήταν και παιδί της γυναικάς που είχε αγαπήσει το γιού του τον Πιέρ.

Κ' έξαφνα όλο το μίσος του έσβυσε μπροστά στο καθαρό της βλέμμα, μπροστά σ' αυτό το άπλοτικό και όμορφο θάγγος.

Ο γέρος νοιώθει τον πόνο του να τρέιη, σαν μια στάλα βροχής στην άκρη ενός κλαδιού.

Κι' έξαφνα άνοιξε στην κοπέλα την άγκαλιά του, που συγχωρούσε.

Κι' όταν έκεινη, ρίχτηκε μέσα σ' αυτή άρχισε να κλαίει.

Νά κλαίη για τη δυστυχία του και για το μίσος του, για το μοναχογιού του, τον άδικασκωμένο που δεν μπόρεσε να τον εκδικηθή.

Και με τα δάκρυά του, ή καρ-

LEON LAFAGE

Μὰ δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴν κατάπληξι μου ἔταν ὕστερ’

Συνέστησα τὸν Πιτερ Γκάλ σ' ἕναν ἐκδότῃ φίλο μου.

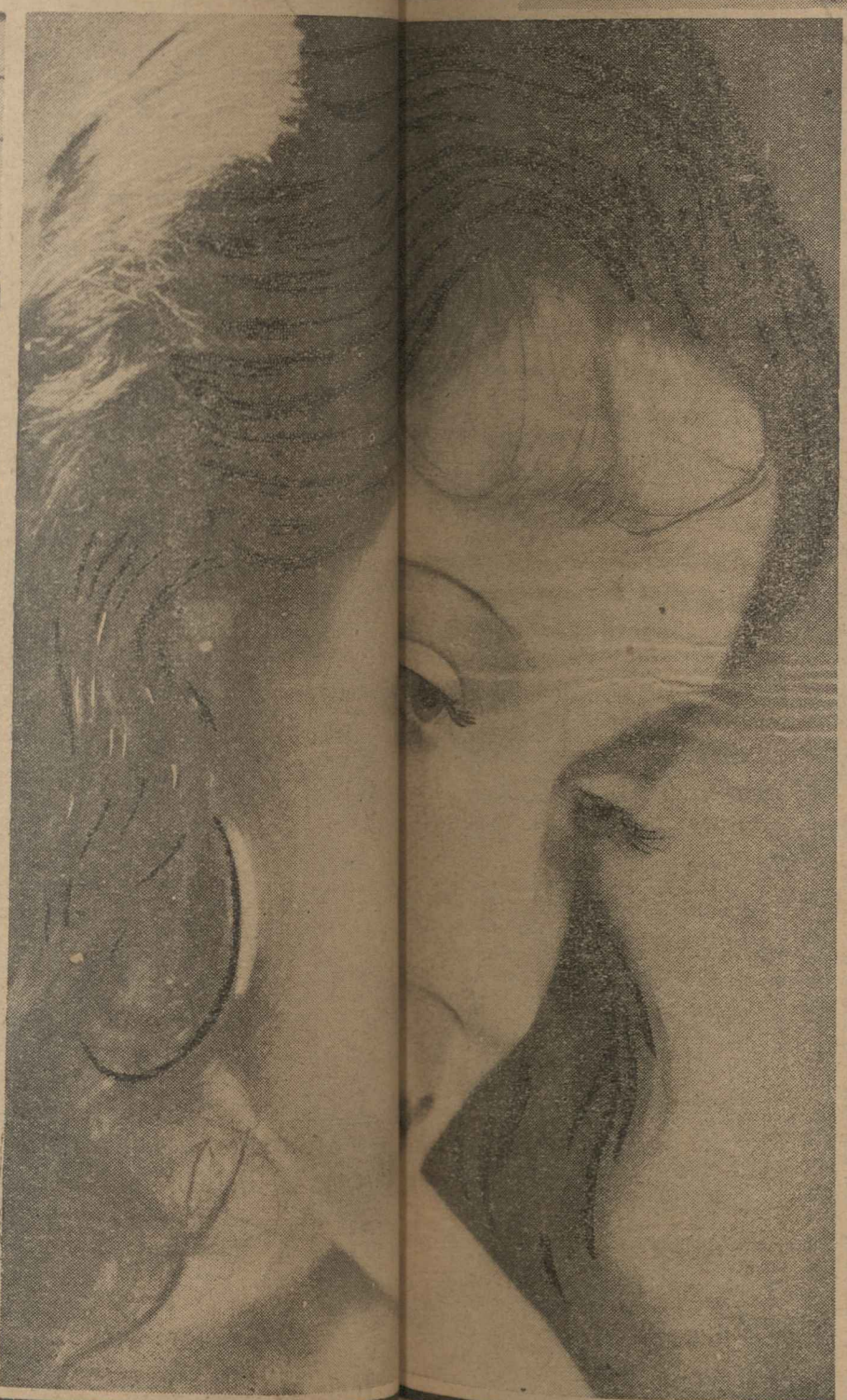
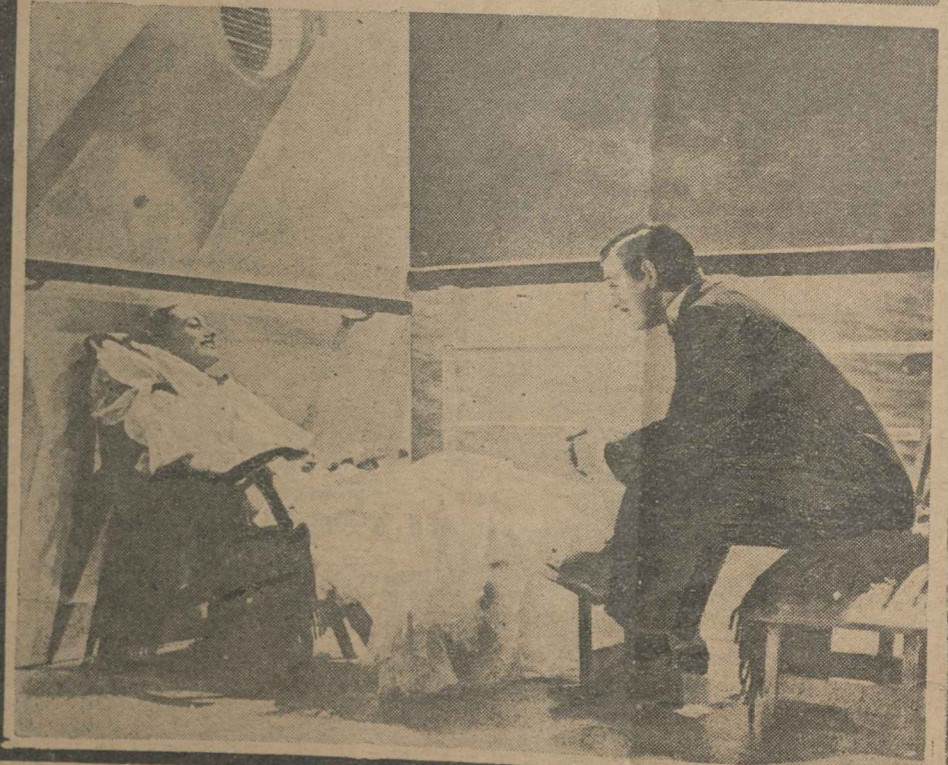
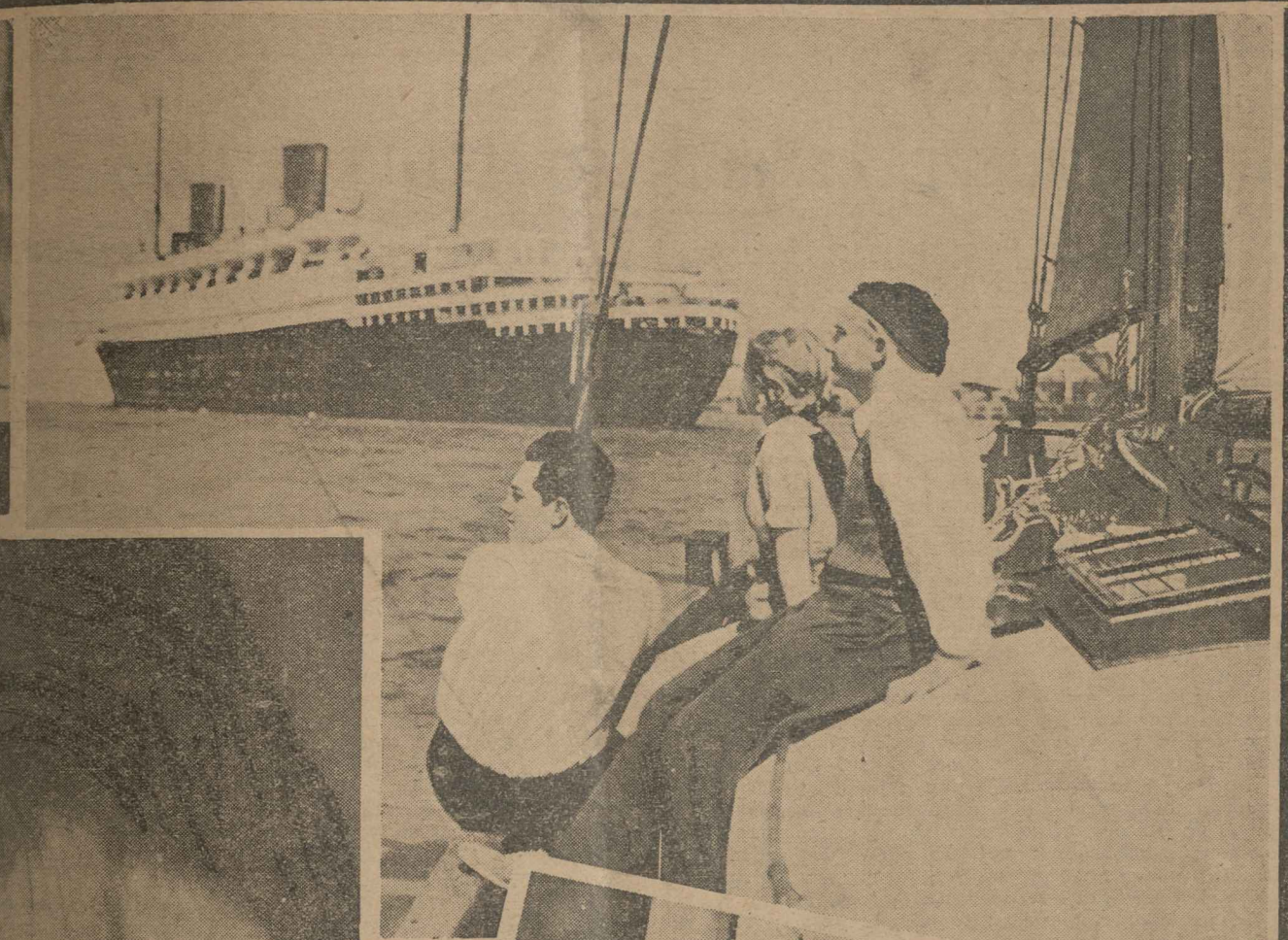
Ἐσθυσα, λοιπόν, τὸ κεφάλι καὶ ἀποχαιρέτησα τὸν ἐκδότην, ἀφ' ὅπου πρῶτα τὸν παρακάλεσα νὰ μοῦ δανείσῃ γιὰ λίγο καὶ τὸ Ἀργεῖο κείμενο καὶ τὴν μετάφρασί. Κι' ἔτσι, ὅταν πῆγα σπύτι μου, διάβασα τὸ ψηφιστόν μου καὶ ἔγραψα τὴν ἀπάντησίν μου.

(Ἀπὸ τὸ περίφημο βιβλίον τοῦ συνοδευσκέντος τὸν Ὀθωνα κατὰ τὴν
κάθοδόν του εἰς τὴν Ἑλλάδα Βαυαροῦ ἀξιωματικοῦ Χριστοφόρου Νέξερ)

ΝΤΕΖΙΡ ΚΟΣΤΟΛΑΝΥ:Ι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΠΑΝΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : 'Ο Τζών Μπόλς και η 'Ιρην Ντύν σε μιὰ σκηνή του περιφήμου φίλμ «Στό περιθώριο της Ζωής»... 'Ο "Άβελ κ' η φουσαρμονικά του». ΚΑΤΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Οί περίφημοι «οι άστέρ» Τζόαν Κράουφορντ και Κλάρκ Γκάμπλ σε μιὰ σκηνή του φίλμ «Η μεγάλη νύχτα»... 'Ο Ρόμπερτ Νιούμ και η 'Ελντρίτ Μπλάινς Μοντέλ σε μιὰ σκηνή του φίλμ «Σεληνόφωρος».

ΔΕΞΙΑ : Μιὰ όραία θαλασσινή σκηνή του φίλμ «Σεληνόφωρος». ΜΕΣΩΝ : 'Η γοητευτική Μόρθα "Εγκερθ στο νέο της φίλμ «'Η μεγαλύτερη της έπιτυχία»... μελαχροινή ! ΔΕΞΙΑ : 'Ο Ρόμπερτ Νιούμ και η 'Ελντρίτ Μπλάινς Μοντέλ σε μιὰ σκηνή του φίλμ «Σεληνόφωρος».

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΑΘΩΑΣ

TAN ένα από τ' άγρια δράματα της καρδιάς που αρχίζουν μ' ένα τυροφερό ειδύλλιο για να καταλήξουν σ' ένα πυροβολισμό. Σ' αυτή την υπόθεση, η γυναίκα είχε δική. Και το δικαστήριο την έκρινε μ' όλη τη δυνατή επιείκεια: Πέντε χρόνια στις φυλάκες του Σαιν-Λαζάρ.

Το Παρισινό κοινό που αγαπάει εξαιρετικά τις συγγραμμικές δίκες χειροκρότησε τους τόσο ευγενικούς δικαστές, για την απόφαση τους και συνόδευσε την κατηγορουμένη ως τ' αυτοκίνητο της φυλάκης μ' εκδηλώσεις συμπαθείας. Βρέθηκαν μάλιστα και μερικοί που της έστειλαν όμορφα λουλούδια, της έκαναν προτάσεις γάμου και της έγραψαν τυροφερά γραμμάτια. Κι ύστερα όλα ξεχάστηκαν πάλι. Κι η καταδικασμένη μεταβλήθηκε σ' ένα νούμερο, ένα νούμερο του δεσμοτηρίου.

Όσο κάποιος ακόμη θυμόταν όλην αυτή την ιστορία. Κι αυτός ήταν ο αστυνομικός Λουί Μπον. Ήταν ο μόνος που είχε κρατήσει το στόμα του κλειστό. Έλαβε μέρος στις έρευνες των ανωτέρων του, εξέτασε προσεκτικά τα πειστήρια του εγκλήματος κι έπειτα κλείστηκε σ' ένα αίθριο δωμάτιο. Ένα σωρό αμφιβολίες τον είχαν βασανίσει. Μά με τι λόγους να βρή άφορη για να τις πη; 'Ο διευθυντής της Γενικής Ασφαλείας, που είχε αναλάβει ο ίδιος αυτή την υπόθεση, είχε δηλώσει στους αστυνομικούς, με ύφος που δεν χωρούσε καμιά αμφιβολία.

— Τό εγκλημα έγινε από τη γυναίκα! Σκότωσε το φίλο της γιατί την είχε βεβαιώσει. Είπε μια κοινή ιστορία του σημερινού έρωτος. Η γυναίκα πήρε το δικό της με το πιστόλι. Άλλωστε κι όλες η ανακρίσεις αυτό απέδειξαν.

Ο Λουί Μπον σκέφτηκε τότε ότι θα ήταν μεγάλη άνοησία του να επιμείνει. Έκλεισε στη δερμάτινη σάκκα του, τα έγγραφα της αυτοψίας, κατέβασε το καπέλλο του κι έφυγε από το σπίτι του δράματος αμίλητος. Κι η υπόθεση πήρε τον κανονικό δρόμο της για να φέρει την κατηγορουμένη στη φυλάκη.

Ο Λουί Μπον ώστόσο δεν είχε αναπαυμένη τη συνείδησή του. Αυτή η ιστορία που όλοι τους την παρουσίαζαν τόσο απλή, ήταν υπερβολικά μπερδεμένη. Η ανάκριση μάλιστα είχε αφήσει ένα σωρό σκοτεινά σημεία, τα οποία οι δικαστές δεν ποιοκατέλασαν καθόλου για να τα διαφωτίσουν. Κι ο Μπον σ' αν ευσυνείδητος αστυνομικός που ήταν, έκρινε καλό να υποβάλει την παραίτησή του και να μην ξαναπλέξει με αυτές τις ιστορίες. Μά ήθελε και να ξεκαθαρίσει τους λογαριασμούς και με τους συναδέλφους του. Άκούη αν ήταν δυνατά και με τον ίδιο το διευθυντή της Γενικής Ασφαλείας. Ήξερε ότι κι οι πιο δίστατοι αστυνομικοί κάνουν καμιά φορά λάθος κι ότι τα πιο σκοτεινά εγκλήματα είναι εκείνα που φαίνονται για υπερβολικά απλά. Γι' αυτό κι η υπόθεση της Αιλώς Ντρωσέ του είχε κινηθεί το ενδιαφέρον. Η ανακρίσεις είχαν αποκαλύψει τα εξής:

Η Αιλώς Ντρωσέ, μιά όμορφη παρισινή, είχε γνωρίσει τον Έμιλ Άρμόν στο κατάστημα, στο οποίο εργαζόταν. Ήταν προϊστάμενός της κι είχε πολύ κακό και δύστροπο χαρακτήρα. Θύμονε μ' όλο τον κόσμο και ξεσπούσε στην άτυχη Ντρωσέ. Τόσο δε είχε συνήθισε, ώστε όταν τύχαινε να μην είναι μπροστά του την ώρα που είχε τα νεύρα του, έτρεχε για να την συναντήσει και να την μαλώσει. Εκείνη στην αρχή έκλαιγε μ' αυτή την παραξενιά του προϊσταμένου της. Έπειτα όμως συνήθισε τις φωνές του και τον άφηνε να μαρινάει, χωρίς να κοιτάζεται. Αιλώς, της φώναζε έσφαλός ο Άρμόν, είσαι ένα έλεεινό και συκαμένο κορίτσι...

— Γρήγορα, θα σου ετοιμάσω το λογαριασμό σου και φρόντισε να μου αδειάξεις τη γωνιά.

— Μά τι έπαθες; Βουβάθηκες; Γιατί δεν λές λέξη; Παραδέχεσαι λοιπόν το σφάλμα σου; Βέβαια η Αιλώς δεν ήξερε για τι τη μαλώνει και ποιο ήταν το σφάλμα της που έπρεπε να παραδεχθεί. Όσο δεν του άπαντούσε, ούτε διαμαρτυρόνταν. Άλλως τε, ήξερε καλά ότι τα λόγια της θα πηγαιναν χαμένα.

Κι ο προϊστάμενός της είχε συνήθισε να την κάνει σπουδαία και να την εξευτελίζει με το παραμικρό.

Αυτή η ιστορία όμως κρατούσε μήνες και μήνες. Η Αιλώς, που να το θέλει, είχε αρχίσει να γίνεται νευρική, να κυριεύεται από μελαγχολίες και να μην ευχαριστείται πια από την εύθυμη συμπεριφορά της. Και κάτι παράξενο. Αν τύχαινε ο προϊστάμενός της να την έβλεπε τα νεύρα του, εκείνη είχε τόσο συνήθισε να την βρίζει, ώστε προκαλούσε μόνη της το μάλωμα. Είχε γίνει όπως λένε, μια ιστορική γυναίκα, που ευχαριστεόταν να στενοχωρείται. Και το περίεργο ήταν ότι δεν έκλαιγε ποτέ. Τα χαρακτηριστικά της παρέμειναν όμορφα. Μόνο το βλέμμα της έπαιρνε μιά τέτοια σκληρότητα, ώστε να μίζερε ότι ήταν έγχειρδιο που σ' απειλούσε. Μ' αυτό κανείς δεν είχε προσέξει. Η φίλες της τη νόμιζαν ήλιθια. Όσο για τους φίλους υπαλλήλους αυτοί τη λυπότουσαν.

Κι έτσι ήταν η κατάσταση, ως τη μέρα που έκαψε η μπύρα. Ένας νέος συνάδελφος της Αιλώς, έρωτοτυπήθηκε μαζί της και τη ζήτησε σ' ένα γάμο. Τα πράγματα έγιναν χωρίς να τα σκεφθούν καθόλου. Η Αιλώς είπε το «ναί» κι ο γαμπρός ετοίμασε τις διατυπώσεις του γάμου όταν το έμαθε ο προϊστάμενός της. Η είδηση που ήρθε σαν κεραυνός.

Πώς; φώναζε. Η Αιλώς παντρεύεται; Και πού τον παρτάει; Ποιά θα έχω τώρα για να ξεπιάω τα νεύρα μου. Όχι, δεν πρέπει να γίνει αυτός ο γάμος.

Και παμπρόνηρος καθώς ήταν, απέφασε να της παίξει το άσχημο παιχνίδι. Τη φώναζε στο γραφείο του, την έπιασε με το καλ και τέλος της δήλωσε ότι ήθελε να την κάνει γυναίκα του.

— Άφησε αυτόν τον άνοητο, της είπε. Εγώ έχω μιά καλή περιουσία, ένα όμορφο σπίτι και θα μπορούσαμε να ζήσουμε ευτυχισμένοι. Μ' εκείνον θα είσαι υποχρεωμένη να εργάζεσαι και φυσικά να δέχεσαι το έσπασμα των νεύρων σου.

Η Αιλώς κι' αυτή τη φορά δεν σκέφθηκε σοβαρά. Είχε την άρεα να πιστέψει όλα τα λόγια του προϊσταμένου της. Και σαν πιαστεί να που ήταν, σκέφτηκε ότι αυτός ο δεύτερος γάμος ήταν πια καλός από τον πρώτο. Κι έτσι εγκατέλειψε το νεαρό υπάλληλο. Ένας νος φυσικά την περιφρόνησε κι' αυτός με τη σειρά του.

Μά ο Άρμόν δεν βιαζόταν καθόλου. Ήταν πολύ τυροφερός στην υποψήφια γυναίκα του, αλλά φαινόταν ότι είχε ξεχάσει την παρουσία του της είχε κάνει. Τότε για τη Αιλώς Ντρωσέ άρχισε το πιο λυγρό μαρτύριο. Ζούσε διαρκώς σ' ένα αμφιβολία. Μια ήλπιζε ότι θα τελειώσουν τα βίσινα της και ότι θα πήγαινε να εργάζεται σε μια εργοστάσιο από την απ'ελπίδα της, γι' αυτήν... λύσσα του προϊσταμένου της. Πάνω σε μιά τέτοια σκηνη ο Άρμόν της δήλωσε ότι θα μπορούσε να παντρευτεί, μιά τόσο ήλιθια γυναίκα. Και καθώς παραδέχτηκαν οι αστυνομικοί και το δικαστήριο, η Αιλώς Ντρωσέ σε μιά τέτοια ακριβώς σκηνη τον είχε σκοτώσει.

Μά ο Λουί Μπον, όπως σ' αναφέραμε, είχε αντίθετη γνώμη. Πίστευε ότι μιά γυναίκα που έχει συνήθισε να νύχτα ενός ανθρώπου και τις τρέλλες του, δεν μπορούσε ποτέ να θυμώσει και να τον σκοτώσει. Δεν έχει κοινότητα.

Για να ξεκαθαρίσει κανείς τον άνθρωπο, πρέπει να το λέει καρδιά του. Κι η Αιλώς δεν ήταν από τις γυναίκες που μπορούν να κρατήσουν καλά στα χέρια το πιστόλι. Φοβόταν ακόμη κι ένα τρυπούσε με τη βελόνα το δάχτυλό της. Κάτι άλλο λοιπόν είχε συμβεί. Κι' α' το άτασρόλογο του αστυνομικού.

Και πράγματι, μετά από έξι μήνες, μόνος, κατόρθωσε να εξακριβώσει την αλήθεια. Είχε μέρη έντελως τυχαία στο σπίτι του πρώτου υποψηφίου... σ' αυτή τη Ντρωσέ ένα μικρό κουτί λεκέ. Τό έξηραμένο μάτι του αστυνομικού δεν μπόρεσε να πιάσει. Κι έτσι προσεχτικότερα το φράκο του και το εξαφάνισαν. Ο νεαρός υπάλληλος τα είχε χαμένα. Κι' όλολογος έλανε εγκληματία του.

Αυτό το κοστούμι φορούσε τη νύχτα που σκότωσε τον Άρμόν. Είχε μάθει το άτιμο παιδί να του έπαιζε στην Αιλώς και να τον έβριζε. Έπειτα όμως φοβήθηκε και άφησε τη Ντρωσέ να καταδικαστεί στη φυλάκη. Αγαπούσα υπερέβαινε τον ζού μου γι' αυτό θυσιάζατο αγαπημένη μου.

Αυτός ο πρωτοφανής έρωτας νός στάληκε φυσικά στο

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΤΣΙΓΑΡΑ "ΜΑΡΙΧΟΥΑΝΑ,"

(Ένα νέο έπλο των άπαισιών κακούργων της Αμερικής)

ΑΤΑ τον Σεπτέμβριο του 1930, στην πόλη Σάντα-Φέ της Αμερικής, μερικοί ειδικοί «λωποδύτες των τσιγάρων» πήγαν κρυφά στο σιδηροδρομικό σταθμό της πόλεως. Εκεί, σπάζοντας τη βαρέα πόρτα του χρηματοκιβωτίου με ένα φυτίλι έκρηκτικής ύλης (νιτρογλυκερίνης) άρπαξαν δυο—τρία σακκίδια γεμάτα από χρυσά νομίσματα και κατόρθωσαν να δραπετεύσουν.

Η πρώτη έρευνες της αστυνομίας, ύλησαν άκαρπες. Η διευθυντής των σιδηροδρόμων τότε, παρέκλεισε τον κ. Χ. Μούρφυ—διευθυντή του «Ανθρωπο-μετρικού Ινστιτούτου Μπερτινιόν» της «Οκλογόμας»—να προβή μόνος του σε μιά λεπτομερή έσπηση. Πραγματικώς ο κ. Μούρφυ πήγε επί τόπου και κατόρθωσε να βρή το κιβωτίδιο στο οποίο είχε φυλαχτεί η νιτρογλυκερίνη—αδικο και πεταγμένο σ' ένα χαντάκι, κοντά στο σταθμό.

Η ανακάλυψη αυτή αποδείχτηκε πολύτιμη και διατυμπανίστηκε μάλιστα από την αστυνομία. Απάνω στο κιβωτίδιο βρέθηκαν καθαρά τα δακτυλικά αποτυπώματα ενός απ' τους λωποδύτες. Κατόν αυτού έβλεπαν να τον ανακάλυψουν, να τον συλλάβουν και να συλλάβουν και τους συνεόχους του.

Την επομένη το πρωί όμως, κι' ενώ ο κ. Μούρφυ ετοιμαζόταν να στείλει το πολύτιμο «κουτί—πειστήριο» στα άρχεια της Κεντρικής Αστυνομίας, για την εξακρίβωση των αποτυπωμάτων, δέχτηκε στο ιδιαίτερο γραφείο του την επίσκεψη ενός αγνώστου.

«Άμεπτης περιβολής κι' αξιοπρεπεστάτου παρουσιαστικού, ο άγνωστος αυτός, μεσοκοπος κι' επιβλητικός, είπε στον κ. Μούρφυ:

— Με συγχωρείτε για την ενόχληση. Λέγω τον Τζον Χάσινς, ιδιωτικός ντετεκτιβ απ' το Ούσας-γκαν!

— Χαίρω πολύ. Καθίστε!... Τι επιθυμείτε;

— Κύριε Μούρφυ, επιφορτίστηκα κι' εγώ απ' τον Γενικό Διευθυντή των Σιδηροδρόμων, να ανακάλυψω τους δράστες της κλοπής του σιδηροδρομικού σταθμού. Είδα στις εφημερίδες την πολύτιμη ανακάλυψή σας. Και σας παρακαλώ να μου επιτρέψετε να πάω ένα αντί τυπο του δακτυλικού αποτυπώματος, για να το παραβάλω με μερικά που έχω στο γραφείο μου!

Επηρεασμένος ο κ. Μούρφυ απ' την σοβαρή εμφάνιση του άτόμου αυτού, φάνηκε προθυμότερος να τον εξυπηρετήσει. Πήγε στο χρηματοκιβωτίο, έβγαλε το κουτί της νιτρογλυκερίνης, και δείχνοντάς το στον ξένο είπε:

— Ίδω το κουτί κ. συνάδελφε. Να και τα αποτυπώματα! Είδατε τι καθαρά που είναι!

Ο κ. Χάσινς, με ύφος ψυχρό κι' έμβριθές, έπιασε προσεκτικά το άεχτημο πειστήριο κι' άρχισε να το εξετάζει... Παραδέχτηκε ότι τα αποτυπώματα ήταν τέτοια κι' ότι η ανακάλυψη του κουτιού της νιτρογλυκερίνης, έβγαλε το κουτί της νιτρογλυκερίνης, και δείχνοντάς το στον ξένο είπε:

— Ίδω το κουτί κ. συνάδελφε. Να και τα αποτυπώματα! Είδατε τι καθαρά που είναι!

Μά με τη δεύτερη ρουφηξιά καπνού που τράβηξε, έκανε ένα κίνημα στενοχώριας, σαν να ξυπνούσε δήθεν απ' την άρνησή του... Και ρηθίζοντας άμεσως την τσιγαροθήκη, πρόσφερε τσιγάρο στον κ. Μούρφυ, λέγοντάς του:

— Ό, σ' έχω συγγνώμη για την αδιακρισία μου, που δεν σας πρόσφερα τσιγάρο!... Ήμουν τόσο άφορημένος, ώστε όποτε την άδεια σας ζήτησα, για να καπνίσω!... Καπνίσετε!... Ναί!... Ε, τότε δεχτήτε ένα απ' τα τσιγάρα μου!... Καθώς βλέπετε, τα στρίβω μόνος μου, γιατί έχω πιάσει ένα θαυμάσιο «χαρμάνι» καπνού!

Μπορούσε ν' άρνηθη ένα τσιγάρο, το οποίο του προσφερόταν με τόσο έπαισιότητα, ο αγαθός κ. Μούρφυ;... Και μάλιστα τσιγάρο «χαρμάνι», σπιμμένο με το χέρι;

Όσο για τη Αιλώς Ντρωσέ απέκτησε την έλευθερία της, γιατί έγινε αναθεώρηση της δίκες της και διεπιστώθη η άθωότητά της. Μά ο Μπον δεν γύρισε πάλι στην αστυνομία. Προτίμησε να γίνει ιδιωτικός ντετεκτιβ και να εργάζεται χωρίς να έχη κανέναν πάνω από το κεφάλι του. Πρώ πάντων δε, για να μην είναι αναγκασμένος να σκέφτεται, όπως θέλουν οι άνωτεροί του, είχε γίνει ένας έλεύτερος άνθρωπος.

ΠΩΛ ΦΕΡΒΑΛ

Ο δόκτωρ Σιμόν

Τό πήρε ο κ. Μούρφυ, λοιπόν, με άπειρες ευχαριστίες κι' υποκλίσεις προς τον ευγενέστατο κύριο συνάδελφό του... Τράβηξε απολαυστικά τις πρώτες ρουφηξίες του μυρωδάτου εκείνου καπνού!... Καί...

Και όταν τον... ξύπνησαν οι αστυφύλακες, ύστερα από τρεις—τέσσερες ώρες, άνήσυχτοι που τον άκουγαν απέξω να ροχαλίζει, ό δήθεν ντετεκτιβ κύριος Χάσινς, καθώς και το πολύτιμο κουτί—το μοναδικό πειστήριο της κλοπής—είχαν γίνει άφαντα!...

Έξω φρενών για τό πάθημά του, τό άνέφερε λεπτομερώς στους προϊσταμένους, ο κ. Μούρφυ. Έκείνοι όμως, δεν μπορούσαν να πιστέψουν και να χωνέψουν ένα τέτοιο γεγονός. Κι' ό γενικός διευθυντής της Αστυνομίας, διατάσσοντας την προφυλάκιση του δύστυχου αστυνομικού είπε:

— Είπε δυνατόν να ύπάρχει ναρκωτικό τσιγάρο τόσο δυνατό, ώστε να κοιμίζει με λίγες ρουφηξίες έναν άνδρα ιδιοσυγκρασίας ταύρου, όπως είνε αυτός ο Μούρφυ;

Κι' άνέθεσε την ένέργεια ανακρίσεων στον αστυνομικό διευθυντή κ. Μόν.

Ο κ. Μόν άρχίζοντας τις ανακρίσεις έναντι του κ. Μούρφυ—κατηγορουμένου πια «επί συνενοχής και μυστικής συνεννόησης με τους διαρρηκτές»!—εξήτησε πρώτον τον δόκτωρα Σιμόν. Ο δόκτωρ Σιμόν, διαπρεπής έπιστήμων και χημικός Σύμβουλος της Γενικής Αστυνομικής Διευθύνσεως Νέας Υόρκης, άπήντησε ως εξής στην κατάθεσή του:

— Πιστεύω απόλυτως στην άθωότητα του κυρίου Μούρφυ. Έκ' ανα ήδη χημική ανάλυση στο «άποσίγαρο», το οποίο μου στείλατε και

το οποίο είχε βρεθεί σβυσμένο στα χείλη του κυρίου Μούρφυ, την ώρα που τον ύπνησαν οι αστυφύλακες. Λοιπόν το τσιγάρο αυτό είνε γνωστό στους κύκλους των κακοποιών και των ναρκωμάνων ως «Τσιγάρο Μαριχουάνα». Χρησιμοποιεί σε μικρές δόσεις, για διεγερτικό των έρωτατωνών. Μά όταν δολώρη από τσιγάρο δεν περιέχει καθόλου καπνό, αλλά είνε σκέτο—δηλαδή αποτελείται δολώρη από ναρκωτικά χόρτα—τότε είνε ισχυρότατο και δραστηκότατο. Με δύο τρεις ρουφηξίες, μπορεί μάλιστα να άποκοιμηθή ένας άνθρωπος γερός ιδιοσυγκρασίας!

— Τι είδους χόρτα είν' αυτά, κύριε δόκτωρ, τα οποία χρησιμοποιούνται ως καπνός, στην κατασκευή αυτών των τσιγάρων; ρώτησε τότε ο επιθεωρητής κ. Μόν.

Κι' ό διαπρεπής έπιστήμων, συνέχισε ως εξής την κατάθεσή του:

— Έχετε δικαιο να μην το ξέρετε!... Δεν υπέβαλα ακόμη την έκθεσή μου στη Γενική Αστυνομική Διεύθυνση, για να κοινοποιηθεί έπίσημως σ' όλους τους αστυνομικούς κύκλους. Λοιπόν, ή έκθεσής μου, αυτή, είνε σχετική με τις έρευνες τις ύπηρεσίας μου και με τις άναλύσεις που έχω κάνει, για την εξακρίβωση του καπνού που αυτός ο έχθρο της κοινωνίας—Δηλαδή των τσιγάρων «Μαριχουάνα»!... Τα τσιγάρα αυτά, κατασκευάζονται από τα φύλλα του φυτού «Κάναβης» κι' απ' το είδος που λέγεται στην έπιστήμη—Κάναβης σατίβα».

Απ' τα φύλλα του ίδιου άκριβώς φυτού βγαίνει και το «χασίς»... Αλλά οι λαθρέμποροι μας, οι κτηνάνθρωποι αυτοί έμποροι του «Άργου Θανάτου», υποβάλλουν σε μιά ιδιαίτερα καλλιεργητική άνατολική αυτό φυτό. Χρησιμοποιούν έπίσης, ένα ειδικό είδος λιπαράς για την ανάπτυξή του. Κι' έτσι τα φύλλα του κι' οι σπόροι του άποκτούν ναρκωτικές ιδιότητες, πολύ πειό δυνατές, και δραστηκές απ' το συνηθισμένο χασίς!

Η κατάθεση του σοφού δόκτορος, προκάλεσε κατάπληξη στους άνωτάτους αστυνομικούς κύκλους της Αμερικής. Ο άτυχος Μούρφυ άπορρηκτικώς άμέσως. Και μετά τη δημοσίευσή της σχετικής πολυσελίδου κι' άποκαλυπτικής έκθεσής του δόκτορος Σιμόν, η Αστυνομία άνέλαβε έναν άμελικο πόλεμο κατά της καινούριας αυτής κοινωνικής πληγής, της οποίας το άποτέλεσμά είνε πια καταστρεπτικά από κάθε άλλο ναρκωτικό.

Αστυγώς, παρ' όλες τις συλλήψεις—15 κατά τό 1930, 28 κατά τό 1931, 37 κατά τό 1932, 85 κατά τό 1933, και 132 κατά τό 1934—τόσο οι ειδικοί καλλιεργητές του θανατηφόρου φυτού, όσο κι' οι μεταπληθεί του, αύξάνονται και πληθύνονται... Και τό άθωο «κανάβι» μαζί με την ειρηνική χρησιμοποίησή του στις άνάγκες μας, μεταβάλλεται—άπό άσυνείδητους κρυφοκαλλιεργητές του—σε όργανο έκφυλισμού κι' άργού θανάτου του άνθρωπίνου γένους, υπό τό όνομα «μαριχουάνα»!

Εύτυχώς τα τσιγάρα αυτά είνε άγνωστα σχεδόν ακόμη στην Εύρώπη. Τα χρησιμοποιούν πάντα κακοήγοι της Αμερικής. 'Ας έλπισμε ότι με τον καιρό θα λείψουν έντελώς κι' από την Αμερική. Διαφορετικά οι τίμιοι άνθρωποι την έχωμ πολύ άσχημα, αφού μ' ένα τσιγάρο «μαριχουάνα», με δύο—τρεις ρουφηξίες μάλλον, ναρκούται κανείς και κοιμάται σ' όν βώδι!...

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Δεν σάς κατατάσσω, φίλε μου, με τους πολλούς που ζητούν την καρδιά μου και οι όποιοι μου είνε αδιάφοροι... Γι' αυτό και δεν σάς λέω: Αυτοκτονήστε, αν νομίζετε ότι ένα τέτοιο κουτό διάβημα θα σάς απαλλάξει απ' το μαρτύριό σας.

Είδε τότε πώς ο Λουβινύ έτοιμαζόταν να τη διακόψει για να διαμαρτυρηθεί, μα πρόλαβε να τον σταματήσει με μία χαριτωμένη κίνηση του χεριού της.

— Οι άνδρες, του είπε, παραξενεύονται γιατί ή γυναίκα, την όποια αγαπούν, δεν πέφτει άμέσως κι' αὐθόρμητα στην άγκαλιά τους... Μα σάς, εὐγενή μου Ιππότη, σάς ξεχωρίζω από τους πολλούς, γιατί σάς έκτιμώ, γιατί μάς συνδέει μία παλαιά ειλικρινής φίλια, γιατί... ναι, γιατί είστε και σεις ένας από την ομάδα μας...

Υπόφερε πολύ, ο Λουβινύ, νοιώθοντας τη ψυχρότητα που περιείχαν τά λόγια της, μα ή δούκισσα δεν του επέτρεπε να τη διακόψει για να διαμαρτυρηθεί.

— Αφού λοιπόν έχουν έτσι τά πράγματα, Ιππότη, δικαιοσύμη να σάς πω ότι αυτοκτονώντας, λιποτακτείτε!... Προδίδετε εκείνους προς τους όποιους όρκισθήκατε πίστι και συνδρομή... Καί σάς ρωτώ τώρα: Γιατί θέλετε να πικράνετε τη ζωή μου με τη φρικτή ανάμνηση ότι ύπηρεσα αίτια να χαθεί ένας τόσο νέος και τόσο ευγενής άνδρας όπως είστε σεις;... Σας παρακαλώ, Ιππότη!... Πάψετε να με βασανίζετε, έκδηλώνοντας αισθήματα τά όποια δεν έχουν καμμία άπήχισι στην καρδιά μου. Ζητήστε τη θεραπεία σας σε κανέναν άλλο έρωτα... Η άπό τό πέρχομα του χρόνου, που σβύνει μοιραώς και τά πιο μεγάλα πάθη!...

Αφώναξε μάτρωα είχαν βουρκώσει τά μάτια του άτυχου έραστού.

— Κυρία! της είπε, κρατώντας όσο μπορούσε την άνδρική του αξιοπρέπεια. Σας ευχαριστώ για την άπιστευτη σκληρότητα με την όποια μου φέρεστε από καιρό... Είνε ή τελευταία φορά κατά την όποια σάς ένοχλώ... Δεν θα άκούσετε πια ότι σάς άγάπησα ή ότι σάς άγαπώ... Μα να ξέρετε πως ούτε σε άλλον έρωτα, ούτε στο πέρασμα του χρόνου, θα μπορέσω ποτέ να βρω τη θεραπεία του πόνου μου!... Δεν έχω την πρόθεση να σάς προσβάλω, κυρία. Αντιθέτως και άτιμος άκόμα θα γίνω, για σάς ύπηρετήσω σαν δούλος, σαν σκλάβος... Άλλά σάς ίκετώ, κυρία... Απομακρύνετε άπό κοντά σας τό σημερινό έραστή σας... Δεν άντέχω στη σκέψη ότι προτιμήσατε αυτόν τόν άνδρα από μένα. Με καίει ή ζήλεια σαν πυρακτωμένο σίδερο!...

— Έννοείτε, ίσως, τό Σαλαί; φώναξε ή δούκισσα με φρίκη.

— Ναί! είπε αγωνιώντας ο Λουβινύ, ένω τά μάτια του άστραφταν από μίσος.

Όπως μία άγριεμένη τίγρις, έτοι πετάχτηκε όρθια άπό τό κάθισμά της ή δούκισσα ντε Σεβρέζ. Ός τη στιγμή εκείνη ή στάσις της ήταν στάσις γυναίκας που δεν άγαπά, μα τώρα ή συμπεριφορά της φανέρωνε τη γυναίκα την κυριευμένη άπό τό πάθος του έρωτος, ή όποια άψηφά την κυριευμένη άπό τό σκοπό της, να διαπράξει τό βαρβαρώτερο έγκλημα.

— Πηγαίνετε! είπε στο Λουβινύ, δείχνοντάς του την πόρτα. Αγαπώ τό Σαλαί!

— Έλεος, κυρία! της είπε εκείνος, γονατίζοντας μπροστά της. Δεν ξέρετε τί κάνετε την στιγμή αυτή. Δεν ζητώ πια τόν έρωτά σας, οίκοι μόνον έκλιπαρώ. Σκεφτήτε ψυχραι-

μότερα. Σώσατε και τους δύο μας!

— Χαίρετε, Ιππότη! του είπε άπότομα ή δούκισσα, κι' έφυγε άπό την αίθουσα αφήνοντας τό Λουβινύ δλομόναχο.

Σέ λίγο παρουσιάστηκε ο Μαριέττα, ή έμπιστη της Σεβρέζ, καμαριέρα και βοήθησε τό Λουβινύ να βγεί άπό τό σπίτι. Τόσο συντετριμμένος ήταν ο κακότηχος Ιππότης. Τό κλειδί της πόρτας της δουκίσσης ο Λουβινύ τόνωνισε σαν βαλόνι μαχαίρια στην καρδιά του. Δεν ήξερε πού θα πήγαινε ή τί θα έκανε, ήξερε μόνο ότι ύπέφερε... ύπέφερε φρικτά.

ΡΑΣΚΑΣ ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΙΑΝ

Ένώ συνέβαιναν όλ' αυτά στο μέγαρο της δουκίσσης, του Καρδινάλιου, ο Ρασκάς, κλειδωμένος άκόμα στο φτερωτό του σπιτικό, έτρωγε και τις τελευταίες προμήθειες τις όσες πρόβλεψε να κάνει, πριν πάλι να κρυφτεί εκεί μέσα. Με την συντροφιά τό σκύλου του, τόν «Κορινιάν» τόν Πρώτο με τρία πόδια και τό ένα αυτί, στον όποιο κάθε τόσο έρχονταν μπουκιά ψωμί πασαλειμμένη στο φαί του, φιλοσοφούσε κατά τό δικό του τρόπο.

Από τά κεραμίδια του μεγάρου του Έκλαμπρότατου Ρασκάς έφθασε άπο στήν στήνη κάτω στο δρόμο εύκολα και γρήγορα χάρις στην έπιμόνη που είχε σε τέτοιες σκολες περιστάσεις και σ' άλάφρο του κορμί, που ήταν σ' εύσκα γεμάτη άπό άέρα.

Τι να έκαναν άρα γε τ' άδωμά του καλόγερου; άσ' ρωτιόταν τώρα ο Ρασκάς. Τον ξεφορτώθηκε βέβαια, μα τόν λυπήθηκε. Δεν ήταν άπ' άβάθος κακός, και θα μπορούσε άκόμα να μου χρησιμεύσει δουλεια.

Αέαφνα τη στιγμή αυτή ο Ρασκάς έφριξε και σηκώθηκε ή τρίχες του άπό τόν πόνο. Τού φάνηκε πως έκουσε να τόν φωνάζει ο μένος καλόγερος άπό τό μαγα του!

— Άνοιξέ μου, Ρασκά, για τ' όνομα της Παναγίας! Έλεγε ή φωνή του... μακάρι! Μα τη φορά αυτή ο Ρασκάς άκούσε καθαρά. Η φωνή έρχόταν απ' έξω άπό τή πόρτα του, κι' έτρεξε να ανοίξει.

— Και πάλι ζωντανός ο καλόγερος! φώναξε ο Ρασκάς άληθινή χαρά. Καλά λένε πως τό ράσο θαυματουργεί! Κι' έσπευσε να άμπαρώσει και πάλι την πόρτα του, ένω καλόγερος άναστήκωνε τό θαυματουργό ράσο του για να τόν τ' ό σκίση ο σκύλος του Ρασκάς με τά παιχνίδια του.

Όταν ο Ρασκάς κλειδώσε και γύρισε πίσω του, είδε καλόγερο καθισμένο στο τραπέζι να τρώει τό φαί του. Τι κάνεις αυτό, καταραμένε, και δεν έχω άλλο! φώναξε.

Ο Κορινιάν δεν του έδωσε άπάντησι. Έτρωγε, έτρωγε μασμένα.

Για τ' άσωση ότι θα προλάβαινε ο Ρασκάς, κάθισε κι' τός κι' άρχισε να καταβροχθίζει τις μπουκιές του άμαστές.

— Σε συχωρώ, ρασοφόρε! είπε τέλος ο Ρασκάς άφ' ότου γαν όλα όσα ύπηρεχαν στο τραπέζι. Σε συχωρώ για ότι έκανες και για ότι μουφάγες!

— Κι' έγώ σε συχωρώ, άπάντησε ο Κορινιάν, για τ' άφωχτό γεύμα που μου πρόσφερε.

— Καλόγερε, μή βρίζεις!

— Ναί, δεν βλέπεις; Σου χρωστώ χάρι γιατί μ' άφωχες με κομματιάσουν στη σοφίτα!... Μα ή εσχί σου δεν είσαι

στηκε... Σώθηκε με τόν ίδιο τρόπο με τόν όποιο σώθηκες και σύ... Μα άργησα, με πρόλαβε τό φώς της μέρας... Και πεινασμένος, διψασμένος, κρυβόμουνά δώ και κεί, ως πού να φτάσω στο βρωμόσπιτό σου!

— Θα έξακολουθήσει λοιπόν να με βρίζεις!

— Όστε μου ζητάς τώρα και ρέστα!

— Άχρείε καπουκίνη!

— Άθλιε προδότη!

Κι' άρμησαν ο ένας κατά του άλλου...

Έπί δέκα λεπτά της ώρας έδιναν κι' έπερναν γροθιές και κεφαλιές...

Έκτός μάχης τέλος και οι δύο, κάθισαν να ξεκουραστούν. Ο καλόγερος έαπλώθηκε κατά γής, μουγκρίζοντας και σφίγγοντας τό στομάχι του, κι' ο Ρασκάς έπεσε στο κρεβάτι του γαϊδεύοντας τό κεφάλι του, που είχε φουσκώσει δώ και κεί άπό τις γροθιές.

Πέρασε έτσι ένα τέταρτο της ώρας. Ο Ρασκάς συνήρθε πρώτος και είπε:

— Έχω μία ιδέα!

— Να την άκούσουμε, του άπάντησε ο καλόγερος.

Και σαν καλοί πάλι συνέταιροι, κάθησαν στο τραπέζι όπου βρισκόταν άκόμα μισό μπουκάλι κρασί.

— Λοιπόν, έλεγε ο Ρασκάς. Αυτό που θα σου πω τώρα θα μάς έαναφίλιω με τόν Καρδινάλιο.

Ο Κορινιάν σκίρτησε άπό χαρά. Όπως ένα σκυλί, έτσι κι' αυτός δεν μπορούσε να ζήσει χωρίς άφέντη. Μαράζωνε άπό πλῆξι.

— Και να μην πετύχουμε, έξακολουθήσε να λήη ο Ρασκάς, πάλι θα πιάσουμε με τό ίδιο μυστικό άλλο προσάτη.

— Προτιμώ καινούργιο προσάτη, είπε ο καλόγερος.

— Της ίδιης γνώμης είμαι κι' έγώ, άπάντησε ο Ρασκάς. Τι λές για τόν άδελφό του βασιλέως;

— Τι μου λές;... Λαμπρός νέος! φώναξε ο καλόγερος. Μα έξήγησε μου, πως φαντάζεσαι να τά καταφέρουμε;

— Νά... Ξέρεις πώς ο Καρδινάλιος έχθρεύεται τό δόγμα... Τ' όνειρό του είναι να τόν σκοτώσω...

— Ναί!... Όπως κι' ο δούξ ντ' Ανζώ έχθρεύεται τόν Καρδινάλιο, και σκέπτεται πως να τόν ξεκαίη...

— Σύμφωνοι, λοιπόν, σε διαί φώναξε ο Ρασκάς, τσιγκρίζοντας τό ποτήρι του με τό καλόγερο. Μάθε τώρα κι' αυτό: Άύριο τό μεσημέρι, ο δούξ θα φάη μαζί με κάποιους άλλους, φίλους του, στην έπαυλη του Καρδινάλιου, στο Φλερύ...

— Άπό μακριά κι' άπό τώρα νοιώθω τη μυρωδιά του δηλητηρίου, είπε ο καλόγερος, κουνώντας αινιγματικά τό κεφάλι του. Κι' άκούω τό μπῆξιμο του έχειριδίου στις σάρκες, την κλαγγή τών σπαθιών, τό ποδοβολητό τών άλόγων. Θα γίνη φοβερό πανηγύρι!...

— Έτσι κι' έγώ νομίζω, άπάντησε ψυχρότατα ο Ρασκάς. Μου φαίνεται πως αύριο θα γίνουν σπουδαία πράγματα... Η μάχη θα δοθῇ στο Φλερύ... Πρέπει να πάμε, κι' έμεις εκεί, καλόγερε... και βλέποντας θα κρίνουμε... Δηλαδή, θα προσκολληθούμε στον ισχυρότερο της στιγμής εκείνης... Τι λές για ένα τέτοιο σχέδιο;

— Λαμπρό, φίλε μου!... Άν ήμουν βασιλεύς θα σ' έκανα στρατηγό μου!...

Άλλ' άς αφήσουμε τους φτωχούς κατασκόπους να φροντίσουν για τά μικροσυμφέροντά τους κι' άς δοῦμε ποιος ήταν ο εὐγενής μεταμεσονύχτιος επισκέπτης, που δέκοψε τόσον άπότομα τη σύσκεψι του Έκλαμπρότατου με τόν Πάτερ Ίωσήφ.

Θα θυμούνται οι άναγνώσται μας πως τη στιγμή κατά την όποια οι δύο αυτοί άνθρωποι κατέστρωσαν τά μυστικά τους σχέδια, ένας καπουκίνος ήρθε να τούς άναγγείλῃ ότι κάποιος Ιππότης ζητοῦσε να μιλήσῃ άμέσως στον Έκλαμπρότατο.

Ο Ιππότης αυτός ήταν ο Λουβινύ!...

Τό γυμνασμένο μάτι του Καρδινάλιου διάβασε άμέσως στη φυσιογνωμία του Λουβινύ, τό μίσος και τη ζήλεια που τόν κατέτρωγαν.

— Άρμήσατε πια! σκέφθηκε ο Καρδινάλιος. Μου άνήκει τώρα και θα μιλήσῃ.

Άλλά ο Λουβινύ είδεν εκεί και τόν Πάτερ Ίωσήφ. Και δεν ήθελε να ταπεινωθῇ μπροστά σε τρίτους. Μα κι' ο Πάτερ Ίωσήφ δεν περιμενε να τόν τό υποδείξουν.

— Έκλαμπρότατε! είπε. Είνε άργά, και όφείλω να γυρίσω

στο μοναστήρι μου... Θα προσευχηθώ για τό βασιλέα μας, όσο και για σας, καθώς και για τόν εὐγενή σας επισκέπτη...

Και κάνοντας τις συνηθισμένες ύποκλίσεις του, άποτραβήχτηκε.

— Μίλησε τώρα, Ιππότη! του είπε εὐγενικά ο Καρδινάλιος.

Ο Λουβινύ άναστήλωσε τό κορμί του, μα τό θάρρος που τόν είχε σπρώξει ως εκεί, τόν έγκατέλειψε τη στιγμή αυτή. Έρριξε μία ματιά στο ίδιο του τό κορμί, σά ναθελε να βεβαιωθῇ την ώρα εκείνη ότι φορούσε κανονικά τη στολή του Ιππότη!

Ο Καρδινάλιος τόν ψυχολογούσε με μεγάλη του ευχαρίστησι.

Ο εὐγενής Ιππότης πάλευε άκόμα ψυχικώς έναντίον του μίσους και της ζήλειας που αισθανόταν, μα νίκηθηκε στο τέλος και μίλησε:

— Έκλαμπρότατε! είπε. Όταν σας ύπέδειξα ότι έπρεπε να μην πάτε στο σπίτι του Σαιν-Λαζάρ, όπου σας είχαν καλέσει για να σας δολοφονήσουν, μου δώσατε κάποια ύπόσχεση...

— Ναί, του άπάντησε εὐθύς ο Καρδινάλιος. Υποσχέθηκα να συντελέσω στην ίκανοποίησι του αισθήματός σου προς μία γυναίκα... Υποσχέθηκα ότι θα την έκανα να σου χάριση την καρδιά της, κι' ότι άν δεν τό κατάρθωνα, θα την άνάγκαζα διά της βίας έστω να ύποταχῇ σε σένα... Τη γυναίκα λοιπόν αυτή θα την άποκτήσης και θα την έκδικηθῇς, Ιππότη, ως άνδρας... Υο ερα!... Ποιος ξέρει!... Η καρδιά της γυναίκας είναι άστατη, σαν τη θάλασσα... Ιππότη! άμα δῇ πως την κατέκτησες, ως νικητής πολέμου, θα σε άγαπήσῃ κι' ή ίδια ή... δούκισσα!...

— Η δούκισσα! επανέλαβε σαστισμένος ο Λουβινύ. Ξέρετε λοιπόν πια είναι;

Ο Καρδινάλιος κούνησε τούς ώμους του.

— Ναί!... Και θα σου την παραδώσω, τη δούκισσα ντε Σεβρέζ!... Όφείλεις όμως να με βοηθήσης και σύ... Υπάρχουν έμπόδια τά όποια δεν γνωρίζω... Περιμένα να μάθω άπό σένα τά όνόματα εκείνων που βρίσκονται διαρκώς γύρω άπό την δούκισσα και συναμοτούν ένάντιον μου. Εκείνων από τούς όποιους παίρνει τη δύναμι που της επιτρέπει να φέρεται όπως φέρεται και να σε περιφρονή... Μην αφήνεις τόν έαυτό σου να κυριεύεται άπό άδικοιολόγητο φόβο... Όχι, δεν είσαι ούτε προδότης, ούτε κατάσκοπος, όταν σώζεις τό βασιλέα σου, όταν κάνεις τό καθήκον σου... Άπεναντίας, γίνεσαι προδότης όταν, γνωρίζοντας ότι εκείνοι συναμοτούν, σωμαίνεις!...

Μεσολάβησε λιγοστή τιμη σιγή, κατά την όποια ο Καρδινάλιος περιμενε ν' άκούση τι ο Λουβινύ θα του άπαντούσε.

Μα ο Λουβινύ δεν μπορούσε πια να πνίξη τούς λυγμούς του. Και τότε συνέβη κάτι τι παράδοξο.

Ο Λουβινύ, κλαίοντας σαν μαρό παιδί, έσκυψε κι' έβγαλε άπό τις μπόττες του τά χρυσά σπιρούνια, που ήταν σημάδι της Ιπποσύνης του. Έλυσε κατόπιν τό σπαθί άπό τη μέση του, και τ' άκούμπησε όλα μαζί στο τραπέζι του Καρδινάλιου.

Καθαίρωσε, δηλαδή, ο ίδιος και με τά ίδια τά χέρια του, τόν Ιππότη Λουβινύ!

Κι' άφού τέλειωσε ή θλιβερή αυτή σκηνή, είπε:

— Είμαι τώρα έλεύθερος να μιλήσω.

— Σ' άκούω με προσοχή, του άπάντησε ο Καρδινάλιος.

— Οι συναμοτάι, άρχισε να λήη ο Λουβινύ, συνεδρίαζαν, μόλις λίγη ώρα πριν, στο...

— Ποῦ; ρώτησε ο Καρδινάλιος, βλέποντάς τον να κομπιάζῃ... Άδιάφορο ποῦ!...

— Όχι!... Πρέπει να τό γνωρίζω... Άν δεν τό πῆς έσύ, θα μου τό πουν οι άνθρωποι μου, μα τότε δεν θα σου χρωστώ καμμία χάρι, και θα σε θεωρήσω ένα με τούς άλλους όλους... Υποσχέθηκα να σου παραδώσω τη δούκισσα, βοηθήσέ με να τη σώσω... Λοιπόν, τι θα κάνουν έναντίον μου οι Ιππότες αυτοί, που συνεδρίασαν άπόψε στο μέγαρο της δουκίσσης ντε Σεβρέζ;

— Θα σε σκοτώσουν! του άπάντησε, χωρίς περιττά λόγια ο Λουβινύ.

Ο Καρδινάλιος άλλαξε όπι άπό τόν τρόπο του, κι' έρριξε όλόγυρά του μία φοβισμένη έξεταστική ματιά.

Αντελήφθη τότε τόν Πάτερ Ίωσήφ, κρυμένον πίσω άπό τη βαρεία κουρτίνα της είσόδου, που τόν κτύπησε σά να τούλεγε:

— Δειλέ!... Ζητάς να έκθρονίσῃς ένα βασιλέα, και τρέμεις

Ο Βασιλεύς έδωξε εξ αίτίας του και πεινώ σε τη Βασίλισσα!...

μπρός σ' έναν προδότη!

«Αυτό, ο πατριάρχης του ήγουμένου έδωσε θάρρος στον Καρδινάλιο, όποιος ρώτησε το Λουβινύ, με προσποιητή αδιαφορία:

— Καί πειά μέρα ώρισαν γιά τή δολοφονία μου;

— Αύριο! είπε πάλι λακωνικάτα ο Λουβινύ.

Ο Καρδινάλιος άρχισε τή φορά αύτή νά τρέμη δλόκληρος και φανερά πάνω στη πολυθρόνα του.

Παρουσιάστηκε τότε ο Πάτερ 'Ιωσήφ, ο όποιος έσπευσε νά ήουχάση τόν Καρδινάλιο.

— Γιατί φοβάστε, Έκλαμπρότατε; του είπε. Τι θά κάνετε άν οι δολοφόνοι έρχόντουσαν αύτή τή στιγμή έδώ;... Δέν θά υπερασπιζάτε τόν έαυτό σας;...

Καί γυρίζοντας κατόπιν πρός το Λουβινύ, του είπε:

— Έξακολουθήσε, κύριε Λουβινύ!... Δέν μπορείς πειά νά όπισθοδρομήσης... Όπως ο Έκλαμπρότατος αντιπροσωπεύει έδώ το βασιλέα, έτσι κι' έγώ αντιπροσωπεύω τή στιγμή αύτή το Θεό!...

Ο Λουβινύ θαύμαζε τή μεγαλοπρέπεια και τήν άνωτερότητα αύτου του καπουκίνου, ο όποιος παρακινούσε τόν Καρδινάλιο νά εξακολουθήσει τή έρωτήσεις του.

— Όστε, Έκλαμπρότατε, του έλεγε γελαστά ο ήγούμενος γιά νά τόν ενθαρρύνει, αύριο θά σάς δολοφονήσουν; Καί ποιοί είναι αύτοι οι τολμηροί δολοφόνοι;

Ο Καρδινάλιος βίωσε τόν έαυτό του κι' έγινε ψυχραιμότερος.

Ένα προσποιητό χαμόγελο χάραξε τά χείλη του. Μά δέν κατόρθωνε νά ξαναποχήση τήν παλιά βροντερή φωνή του. Ο τόνος του μαρτυρούσε ακόμα τή βαθειά ταραχή του, όταν ρώτησε το Λουβινύ:

— Θέλω νά μάθω τά όνόματα τών συνωμοτών.

Κι' έπειδή ο Λουβινύ δέν του άπάντησε άμέσως, πρόσθεσε:

— Δέν φαντάζεσαι βέβαια ότι μπορείς πειά νά μάς κρύψης το παραμικρό... Άν τό κάνης θά βρεθής ανάμεσα σέ δυό έχθρικές παρατάξεις... Εί- νε τώρα συμφερότερο γιά σέ- να, νά μείνης μέ τό μέρος μας... Έλα, πές μου τά όνό- ματά τους...

— Ο Σαλαί! είπε ο Λουβινύ, μέ μίση.

— Τό φανταζόμουν, μουρ- μούρισε ο Καρδινάλιος, αλλά θά...

Γιά νά τόν σταματήσει, ο Πάτερ 'Ιωσήφ, έσπευσε νά πη- στού Λουβινύ:

— Περιμένω, ν' άκούσω τά όνόματα τών άλλων.

— Ο Σεβέρ, ο Λιβερντάν, ο Φοντράν, κι' ο Μπουσιέρ... τραύλισε ο Ιππότης.

— Ένας κι' ένας, μουρμού- ρισε ο ήγούμενος. Όλοι, δη- λαδή, οι φίλοι του δοκός ντ' 'Ανζού!... Τοού άδελφού του βασιλέως, έξ αίτίας του όποιου

έβδωξε ο Μεγαλειότατος και περιώρισε τή Βασιλεία!...

— Ο δοός του Βανδώμ μέ τόν άδελφό του, κι' ο Λαβ- λές...

Μή διστάξεις, του είπε πάλι ο ήγούμενος, βλέποντας πώς ο Έκλαμπρότατος δέν είχε τό σθένος νά τόν πείση. Άλ- λωώς θά συλλάβουμε εύθως τή δοίκισσα, και ξέρουμε μέ πύ- τρόπο θά τήν κάνουμε νά μάς τά πη έλα.

— Ο Μπεβρόν, είπε μέ τρεμάμενη φωνή ο Λουβινύ.

Καί σκεπάζοντας, από ντροπή ή μετάνοια, τό πρόσωπό του μέ τά χέρια του, προσέθεσε ψιθυριστά:

— Καί μία γυναίκα...

— Νά πιστέψω, του είπε ειρωνικά ο ήγούμενος, πώς δέν ξέρεις τό όνομά της;

— Ή... δεσποινίς... ντέ Λεσπάρ!...

— Πού είσαι, άδελφέ μου! ξεφώνισε τώρα ο Καρδινάλιος. Πού είσαι ν' άκούσης γιά τή δράσι αύτής τήν όποία θέλησες νά έλευθερώσης;

— Ή στιγμή αύτή δέν είχε κατάλληλη γιά στοργικές έκδη- λώσεις, του θυμισε ο ήγούμενος.

Καί γυρίζοντας πρός το Λουβινύ, τόν όποιο έκαιγε τόσο τό μίσος όσο και ή ύψεισι, ρώτησε:

— Ποίος άλλος παρίστατο;

— Δέν ήταν κανείς άλλος...

— Λές ψέμματα! βρυχήθηκε ο ήγούμενος.

— Κύριε! είπε ο Λουβινύ και σταμάτησε, μήν τολμώντας νά προχωρήσει στή διαμαρτυρία του.

— Δέν είμαι κύριος! του φώναξε ο Πάτερ 'Ιωσήφ. Όφει- λεις νά μέ προσαγορεύεις Σεβασμιότατο!

— Ναι, είπε ο Λουβινύ, μέ καρδιά ραγισμένη. Μπορείτε

τώρα νά μέ άποκαλέσετε ψεύτη, προδότη, άπατεώνα, κι' ότι άλλο θέλετε... Μπορείτε ακόμα και νά μέ χτυπήσετε!...

— Άς τόν αφήσουμε, είπε ο Έκλαμπρότατος, μέ όφρος βο- ρισμένο. Πιστεύω πώς λέει τήν αλήθεια.

— Όχι, Έκλαμπρότατε!... Άρνείται νά μάς πη πώς είχε ο άρχηγός τής συνωμοσίας αύτης.

Ο Λουβινύ κλονιζόταν, δέν μπορούσε νά σταθή στά πόδια του. Αύτή ή ίδια ή ταραχή του τόν πρόδιδε. Μά πώς νά έκστο- μίση αύτό τό όνομα! Δέν τολμούσε.

— Πές μου τό όνομα του άρχηγού των! έπέμενε ο ήγού- μενος. Ειδάλλως θά σάς κρεμάσουμε και τούς δυό, και σένα και τήν άγαπημένη σου δοίκισσα!

Τά γόνατα του Λουβινύ λύγιζαν, και τό κορμί του τρέ- κλιζε...

— Ο άδελφός του βασιλέως! κατόρθωσε νά πη, και έσ- πλάθησε στό πάτωμα, άναίσθητος, μέ άφρους στό στόμα.

Ο Πάτερ 'Ιωσήφ, έσήμανε τό κουδούνι τής ύπηρεσίας και είπε χαρούμενος στον Καρδινάλιο:

— Έτσι τούς μάθαμε δλους!...

Γύρισε κατόπιν πρός τόν υπηρέτη-καπουκίνο, που έσπευσε νά παρουσιασθή:

— Κάλεσε και κάποιον άλλο νά σύρете αύτόν από έδ- μέσα, του είπε, σπρώχνοντας μέ τό πόδι του τό λιποθυμμένο Λουβινύ...

Τήν άλλη μέρα, Δευτέρα πρωί, κατά τις έννέα, ένας κα- πουκίνος πάνω σ' ένα μουλάρι, και σκεπασμένος μέ τό ράσο του ως τό κεφάλι, έβγαινε στό πρόσαιτο Λουζμώ και σταμα- τούσε μπροστά στο πανδοχείο «ο Χρυσός Φασιανός». Έκεί κα- τέβηκε, έβδωσε τό μουλάρι του, και μήτη μέσα. Καθώς τήν είδε ο κάπηλος νά πηγαίνει πρός ένα ώρισμένο δαμάτιο, τόν φώναξε:

— Μήν πās αύτου, γέροντα. Είνε μέσα σπαθοφόροι που έ άρχισουν νά σέ περιπαίζουν...

Τότε ο καπουκίνος κατέβασε τό κάλλυμα τής κεφαλής του και φανερώθηκε στον κάπηλο. Ή- ταν ο ήγούμενος Πάτερ 'Ιωσήφ.

Σάστισε ο κάπηλος κι' άρχισε τις ύποκλίσεις, μολονότι ή με- γάλη κοιλιά του τόν έμπόδιζε πολύ.

— Ειδοποίησε το Βαζώ- Σαμπριάκ ότι έβγασα, του είπε ο ήγούμενος μέ προσταχτικό ήθος. Κολί πριν ο ήγούμενος καλοκα- τήσει, ο βιζωνός στεκόταν όρ- θιος μπροστά του, περιμένοντας νά λάβη οδηγίες.

— Κάθισε έδώ κοντά μου, του εί- πε ο ήγούμενος. Θά σού πω τόσα άμέσως τί θά γίνη.

Ο Σαμπριάκ συμμορφώθηκε μέ τήν επιθυμία του ήγουμένου. Καθ ντουσαν χωρίς νά μιλήσει. Ας άφνα ο Σαμπριάκ άκούσε από μακριά κάπισμό άλόγων.

«Κατάλαβα, σκέτηκε άμέσως. Θά έξουμε πάλι τά ίδια που εί- χουμε και στό Έτιόλ. Είπα άλλω- στε τούς φίλους του δοκός

ντ' 'Ανζού νά σκαρφάζουν άπ' τούς τοίχους τής έπαύλας και νά τήν τριγυρίζουν από παντού.

— Έρχονται, είπε ο ήγούμενος. Είνε οι σωματοφύλακες του βασιλέως...

— Είμαι κι' έγώ έτοιμος μέ τούς άνδρες μου, άπάντησε ο βαρδώνος.

— Καί προορίζονται, εξακολουθήσε νά λήθ ο Πάτερ 'Ιω- σήφ, γιά τό Φλερύ... Γιά νά συλλάβουν κάποιους ευγενείς, έναντιόν των όποιων ο βασιλεύς έχει πολλά παράπονα.

— Νά πάρω λοιπόν τούς άνδρες μου, Σεβασμιότατε, και νά ξεκινήσω άμέσως!

— Ναι, μέ περίμενε ν' άκούσης πρώτα πειά θά είναι ή δική σου δουλειά... Οι σωματοφύλακες του βασιλέως είναι τό έλκον- τούς ευγενείς αυτούς... [Ισως άναγκασθόν νά τούς καταδιώ- ξουν... Δέν μπορώ νά έξέρω τί αντίτασι θά συναντήσουν...]

Όμως, άνάμεσα σ' αυτούς τούς ιππότες θά βρísκεται και μία γυναίκα, που βέβαια θά φορά άνδρική στολή ιππότης... Σ' αύτή τή γυναίκα θά προσέξής έσύ μέ τούς άνδρες σου. Δέν πρέπει νά σού ξεφύγη. Θά κάνης ό,τι μπορείς, σύμφωνα μέ τις περιστάσεις γιά νά τή συλλάβης. Τήν λένε...

— Άνναίδα ντέ Λεσπάρ! είπε μ' ένθουσιασμό και συγκί- νησι ο βαρδώνος Σαμπριάκ.

— Ναι, Κι' έπειδή ο Έκλαμπρότατος δέν θέλει νά παρευ- σιάσει τή γυναίκα αύτή στό δικαστήριο, γιατί βέβαια θά τήν καταδικάσουν σέ θάνατο, θά σού τή δώσω ως σύζυγο. Κι' αύτός λοιπόν νά τή συλλάβης, γιά νά γίνη κιόλας ο γάμος σας ό- ποτε... Είνε επιθυμία του Έκλαμπροτάτου νά άποκαταστή ή γυναίκα αύτή.

ΕΝΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟΤΕΡΟ ΑΓΑΘΟ ΤΗΣ ΖΗΣ

(Όλλανδική παράδοση)

Τώρα και χίλια χρόνια ζούσε σέ μία πλούσια πόλι τής Όλλανδίας μια πριγκίπισσα, που ή όμορφιά της ήταν εξακουμένη σ' όλον τόν κόσμο και τά πλούτη της άμύθη- τα. Ή καρδιά της όμως άσπλαχνη και σκληρή και ή φιλοχρηματία της άπεριγραπτή. Στά ύπογεια του παλατιού της μάζεσε τό χρυσάφι σέ σωρούς, τόσο που δέν είχε πειά τόπο νά τό βάλει. Δέν έδινε όμως ούτε μία πεντάρα σέ κανέναν. Άπε- ναντίας γύρευε άπ' όλους και οι φρόνοι που είχε βάλλει ήταν τόσο μεγάλοι, που οι δυστυχισμένοι οι φτωχοί δέν μπορούσαν νά τούς πληρώσουν και έρχονταν άσπλα- χνα στις πυλές. Ο κόσμος πει- νούσε και δυστυχούσε.

Παρ' όλα όμως τά πλούτη της ή πριγκίπισσα βαρύνταν μέσα στο παλάτι της. Ήθελε κάτι καινούριο, κάτι που νά τήν εύχαρι- στήσει και νά τή διασκεδάσει. Φό- νησε λοιπόν τόν κατεπάνο ένός ά- πό τά μεγαλύτερα καράβια της και τόν πρόσταξε νά πάει και νά τής φέρη τό πολυτιμότερο πράγμα που θά εύρισκε στή γη κι' άν ήταν ά- κόμη νά γυρίσει όλον τόν κόσμο γιά νά τό ανακαλύψη.

Ο κατεπάνος έπесе σέ βαθειά σάλογη κι' ύστερα έβγαλε πανιά και ξεκίνησε. Πολλοί μήνες πέρα- σαν ώσπου νά γυρίσει πίσω. Όταν τέλος πάντων άκούστηκε πώς φτά- νει, ή πριγκίπισσα κατέβηκε μέ πομπή και μέ παράταξη στό λιμá- νι γιά νά τόν ύποδεχθή.

Γίρnisse κιόλας, κατεπάνος; του είπε μόλις τόν αντίκρισε. Έ- γω έλεγα πώς άρμενίζεις άκόμη στις μακρινές θάλασσες. Τι μου φέρνεις άραγε. Καλά τής Περί- σης, χρυσούφανα όράματα από τή Γάλλια κι' από τή Λαχόνη ή μυ- ρωδικά από τή Βαγδάτη; Άπάν- τησέ μου, είμαι περίεργη νά μάθω πούεις είναι ο θησαυρός που κρύ- βεις στο άμπάρι του καραβιού σου;

Ο κατεπάνος χλώμιασε. Γονά- τισε μπρός στην πριγκίπισσα και τής άπάντησε μέ σαθερή φωνή: — Πριγκίπισσά μου, δέν σού έφερα τίποτα άπ' όλ' αύτά. Σού έ- φερα εκείνο που γιά μένα είναι τό πολυτιμότερο πράγμα που ύπάρχει χεί στον κόσμο. Σού έφερα ένα ψάγιομα σιτάρι!

Ή πριγκίπισσα γέλασε μέ περι- φρόνησι και τόν διάταξε νά ρίξη τό σιτάρι στή θάλασσα.

Όταν τό έμαθε αύτό ή φτωχο- λογία, έτρεξε στό παλάτι κι' άρχισε νά παρακαλή τήν πριγκίπισσα νά μνήν πετάξη τό σιτάρι στή θάλασσα αλλά νά τό χαρίσει σ' αυτούς που κινδυνεύουν νά πεθάνουν από τήν πείνα. Μά ή φωνή του πεινασμέ-

νου λαού δέν μαλάκωναν τήν πέ- τρινη καρδιά τής πριγκίπισσας. Καί πρόσταξε νά έκτελέσουν άμέ- σως τήν διαταγή της. Τότε ένας γέρονς παπάς προχώρησε άγανακτι- σμένος και τής είπε:

— Ο Θεός θά σέ τιμωρήσει γι' αύτό που κάνεις. Δέν είναι και μα- κρινά ή ημέρα, που θά ζητιανέψης τό ψωμί, που τόσο άσπλαχνα πε- τάς στή θάλασσα!

Κι' αλήθεια ύστερ' από λίγο καιρό μια φοβερή τρικυμία άνοιξε όλα τά καράβια τής πριγκίπισσας που γύριζαν στις θάλασσες και τής έφεραν θησαυρούς. Τό παλάτι της έπιασε φωτιά κι' έκάηκαν όλα όσα είχε φυλαγμένα μέσα στις κρύ- πτες του. Καί στό τέλος ο λαός της άγανακτισμένος κι' άγριεμένος σή- κωσε επανάσταση και τήν έδιώξε.

Μή έχοντας έπάνω της παρά μό- νο τά ρούχα που φορούσε, ή πρι-γκί- πσιςσα ζήτησε καταφύγιο σ' έναν κοντινό βαςίλεα. Κανένas όμως δέν τής έδειξε λύπη και συμπόνοια γι' αύτά όλοι γνώριζαν τήν κακία της και τήν άσπλαχμία της. Κι' έτσι έ- ζησε δυστυχισμένη ως τό τέλος τής ζωής της, ή σκληρή κι' άμυαλή πριγκίπισσα, ζητιανεύοντας και τό ψωμί άκόμη, που όταν ήταν πλού- σια, τό είχε τόσο πολύ περιφρονησί.

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ ΤΑ ΖΩΑ

ΗΡΩΊΚΑ ΠΟΥΛΙΑ

Τά ζώα δέν δείχνονται λιγώτερο ήρωικά από τούς ανθρώπους και πολλές φορές άνηφούν τόν κίνδυνο μέ μοναδικό θάρρος και ψυχραι- μία. Όταν στον παγκόσμιο πόλεμο γίνόντουσαν ή μεγάλες μάχες του Βεργτέν, οι ήρωικοί υπερασπιστές του φρουρίου Βεργτέν έπικονι- νούσαν μέ τούς συμμάχους τους μέ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ Η ΩΡΑ

15

6	1	8
7	5	3
2	9	4

34

1	14	15	4
8	11	10	5
12	7	6	9
13	2	3	16

Νά δυό όραία και διασκεδαστικά παιδικά παιχνίδια, μέ τά όποια μπορείτε νά εκπληξέτε τούς φίλους σας. Οι αριθμοί οι εύρισκόμε- νοι εις τούς δυό αυτούς πίνακες, έντός των τετραγωνιδίων, είτε κα- θέτως, είτε οριζοντίως, είτε διαγωνίως προτεθώσι δίδουσι τό ίδιο άθροισμα. Τού πρώτου πίνακος τό άθροισμα είναι 15 και τού δευ- τέρου το άθροισμα 34. Δέν είναι περίεργο, αλήθεια; Δοκιμάστε...

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΥΦΛΟΜΥΓΑ ΚΟΥΔΟΥΝΑΤΗ

Τό διασκεδαστικώτατο αύτό παι- χνίδι μοιάζει πολύ μέ τή συνηθι- σμένη τυφλόμυγα, μέ τή διαφορά πώς σ' αύτό όλα τά παιδιά έχουν τά μάτια τους δεμένα μέ μαν- τήλι και μόνο ένα μπορεί νά βλέ- πη έλεύθερα. Τό παιδί αύτό πρέπει νά κρατά στά χέρια του ένα κου- δούνι και νά τό χτυπή δηλ τήν ώρα τρέχοντας έδώ κι' εκεί. Τά άλλα δέ παιδιά πρέπει νά προσπα- θούν νά τό πιάσουν. Έννοείται πώς οδηγούνται μέ —κλειστά μά-τια καθώς είναι— μόνον από τόν ήχο του κουδουνιού και πολλές φο- ρές πιάνουν τό ένα τό άλλο και γί- νονται άστεϊότητες έπεισόδια. Ο- ποιος στό τέλος κατορθώσει και πιάσει τήν κουδουνάτη τυφλόμυγα, παίρνει αύτός τό κουδούνι μέ τή σειρά του, και οι άλλοι τόν κυνη- γούν γιά νά τόν πιάσουν. Έννοεί- ται πώς τό παιχνίδι αύτό πρέπει νά παιχθή σέ άνοιχτό μέρος, χω- ρίς δέντρα ή θάμνους ή σ' ένα εύρύχωρο διάδρομο, που νά μήν έ- χη κανένα έμπλο.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ο μ π α μ π α ε.— Άς ύπο- θέσουμε Τότε, ότι σού δίνω πέντε μήλα, δέκα βερούκια, 2 ρόδια και δυό πεπόνια. Τι δάχτυς στό τέλος; δ Τ ο τ ό ε.— Κοιλόπονο!

Απορία του στεγοκεφαλάκη.— Ο καθηγητής μας είπε ότι κάνουμε τό σταυρό μας μέ τά τρία δάχτυ- λα, γιατί τρία είναι και τά πρόσω- πα τής Αγίας Τριάδος. Οι άρ- χαιοί όμως που είχαν δώδεκα θε- ούς, πώς νάκαναν άραγε τό σταυρό τους;

Ή κυρά Λενιώ έχει φοβερούς πόνους. Όταν φώναξαν τό γιατρό τή ρώτησε:

— Πού πονάς;

Κι' έκείνη νευριασμένη άπάντη- σεν;

— Άμ! τί γιατρός είσαι σύ, ά- φού δέν μπορείς νά καταλάβης πού πονάω!

ΣΕΡΒΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΑΝΤΗΣΙ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

Ταξιδεύει ο χωρικός πώτη του φορά μέ τραίνο, κι' ένός άλλου τούλει μπή, νά τρομάξη τόν καίμενο.

Καί τού λέει του χωρικού τό τουνέλι σάν περνάνε:

— Κατ' εύθειαν, φουκαρία, μέσ' στην κόλασι μάς πάνε!

Μά και κείνος τ' άπαντά μέ μία πονηριά μεγάλη:

— Ναι, μά γό μ' έπιστροφή τό ελατήριό τώχω βγάλε!

Z. GEORGE BURNIANA

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑΣ ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΙΔΙΩΤΗΣ

ΤΟΥ C. A. ALINGTON

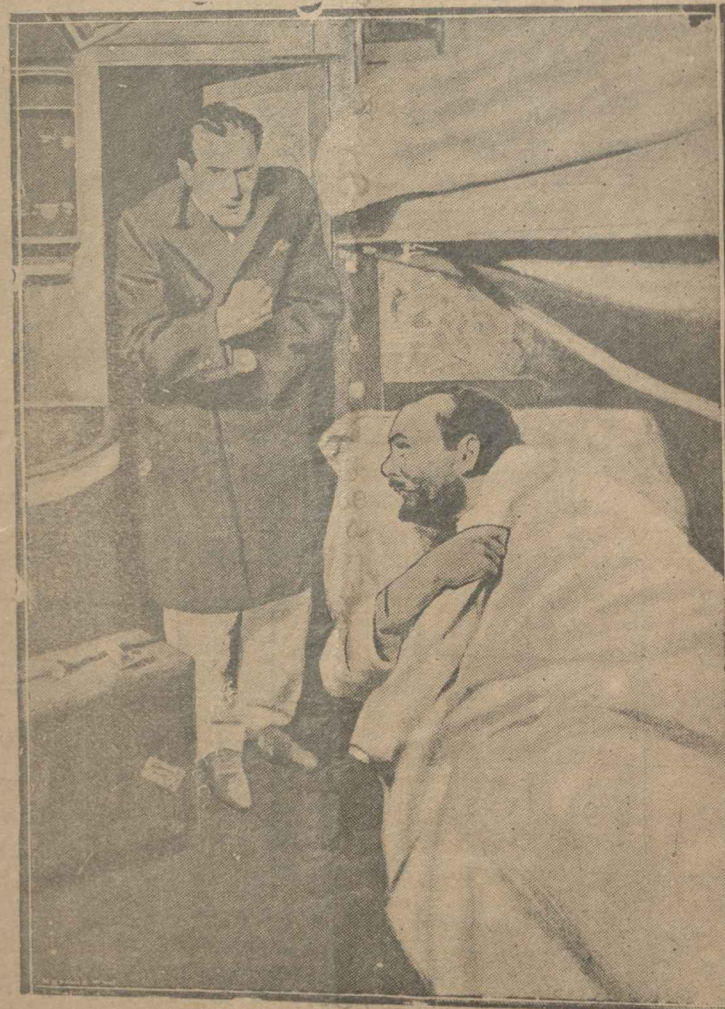
ΛΠΙΖΩ ότι ο Τόμυ Φορμπράδερ θα πάρει το πρωτάθλημα στους αγώνες του γκολφ, είπα στον νεαρό φίλο μου 'Ιβόρ, καθώς προχωρούσαμε για να πάμε στο γήπεδο.

— Ποιόν έχει αντίπαλο; — ρώτησε ο 'Ιβόρ. — Α!... εκείνον τον 'Ολλανδό, δεν είναι έτσι; Αυτό θα κεντρίσει το φιλότιμό του, γιατί έχει ένα καλό να του ξεπληρώσει... 'Ο 'Ολλανδός αυτός έγινε η αιτία της καταστροφής του φίλου μας. 'Ελπίσω όμως ότι σήμερα η τύχη θα ευνοήσει τον Τόμυ γιατί ομολογούμενος κι' αυτός κι' η οικογένειά του είναι πολύ άτυχοις... 'Ο! Κι' ας έχετε πόσοι κόσμος έχει συγκεντρωθεί στην είσοδο του γηπέδου... Θα περιμένουμε, πούδς ξέρει πόση ώρα, για να πάρουμε

ειρά. — Πάμε να καθίσουμε σ' εκείνο το πάγκο—είπα.—'Ετσι θα μου διηγηθείς με την ήσυχία σου, την ιστορία του 'Ολλανδού και του Τόμυ...

— Καί του θείου του—συμπλήρωσε ο 'Ιβόρ.—'Ακούστε λοιπόν... 'Ο θείος του Τόμυ, ο γέρο-άρχοντας του Μόρστον, λεγόταν Χίγγινς προτού πάρει τον τίτλο του Λόρδου. Είχε ένα εργοστάσιο σαπυνοποιείας από το οποίο και δημιούργησε την τεραστία περιουσία του. 'Ο Τόμυ ήταν ο μόνος εγγονός του και επομένως κληρονόμος του γέρο. 'Ο γέρο Μόρστον τον είχε πάρει κοντά του, του πλήρωσε μάλιστα μερικά χρέη και τέλος τον ρώτησε αν ήθελε να ταξιδέψει μαζί του ως την Φλωρεντία, όπου λογάριζε να μείνει ένα μήνα για υποθέσεις του. 'Ο Τόμυ δέχτηκε με προθυμία την πρόταση του θείου του. Δεν είχε ταξιδέψει ποτέ έξω από την 'Αγγλία και του παρουσιάζονταν μια μοναδική ευκαιρία να περάσει ολόκληρο το καλοκαίρι ταξιδεύοντας. 'Ετσι έφυγαν μαζί κι' έφθασαν αίσίως στο Παρίσι. Καταλαβαίνετε ότι ο Τόμυ, σαν διακριτικός νέος που είναι, δεν επιθυμούσε να κουράξει τον θείο του με την αδιάκριτη παρουσία του, και κανόνισε με μια σιωπηλή συμφωνία με το θείο του τα πράγματα, έτσι ώστε ο καθένας νάναι ελεύθερος να κάνει ότι του άρεσε.

Στο Παρίσι άλλαξαν τραίνο κι' ο Τόμυ πρόθυμος πάντοτε φρόντισε να βολέψει το θείο του σ' ένα διαμέρισμα του βαγκόν—λι, το όποιο ο γέρος είχε κρατήσει ολόκληρο για τον εαυτό του. 'Ο άνεψιός του βρισκόταν στο διπλανό διαμέρισμα κι' είχε την κρυφή έλπίδα ότι θα έμενε εντελώς μόνος του. 'Αλλά την τελευταία στιγμή ένας χοντρός 'Ολλανδός ανέβηκε στο βαγκόν και μπήκε στο διαμέρισμα του φίλου μας. Προτού πλαγιάσει ο Τόμυ, πήγε να βεβαιωθεί αν ο θείος του είχε ανάγνη από τίποτα. Τον βρήκε νευριασμένο. Του παραπονέθηκε ότι γινόταν πολλός θόρυβος στο διάδρομο κι' ότι δεν τον άφηναν να κοιμηθώ. 'Επί πλέον, επειδή ήταν μεγάλος άνδρας, εύρισκε την κουκέττα του στενώχωρη και άβολη. 'Όταν ο Τόμυ επέστρεψε στο διαμέρισμά του και είδε ότι ο 'Ολλανδός είχε οικειοποιηθεί τη δική του θέσι. 'Ο Τόμυ διαμαρτυρήθηκε, φώναξε, ήρθαν στα λόγια κι' επειδή, ούτε ο ένας ούτε ο άλλος δεν έννοούσε να υποχωρήσει, ο Τόμυ φώναξε τον έπόπτη του βαγκόν. Αυτός έδωσε το δικό της προτεραιότητα στον φίλο μας κι' έτσι ο 'Ολλανδός σκαρφίστηκε φουρκισμένος στην άπάνω κουκέττα. Σέ λίγο ξαπλώθηκε κι' ο Τόμυ. 'Αλλά με τη φασαρία που είχε γίνει είχε νευριάσει και του είχε κοπώ ο ύπνος. 'Επί πλέον κι' ο 'Ολλανδός δεν είχε ήσυχία και όλο στριφογύριζε στο κρεβάτι του. 'Ο Τόμυ λοιπόν σκέφτηκε να διαβάσει λίγη ώρα μήπως αυτό τον κάνει να νυστάξει. 'Αναψε το φως πάνω από το κρεβάτι και άρχισε να διαβάσει τον «Υποόλητα της Βραζελώνης» του Δουμά. Είχε καμιά ώρα που διάβαζε,

Βρήκε τον 'Ολλανδό ξαπλωμένο στη δική του κουκέττα

όταν επί τέλους κουράστηκε, χασμουρήθηκε, έβρησε το φως κι' άνοιξε τα μάτια.

Δεν πέρασε όμως πολλή ώρα, όταν σε κάποιο σταθμό μπήκαν μερικοί νέοι επιβάτες, οι οποίοι θεώρησαν καλό να πιάσουν το τρένο στην άκρη του διαδρόμου. 'Ο Τόμυ που ξύπνησε από το θόρυβο ήξερε ότι ασφαλώς ο θείος του θα ξυπνούσε κι' ότι τα πράγματα του θα ξεσπούσαν κατόπιν σ' αυτόν. 'Ετσι αποφάσισε, σαν καλός άνεψιός, να σηκωθεί και να παρακαλέσει τους νέους επιβάτες, να μην χυλίσουν τη συζήτησή τους σε πιάτο κατάλληλη ώρα. Φόρεσε το παντεφύρι του πάνω από τις πυτζάμες του και μισοκοιμισμένος άρπασε τον πάνω από τις πυτζάμες του και πλαγιάσαν κι' αυτοί, γιατί παρεκάλισε τους κυρίους να πάνε να πλαγιάσουν κι' αυτοί, γιατί ώρα ήταν περασμένη κι' ο κόσμος ήθελε να κοιμηθώ.

Αυτοί δεν έφεραν αντίσταση, ζήτησαν συγγνώμη και άρπαξαν σαν ο καθένας στο διαμέρισμά του. Κίνησε κι' ο Τόμυ να πάει να ξαπλώσει με την έλπίδα, ότι επί τέλους θα μπορούσε να κοιμηθώ.

Έδώ όμως τα έμπλεξε. 'Όπως ξέρετε όλες ή πόρτες των βαγκόνων των βαγκόν—λι είναι όμοιες. Στάθηκε λοιπόν άνοιξε το να ξεχωρίσει ποιά απ' όλες ήταν ή δική του. Είχε ξεχάσει να λάβει να κυττάξει τον αριθμό του διαμερίσμάτος του. 'Επί τέλους αποφάσισε να δοκιμάσει στην τύχη. 'Υπελόγησε περίπου ποιά μπορεί να είναι ή δική του πόρτα και προσεκτικά την άνοιξε. Το μικρό του διαδρόμου του επέτρεψε να δει πσομένο χάρμα το βιβλίο που διάβαζε. Θυμήθηκε μάλιστα ότι βγαίνοντας προηγουμένως από την πόρτα και προχώρησε στα σκοτεινά στην κουκέττα του. Φανταστήτε την φούγκα του σαν τη βρήκε κατεληγμένη από τον άνεψιό—'Ολλανδό. 'Εγινε έξω φρενών και χωρίς να σταθώ να σκεφθώ—Τόμυ πρέπει να ξέρετε ότι είναι καλός γυμνασμένος στο μπάζ—χωρίς να λογαριάσει ότι ο 'Ολλανδός ήταν πολύ πιο μεγάλος απ' αυτόν, τον άρπαξε και τον πέταξε χάρμα. 'Ο άλλος έπεσε σ' αμέσως στο δάπεδο βρίζοντας και βλαστημώντας. Τότε ο Τόμυ νοιξε το φως και τον διάταξε να πάει στη θέση του...

— 'Ο 'Ιβόρ κοινοστάθηκε και βλέποντας ότι ή περιέργειά του είχε κορυφωθεί έξακολούθησε:

— Μαντέψτε τι είχε συμβεί... 'Ο 'Ολλανδός δεν ήταν ο 'Ολλανδός, αλλά ο θείος του. 'Ο Τόμυ είχε μπει κατά λάθος στο πλανό του δικού του διαμερίσματος. 'Όπως απέδειχθη κατόπιν, ο γέρος Μόρστον είχε τη συνήθεια να διαβάει τα μυθιστορήματα του Δουμά και κατά στανική σύνηθειαν, το έργο που είχε διαλέξει ο γέρος—Μόρστον, για να σπουδάσει την ώρα του, κατά το διάστημα που ξείδιού, ήταν ακριβώς ο «Υποόλητα της Βραζελώνης».

— Λοιπόν, τι συνέβη κατόπιν; — 'Ω, έστειλε άμέσως τον ψιό του πίσω στην 'Αγγλία, είσιτήριο τρίτης θέσεως και του ξαναμίλησε πειά. 'Όσοι θα πρόκειται ν' αφήσουν την παρουσία του σε φιλανθρωπικά έργα...

— 'Ο κόσμος είχε άραίσια στην είσοδο του γηπέδου, μπορούσαμε να προχωρήσουμε, ακολουθήσαμε λίγη ώρα τον γόνος του γκολφ. Κατόπιν πήγαμε στο τσάι μας στη Λέσχη, είλαμε πριν από το τέλος των νων. Είχα γελήσει με την μου για το πάθημα του Τόμυ και τον λυπήθηκα μαζί. Είχα είλικρινώς να βγώ νικητής με κερδίση το επάθλο.

Την επομένη το πρωί, προγευματίσαμε, ο 'Ιβόρ και ήρα τους 'Τίμης' και άναψα γύρισα τα φύλλα για να άποτελέσματα του 'Αγώνος. 'Ερασιτεχνών του Γκολφ.

— 'Ιβόρ! — φώναξε. — 'Αποτέλεσματα: 'Ο Τόμυ νάναν 'Ολλανδό!...

Δίγες μέρες κατόπιν έφθασαν ήσαν τον Τόμυ στο γήπεδο. Τον σταμάτησα και τον σκέφτηκα μ' όλη την καρδιά μου, ή λαμπρή νίκη του.

— Θα κοπιάσεις είπα—μπορέσεις να νικήσεις τον

('Η συνέχεια εις την σελ. 1823)

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

«ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» - «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Πολλοί των αναγνωστών μας κατ' επανάληψιν μάς παρεπονέθησαν ότι άδυνατούν ν' αγοράζουν και τα δύο περιοδικά μας, παρά την αγάπην και την εκτίμησιν την οποίαν αισθάνονται προς αυτά.

Τα παράπονα αυτά των αναγνωστών μας έγιναν τελευταίως πλέον έντονα, πλέον πυκνά. Διά την ακρίβειαν, πολλοί αναγνώσται μας της Πρωτευούσης, των 'Επαρχιών και του 'Εξωτερικού μάς εξέητησαν επίμονως όπως συγχωνεύσωμεν τα δύο περιοδικά:εις ένα.

Τάς θερμάς τας παρακλήσεις των αναγνωστών μας έχοντες υπ' όψιν μας άφ' ενός και άφ' ετέρου τας παρουσιάζομενας μεγάλας και άνυπερβλήτους τεχνικάς δυσχερείας, λόγω του μεγάλου αριθμού των φύλλων τα όποια εκτυπώμεν μη έπαρκούντων ούτε των επτά τελειοτάτων πιεστηρίων τα όποια διαθέτομεν προς τοϋτο, άπεφασίσαμεν όπως εύχαριστήσωμεν τοϋς πολυπληθείς φίλους μας και συγχωνεύσωμεν τα δύο περιοδικά εις ένα, το άγαπημένον σας «ΜΠΟΥΚΕΤΟ».

Την προσεχή έβδομάδα δηλαδή οι φίλοι του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» θα ζητήσουν από τοϋς έφημεριδοπώλας, τα περίπτερα και τοϋς κατά τόπους πράκτορας το

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ,”

Εις το όποϊον θα εύρουν και άλλας τας εκλεκτάς σελίδας της

“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,”

καθώς και τας συνεχείας των συναρπαστικών αναγνωσμάτων της.

Τι θα είναι το τεϋχος αυτό των δύο περιοδικών μας «Μπουκέτου—Οικογενείας» καθώς και όλα τα έπόμενα, πόσον πρωτότυπον και πόσον τέλειον, από πάσης άπόψεως, θα ήτο περιττόν ίσως να σάς το είπωμεν.

Δίχρωμοι και τρίχρωμοι καλλιτεχνικά εικόνες και φωτογραφίαι άστέρων θα στολίζουν τα τεϋχη του «Μπουκέτου» έσωτερικώς. 'Επί τη εύκαιρία αυτή αυξάνονται και αι σελίδες των συγχωνευομένων περιοδικών μας. Θα έχετε τα δύο περιοδικά εις ένα: Το άγαπητό σας

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ,”

το όποϊον επί μακρά έτη σάς έδίδεξε και σάς έτερψε.

Θά έχετε και τα δύο περιοδικά

ΜΕ 4 ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΑΣ

Επίσης επ' εύκαιρία της συγχωνεύσεως άρχίζει από τοϋ προσεχούς πανηγυρικού «Μπουκέτου» το ύπεροχον αισθηματικόν, το τρυφερώτατον νέον ρωμάντζο του 'Ακαδημαϊκού κ. ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ.

“Η ΕΥΤΥΧΙΑ,”

Εις το αυτό πανηγυρικόν τεϋχος του «Μπουκέτου» το περίφημον έργον του 'Ακαδημαϊκού κ. ΣΠ. ΜΕΛΑ

“Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΕΤΑΙ,”

διασκευασμένον εις ήθογραφικόν μυθιστόρημα υπό τοϋ ίδιου συγγραφέως.

Και τα δύο αυτά 'Ελληνικά μυθιστορήματα θα είναι καλλιτεχνικώτατα εικονογραφημένα υπό τοϋ καλλιτεχνικού συνεργάτου του «Μπουκέτου» κ. ΒΑΡΔΑΚΩΣΤΑ.

Εις το ίδιον πανηγυρικόν τεϋχος του «Μπουκέτου» συνέχεια της τόσο ενδιαφερούσης έρευνής μας:

“ΠΩΣ ΕΚΕΡΔΙΣΑΝ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΟΥΣ ΧΡΗΜΑΤΑ ΟΙ ΕΞΕΧΟΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ,”

Σπαρταριστές άφηγήσεις και ανέκδοτα των γνωστοτέρων 'Ελλήνων τραπεζιτών, πολιτικών, καλλιτεχνών, λογίων κλπ. κλπ.

Ένα θαυμάσιο ιστορικό διήγημα τοϋ γνωστοϋ λογοτέχνου κ. ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ.

“Ο ΑΛΗ ΠΑΣΑΣ, Ο ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙ' Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΒΕΛΗ ΓΚΕΚΑ,”

Επίσης ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΣΚΙΤΣΩΝ ΤΩΝ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΩΝ ΓΥΠΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ.

Όλόκληρες έγχρωμες ξεκαρδιστικές γελοιογραφικές σελίδες. Έγχρωμες σελίδες περιέργων άπ' όλον τον κόσμον. Έγχρωμα φιγουρίνια των μεγαλυτέρων Εϋρωπαϊκών οίκων.

ΚΑΙ ΧΙΛΙΕΣ ΔΥΟ ΑΛΛΕΣ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.—ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΜΗ ΤΟ ΣΤΕΡΗΣΕΤΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΑΣ, ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΠΟΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΕΞ. ΔΟΥΛΙΑ. ΠΑΤΟΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

...Ξημέρωσε τέλος... συνέχισε ή νέα. 'Ο αγαπημένος μου με φίλησε κι' άρχισε να ετοιμάζεται για κάποια μακρινή περιπολία... "Ενα προαίσθημα φοβερής συμφοράς, με ανάγκασε άξαφνα να πέσω στα πόδια του και να τον ικετεύω να μη φύγει... Κι' όμως δεν τολμούσα να του εκμηστρητώ την αλλόκοτη όπτασία μου της νύχτας... Κάτι το αστανικό μ' έμπόδιζε να μιλήσω, σαν να μου σφίγγε τη γλώσσα ακατανίκητα... 'Ο καλός μου δεν άκουσε τις παρακλήσεις μου!... Με είρωνευ-όταν καθυσχάζοντάς με!

...Και το δυστύχημα το μοιραίο, έγινε: 'Ο καλός μου, καβάλα στ' αλόγο του και με άλλους είκοσι ακόμη καβαλλάρηδες, ξεκίνησε για να μην ξαναγυρίσει πιά... Κι' εγώ, άνησχη κατά το βράδυ, αγωνιάοντας γιατί δεν έπέστρεφε, μόνη, γιατί κι' ο Κοψολαίμης τόν είχε συνοδεύσει, βγήκα απ' την πόλη, προς την έρημο: 'Ηθελα να βυθίσω τα μάτια μου με λαχτάρα, στις άμυνες και φεγγαρόλουστες έκτασεις της, μήπως και ξεχωρίσω από μακριά τον λατρευτό μου!

...Άλλα δεν πρόλαβα καλά—καλά, να ξεμακρύνω απ' τα τελευταία σπίτια... Και καθώς έστριβα τη γωνία κάποιου μανδρουτοίου, ένοιωσα εφαιρικά να με αρπάζουν, να μου δένουν το στόμα, να μου σφίγγουν τα πόδια και τα μπράτσα, και να με πετούν άπάνω στη σέλλα ενός αλόγου!

Καινούριος τρόμος έκανε τη νέα νύχτα μου μαυροκρινή... Και τα χείλη της τραυλίσαν:

— "Άκουσα τότε ένα γέλιο διαβολικό, και μιά φωνή να μου λέει: «Μικρούλα μου, σέ κρατάω γερά αυτή τη φορά!... Δεν θα μπορέσεις να μου ξαναφύγεις!...»

«Ω, κύριε, τί φρίκη!... Ήταν ο άπαισιος σύζυγός μου, ο αστανικός άρχιχουάνος!...»

Η σκέψη των κατοπινών βασάνων της, προέβλεπε κάτι σαν έντονη ζάλη στη δύστυχη Μεζδέ... και μισολιπόθυμη, άγκομαχώντας, ζήτησε κάτι να πιη...

Ο Μοντεχρήστος της πρόσφερε μιά γουλιά ρούμι, ένα κούπελλο νερού, και καθίζοντας ύστερα άντικρύ της, της είπε:

— Την καταλαβαίνω τη συνέχεια, φωχό μου κορίτσι... Μή μιλάς και συγκινείσαι άνώφελα!... 'Ιδού: ο άρχιχουάνος σύζυγός σου, σ'αδώγησε κατόπιν στην αίματόβρεχη πρωτεύουσά του, την Ουάργκλα. 'Εκεί, έμαθες ότι ο αγαπημένος σου λοχαγός βρίσκεται άλωσοδεμένος στο κάτεργο του 'φρουρίου... Θά προσπαθήσεις βέβαια να τον δεις, μά δεν θά μπόρεσες... 'Επίσης δεν μπόρεσες και να τον έλευθερώσεις!... Κατόρθωσες όμως να δραπετεύσεις τουλάχιστον και πάλι, πλανήθηκες στην έρημιά όπως και τότε, και σήμερα κι' η καλή σου κι' η καλή τύχη όλων μας, σ' έφερε μπρός στα μάτια μου!... 'Ετσι δεν είνε καλή μου Μεζδέ;

Η νεαρή Βεδούνα, γονατιστή τώρα, φιλούσε μ' έκστασι το χέρι του κόμητος, και ψιθύριζε:

— Μάντεψες σωστά, κύριέ μου!... 'Ελπίζεις άραγε να σώσεις τον αγαπημένο μου;

— 'Ελπίζω στο θεό, μικρή μου... 'Αν ο Θεός με βοηθήσει και στην προσπάθειά μου αυτή, όπως και στις άλλες, ο λοχαγός Ζωλιέτ θά σωθί έξάπαντος!

Η λαχτάρα κοκκίνησε τα βαθυμελάχροινά μάγουλα της νέας. Και με φωνή θερμή από άνωπομονήσια και συγκίνηση, ξανάπε:

— "Ας μην άργοϋνε λοιπόν, Κύριε!... Η στιγμή που περνούν, είναι πολύτιμες και κρίσιμες για τη ζωή του αίχμαλώτου... 'Ιδού ημερώνει πιά... "Ας ξεκινήσουμε!

— Ναί, θα δώσω άμέσως τις σχετικές διαταγές γι' αυτού... άπάντησε ο Μοντεχρήστος. 'Αλλά έσύ... 'Εσύ τί θά κάνεις;

— Θα σ' ακολουθήσω! άπάντησε ή Μεζδέ. Θα σ' ακολουθώ ως οδηγός! 'Ο κόμης σηκώθηκε βιαστικός, και βγήκε

έξω απ' τη σκηνή... Κάλεσε άμέσως τον 'Ιάκωβο, ο οποίος έπληθυνε γυρίσει απ' τον ένταρτισμό του άτυχου Μπερτολίνου, και τούδωσε σύντομες και γρήγορες διαταγές για το ξεκίνημα.

— Περίφημα πάμε, μά τα γένεια του 'Αλάχ! Ξεφύγη τότε μ' ένθουσιασμό ο Κοψολαίμης. Καρδός είναι, έπιτέλου, να ξεσοκουριάσουμε και λίγο τα δπια μας!

Μά την ίδια αυτή στιγμή, σαν νάθελε ή μοίρα να έπιβληθεί άμέσως την έπιθυμία και την ευχή του άφελους Ιουδαίου σφοδρό πυροβολισμοί άντήχησαν... Και τις γρήγορες απόδομολονίες, τις διαδέχτηκαν άμέσως ή άγριες πολεμικές κραγές, τις όποιες συνιθίζουν να βγάζουν οι 'Αραβες, όταν έπαιγούν έπιθέσεις έναντίον έχθρών.

Ήταν φανερό, ότι οι 'Αραβες είχαν κυκλώσει αήφιστα, και τον καταυλισμό... Κι' ήταν επίσης φανερό, ότι είχαν μπει ψει τους έχθρους σκοπούς του Μοντεχρήστου έναντίον της έρημης πολέως των Ουάργκλας, κι' ήθελαν να τον έμποδίσουν, με κάθε τρόπο, στην έκτέλεσι του σχεδίου του για την άλευθέρωσι του Γάλλου είχμαλώτου τών...

Μπρός στον ξαφνικό κίνδυνο, ή δραστηριότητα του κόμητος δεκαπλασιάστηκε... Ταχύς αλλά και ψύχραιμος κι' άποστολικός όπως πάντα, βροντοφώναξε μερικές διαταγές, σχετικές με την άμυνα του καταυλισμού... Κι' ύστερα, καβαλλώντας τα: το αλόγο του, πήρε μαζί του τον Κοψολαίμη και πενήντα περίπου απ' τους άνδρες της συνοδείας του, κι' άρμησε προς το κρίσιμότερο σημείο της έχθρικής έπιθέσεως...

Οι πυροβολισμοί πολλαπλασιάστηκαν... 'Η σφαίρες σφάζαν άπαισία, στο μελιχρό άκούμ φως της χαραυγής...

Σε μιά στιγμή όμως, συνέβη κάτι το άλλόκοτο: Οι έπιθέσεις μεϊς 'Αραβες σταμάτησαν απότομα να καλπάζουν, να πυροβολούν, και να ουρλιάζουν... Ξαφνικά, απ' το άπροσδόκητο αυτό οι άνδρες του Μοντεχρήστου, έκαναν κι' αυτοί το ίδιο. Βαθεία σιγαλιά έπακολούθησε, σιγαλιά που είχε κάτι το φρικιαστικό κι' άγματοικό...

Κι' άξαφνα, μέσα σ' αυτή την άσπρη δόξη κι' όληόστιμη σιγαλιά, άντησε μιά άνανθρη κραυγή—κραυγή σαν έλαχτό άγριμιού—την όποια διαδέχτηκαν άμέσως ύστερα, μιά στριγγιλιακή έξέλιξη γέλιου χαχανιστού και σαρκαστικού.

Μπρός στο διαβολικό κι' άπροσδόκητο αυτό γεγονός, τόσο ο Μοντεχρήστος κι' ή συνοδεία του, σάστισαν λίγο... γουρλωμένα από έκπληξι κι' άπορία, κυττούσαν όλόγυρά τους έρευνώντας, προσπαθώντας να μαντέψουν τι μαινε, ή και τί έκρυβε, ή άλλοτινός διαγωγή των έπιδρομέων...

Κι' ή κατάπληξι τους, τότε, έμπε στο κατακόρυφο της, γιατί οι έχθροι στρεψαν άστραπιαία τα όλογά τους, σπηρούσαν βιαστικά κι' έφυγαν—μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα—άφαντοι εκεί κάτω, στα βάθη του όριζοντος!

Κάτι το άκατανόητο, κάτι το διαβολικό ύπηρχε, στα σπληριώδη αυτά καμώματα των έχθρών... 'Αν κι' ήταν τόσο λυάριθμοι, άν κι' ήρθαν με τόσα φοβερές κι' άπειλητικές θέσεις, ώστόσο έφευγαν σαν δειλιάσμενοι, πριν ακόμη προβουν να συγκρουστούν—στήθος με στήθος—με την κατά πό όλιγαριθμότερη συνοδεία του Μοντεχρήστου!

Ο κόμης δεν σκέφτηκε βέβαια να τους κινήσει... Σαν άπάνω στο αλόγο του, ήταν βυθισμένος σε σκέψεις άλλες... Τό μυαλό του δούλευε έντονάτα, προσπαθώντας, δώση μιά όποιαδήποτε εξήγηση, στα αίνιγματικά φαινόμενα των ληστών εκείνων της έρήμου... Και εφαιρικά, ούρλιασε άγωνία!... 'Εγινε κατακίτρινος, και χονδρές σταγόνες έβρεξαν το στυγνό του πρόσωπο!

Νόμισε πως είχε καταλάβει... Νόμισε πως βρήκε το τέλος της μυστηρίου...

Κι' ή φριχτές του υποψίες βγήκαν άληθινές: Βλαστήτας, και καλπάζοντας με άφθαστη λαχτάρα, γύρισε πίσω στην του, ξεπέζεψε σαν άστραπή, άρμησε μέσα, και τη κε άδειε!

Ο έλπιδοφόρος, το λατρευτό του μοναχοπαίδι, είχε έμνιστή!

Εμοιάζε σαν παράφρων ο Μοντεχρήστος, κατά τις

που έπακολούθησαν... Ούρλιαζοντας από φιλόδογρον πόνο, βλαστημάοντας από άνίσχυρη λύσσα κι' από άπελπισία, άναστάωσε κυριολεκτικώς τη μεγάλη σκηνή, ψάχνοντας για το παιδί του... Ήταν τελείως άγνώριστος, άπάνω στην παραφορά του, ο τόσο ισχυρός αυτός άνδρας, ο πάντα ψύχραιμος και κύριος του έαυτού του και τις κρίσιμότερες στιγμές ακόμη!

«Ω, γιατί να μην πάρη μαζί του στην έφοδο, τον αγαπημένο του γιο!... Υπήρχε βέβαια κι' εκεί ο άμεσος κίνδυνος θανάτου... 'Αλλά στις περιστάσεις αυτές, τον κυριότερο ρόλο—στην άνθρώπινη τύχη—τόν έχει ή μοίρα, το «γραφό»!... 'Ενώ τώρα, και άμεσος να μην ήταν ο κίνδυνος του θανάτου, βασιανιστήρια φριχτά θά περίμεναν έξάπαντος το άρπαγμένο, το αιχμαλωτισμένο με τόση πανουργία λατρευτό παιδί του!

Ήταν όλοφάνερο πεία, το αστανικό σχέδιο των 'Αράβων: 'Η έφοδος εκείνη ήταν πλαστή, προσεδιασμένη... Είχε σκοπό να τραβήξει την προσοχή του κόμητος, και των ανθρώπων του, μακριά απ' τον καταυλισμό κι' απ' τη σκηνή του... 'Ετσι, ή άμυνα του καταυλισμού άδυνάτησε, ή σκηνή του κόμητος έμεινε σχεδόν άφρούρητη, και το είδικό άπόσπασμα των 'Αράβων—μή βρίσκοντας εκεί ισχυρή αντίσταση—κατάρθωσε να αιχμαλωτίσει και ν' αρπάξει τον 'Ελπιδοφόρο!

— Παιδί μου!... 'Ελπιδοφόρε!... Παιδί μου αγαπημένο, τι θά πη τώρα ή μητέρα σου... Τί θά σκεφτεί για μένα, που δέιχτηκα τόσο άφελής, τόσο άδέξιος κι' άνίκανος να σε ύπερασπισώ... 'Ω, παιδί μου, παιδί μου, πού είσαι;

Ετσι ξεφώνιζε διαρκώς, με σπαραγμένη φωνή, ο κόμης, τρέχοντας έξάλλος δώ κι' εκεί και ψάχνοντας μέσα στη σκηνή του και στα γύρω της ύψώματα... Ο πόνος του, όλοφάνερος τώρα στο λαμπρό φως του ήλιου που είχε άνατείλει, παραμόρφωνε το πρόσωπό του και προέξενε μιά βουβή θλίψη στους άραιοιωμένους ναύτες του... Ούτε εκείνοι, ούτε ο 'Ιωάκωβος, τολμούσαν να βγάλουν λέξη, μπρός στον τρομερό σπαραγμό του κυρίου τών... Κι' οι 'Αραβες ακόμη της συνοδείας του, παρ' όλη τη στωικότητα και τη μοιρολατρεία τους, δεν έμειναν άσυγκίνητοι: Μαζεμένοι σε μιά πυκνή ομάδα, και τραβηγμένοι παράμερα, έννοιωθαν ως τά βάθη της ψυχής των τον πόνο του πατέρα, κι' έστελναν ψιθυριστές κι' εύλαβικές προσευχές, στον 'Αλλάχ και στον προφήτη Του τον Μωάμεθ...

Η ένταση της συγκινήσεως και του σπαραγμού του Μοντεχρήστου, λύγισε έπιτέλους τα νεύρα του, και τα χαλάρωσε...

Ο σιδερένιος αυτός άνδρας, βλέποντας άκαρπες πεία τις προσπάθειές του, σ'ένα κάθισμα κι' άκούμπισε το κεφάλι του στα χέρια του.

Άρχισε να κλαίη βουβά, πονεμένα... Ναι, άρχισε να κλαίη σαν άνθρώπος, ο υπεράνθρωπος εκείνος άνδρας!... Τριάντα όλόκληρα χρόνια είχαν να δούν δάκρυ άνακουφιστικό, τά στεγνά και φλογερά του μάτια!...

Τριάντα όλόκληρα χρόνια, είχε ή κατάξερη και πολυβασανισμένη ψυχή του, να νιώσει την παρήγορη δροσιά του ανθρώπινου δακρύου!... Και για πρώτη φορά, σ' αυτά τά τριάντα όλόκληρα χρόνια μιάς ζωής πολυκύμαντης και περιπετειώδους, έννοιωθε τόσο άδυναμία ο δραστήριος κι' άστοαλένιος Μοντεχρήστος!

Ξαφνικά, σκίρτησε... Σήκωσε το κεφάλι του, κύτταξε τά νευρώδη χέρια του, και τά είδε μουσκεμένα από τά δάκρυα, δάκρυα!... 'Εκλαιγε λοιπόν!... Αυτός!... Α ύ τ ό ε !...

Ετρίξε άγρια τά δόντια του τότε, ο κόμης κι' άναπήδησε όρβος... Τά μάτια του πέταξαν φλόγες, και τά τελευταία ίχνη των δακρύων του στέγνωσαν; σαν να τά εξέτμισε ή φλογερή άστραπή του βλέμματός του...

Εσείσε το κεφάλι του, με στυγνή άπόφασι... Τά πυκνά μαλλιά του άνέμισαν, σαν χαίτη λιονταριού...

Κι' απ' τά πλατεία του στήθης, ξεπήδησε έντονα, κυριαρχικά, ή κραυγή:

— Καβαλλικέψτε τ' αλόγά σας!... Γρήγορα!... 'Εμπρός, για την Ουάργκλα!

ΚΒ'

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΘΑΝΗΣ

Σε προηγούμενο κεφάλαιο, άφήσαμε τον λοχαγό Ζωλιέτ τη στιγμή που άρμυοναν στο κελλί του μιά ομάδα από εξαγριωμένους 'Αραβες... Τρομερή ήταν ή στιγμή αυτή, κι' όμως ο δυστυχής αξιωματικός ή άντιμετώπιζε σαν στιγμή λυτρωμοί κι' άνακουφίσεως: Θά τον σκότωναν βέβαια, θά τον έσφαζαν δίχως όικτο, αλλά θά γλύτωνε έπί τέλους απ' το πολύμηνο μαρτύριο της άπαισίας φυλακίσέως του...

Άλλά κατά την ίδια εκείνη στιγμή και μέσα στο ύγροσκότεινο κελλί της φυλακής του, μιά άλλη φωνή άντήχησε:

— Λοχαγέ, πρέπει να μην πεθάνεις!

Είχε τον τόνο της λαχτάρας, ή μυστηριώδης αυτή φωνή... Κι' ή φράσις ειπώθηκε σε όλοκάθαρη Γαλλική γλώσσα, την όποια για πρώτη φορά τώρα άκουγε ο νεαρός αξιωματικός, από τότε που τον άλωσοδεσαν μέσα στο φριχτό «μυθοδρόμιό» του...

— Λοχαγέ, πρέπει να μην πεθάνεις!

Είχε τον τόνο της λαχτάρας, ή μυστηριώδης αυτή φωνή... Κι' ή φράσις ειπώθηκε σε όλοκάθαρη Γαλλική γλώσσα, την όποια για πρώτη φορά τώρα άκουγε ο νεαρός αξιωματικός, από τότε που τον άλωσοδεσαν μέσα στο φριχτό «μυθοδρόμιό» του...

— Λοχαγέ, πρέπει να μην πεθάνεις!

Είχε τον τόνο της λαχτάρας, ή μυστηριώδης αυτή φωνή... Κι' ή φράσις ειπώθηκε σε όλοκάθαρη Γαλλική γλώσσα, την όποια για πρώτη φορά τώρα άκουγε ο νεαρός αξιωματικός, από τότε που τον άλωσοδεσαν μέσα στο φριχτό «μυθοδρόμιό» του...

— Λοχαγέ, πρέπει να μην πεθάνεις!

Είχε τον τόνο της λαχτάρας, ή μυστηριώδης αυτή φωνή... Κι' ή φράσις ειπώθηκε σε όλοκάθαρη Γαλλική γλώσσα, την όποια για πρώτη φορά τώρα άκουγε ο νεαρός αξιωματικός, από τότε που τον άλωσοδεσαν μέσα στο φριχτό «μυθοδρόμιό» του...

— Λοχαγέ, πρέπει να μην πεθάνεις!

Είχε τον τόνο της λαχτάρας, ή μυστηριώδης αυτή φωνή... Κι' ή φράσις ειπώθηκε σε όλοκάθαρη Γαλλική γλώσσα, την όποια για πρώτη φορά τώρα άκουγε ο νεαρός αξιωματικός, από τότε που τον άλωσοδεσαν μέσα στο φριχτό «μυθοδρόμιό» του...

— Λοχαγέ, πρέπει να μην πεθάνεις!

Είχε τον τόνο της λαχτάρας, ή μυστηριώδης αυτή φωνή... Κι' ή φράσις ειπώθηκε σε όλοκάθαρη Γαλλική γλώσσα, την όποια για πρώτη φορά τώρα άκουγε ο νεαρός αξιωματικός, από τότε που τον άλωσοδεσαν μέσα στο φριχτό «μυθοδρόμιό» του...

— Λοχαγέ, πρέπει να μην πεθάνεις!

«Ω, ή άλλόκοτη αυτή συμβουλή ήταν έλκυστική και πρακτικώτατη!... Και χωρίς άμφιβολία, εύχαρίστας θά συμμορφωνόταν με αυτή ο λοχαγός Ζωλιέτ, άν μπορούσε!...

Άλλά κατά την κρίσιμη εκείνη στιγμή, άλυσοδετος όπως ήταν κι' έξαντλημένος απ' το πολύμηνο μαρτύριό του, του ήταν άδύνατο ν' άντισταθί και να υπερασπίσει άποτελεσματικά τη ζωή του που κινδύνευε... Γι' αυτό, το μόνο που μπόρεσε να κάνει, ήταν να σηκωθεί με δυσκολία όρθός, να σταυρώσει τά χέρια ότν στήθος του και ν' άντιμετώπιση τους δολοφόνους του άτρομα και υπερέφανα...

Εκείνοι δεν τον σκότώσαν όμως, όπως περίμενε ο άτυχής 'Αλβέρτος, βλέποντας τη λύσσα τους... Ξρμησαν μονάχα έναντίον του και, πριν περάσουν λίγες στιγμές, τον άρπάξαν, τον έβλωσαν και τον έσυραν έξω του κελλιού του.

Ήταν φανερό ότι ο όχλος των μανιακών 'Αράβων, τον τραβούσε έξω απ' τη φυλακή του, όχι—φυσικά—για να τον έλευθερώσει, αλλά για να τον υποβάλι έως σε άργό και μαρτυρικό θάνατο.

Δεν πρέπει να πεθάνεις!... Είνε κρίμα, νεαρέ λοχαγέ μου! Ξανακούστηκαν πάλι ή αίνιγματικές αυτές φράσεις, πού άδύναμες όμως τώρα... Τις άρπαξε το αυτί του μισοαναίσθητου απ' τη βιαία κοιμεταχειρίσι λοχαγού, την ώρα άκριβώς που οι άρπαγές του τον τραβούσαν μαζί τους, έξω απ' την πόρτα του πλανιού κελλιαού!... Ποιος τάχα να ήταν φυλακισμένος, στο πόνο με το δικό του εκείνο κελλί!... Και πόση άψηρησία στον θάνατο έπρεπε νάχη αυτός ο άγνωστος φυλακισμένος, για να τολμάη να δίνη—δυο φορές τώρα—τέτοιες συμβουλές, μπρός στα πλήθη των έξάλλων δημίων τους;

Ο 'Αλβέρτος, αίματοφύρτος απ' τά χτυπήματα, ζαλισμένος απ' τις άγριες φωνές και μουδιασμένος απ' το άπονηκτικό όίμωτρό του, δεν ήταν σε κατάσταση να σκεφθεί ή ν' άντιληφθί καθαρά το περιβάλλον... 'Ενοιωσε μονάχα, ότι τον τραβούσαν τώρα έξω στην αύλη του φρουρίου κι' ότι τον έδεσαν όρθιο σ' ένα στερεό και ψηλό πάσσαλο, μπηγμένον στη γη...

Εκατοντάδες φανατικών μωαμεθανών 'Αράβων γέμιζαν την αύλη εκείνη... Στην εμφάνισι της συνοδείας πούφερνε τον 'Αλβέρτο, ή μανία του συγκεντρωμένου πλήθους ξέσπασε σε άλλαλαγμούς:

— Θάνατος!... Θάνατος και σ' αυτόν και στους άλλους άπίστους!... 'Ας χύσουμε το αίμα τους για θυσία στον 'Αλλάχ!

Ο άτυχής 'Αλβέρτος, μισόνοιζε τά τυφλωμένα απ' τον ήλιο μάτια του... Η σκοτεινιά της φυλακής του, έξακολουθητική επί τρεις μήνες τώρα, τον είχε ξεσυνθίσει στο φως...

Στο μισόνοιγμά τους αυτό, τά μάτια του πόνεσαν και εβανάκλεισαν... Άλλά ή γρήγορη ματιά πούβριζε γύρω του ο νέος, ήταν αρκετή για να τον πληροφορήσει για όσα φριχτά συνέβαιναν στη μοιραία αυτή αύλη: Πλάι του, και καταμεσής στο χώρο της αύλης, δεκαοχτώ άλλοι πάσσαλοι, άπαράλλαχτοι μ' αυτόν στον όποιο ήταν δεμένος ο ίδιος, ήταν μπηγμένοι στο χώμα... Και δεκαοχτώ άλλοι δυστυχείς Γάλλοι αιχμάλωτοι, φυλακισμένοι κι' αυτοί στο ίδιο φρούρι, ήταν δεμένοι ένας-ένας στους πάσσλους εκείνους, έτοιμοι να ύποστούν απ' τους φανατισμένους 'Αραβες ο Θεός ξέρει τί είδους τρομερά μαρτύρια!

Ξαφνικά, το πάνδειμόνιο των κραυγών και των άλλαλαγμών έπαψε απότομα... Άπόλυτη σιγαλιά έπικράτησε τότε... Παραξενεμένος ο 'Αλβέρτος για το άπροσδόκητο αυτό φαινόμενο, ριψοκινδύνεψε και πάλι ν' άνοίξη σιγά-σιγά τά μάτια του, και να κυττάη γύρω του μ' ένδιαφέρον...

Άλλοιμονο!... Εκείνα που είδε, έπιβεβαίωναν τις τρομερές ύπόνοιές του: Ένας ψηλόλιγνος δήμιος, κουρελιάρης, «καψαλισμένος» κυριολεκτικώς απ' τον καυτερό ήλιο της 'Αφρικής, πλησίαζε τώρα τον πρώτο πάσσαλο μ' έκκρασι ύπούλου θηρίου, έτοιμο να ριχτεί στη λεία του... Στο χέρι του κρατούσε ένα κυρτό, κοφτερό γιαταγάνι, το όποιο άστραφε άπαισία στον ήλιο...

Στά μάγουλά του τά λιπόσαρκα, ξεχωρίζαν καθαρά δυο άστρα εξάκτινα και χρυσά, στιγματομένα με τέχνη άφθαστη από ένα στο κάθε μάγουλο!

Όστε κι' αυτός, λοιπόν, όπως ή Μεζδέ, άνηκε στο φριχτό «τμήμα των Δημίων» της άντιχριστιανικής οργανώσεως των μωαμεθανών Χουάνων!

Τά πλήθη, με πρόσωπα λαμπερά απ' την αϊμόδιψη χαρά τους, κρατούσαν την άναπνοή τους... Ο παραμικρός ψίθυρος δεν άκούγόταν, κατά την άγωνιώδη εκείνη στιγμή... Κι' ο αστανικός δήμιος όλς και πλησίαζε περισσότερο προς το άτυχό—και σφικτοδεμένο στον πάσσαλο—θύμα του!

Ετράσε πεία κοντά του... Και εφαιρικά, το όπλισμένο με το γιαταγάνι χέρι του, άνέμισε βίαια στον άέρα... Η άστραφτερη και κοφτερή λεπίδα σφύριξε, διέγραψε ταχύτατη και λοξή τροχιά, και το κεφάλι του φτωχού Γάλλου αίχμαλώτου, κυλίστηκε αματόβρεχτο δυο-τρία βήματα πιο πέρα!

Άγριοι άλλαλαγμοί χαράς κι' ίκανοποίησεως βγήκαν απ' το στόμα του νεαρού 'Αλβέρτου...

Είχε τον τόνο της λαχτάρας, ή μυστηριώδης αυτή φωνή... Κι' ή φράσις ειπώθηκε σε όλοκάθαρη Γαλλική γλώσσα, την όποια για πρώτη φορά τώρα άκουγε ο νεαρός αξιωματικός, από τότε που τον άλωσοδεσαν μέσα στο φριχτό «μυθοδρόμιό» του...

— Λοχαγέ, πρέπει να μην πεθάνεις!

Είχε τον τόνο της λαχτάρας, ή μυστηριώδης αυτή φωνή... Κι' ή φράσις ειπώθηκε σε όλοκάθαρη Γαλλική γλώσσα, την όποια για πρώτη φορά τώρα άκουγε ο νεαρός αξιωματικός, από τότε που τον άλωσοδεσαν μέσα στο φριχτό «μυθοδρόμιό» του...

— Λοχαγέ, πρέπει να μην πεθάνεις!

Είχε τον τόνο της λαχτάρας, ή μυστηριώδης αυτή φωνή... Κι' ή φράσις ειπώθηκε σε όλοκάθαρη Γαλλική γλώσσα, την όποια για πρώτη φορά τώρα άκουγε ο νεαρός αξιωματικός, από τότε που τον άλωσοδεσαν μέσα στο φριχτό «μυθοδρόμιό» του...

— Λοχαγέ, πρέπει να μην πεθάνεις!

Είχε τον τόνο της λαχτάρας, ή μυστηριώδης αυτή φωνή... Κι' ή φράσις ειπώθηκε σε όλοκάθαρη Γαλλική γλώσσα, την όποια για πρώτη φορά τώρα άκουγε ο νεαρός αξιωματικός, από τότε που τον άλωσοδεσαν μέσα στο φριχτό «μυθοδρόμιό» του...

— Λοχαγέ, πρέπει να μην πεθάνεις!

Είχε τον τόνο της λαχτάρας, ή μυστηριώδης αυτή φωνή... Κι' ή φράσις ειπώθηκε σε όλοκάθαρη Γαλλική γλώσσα, την όποια για πρώτη φορά τώρα άκουγε ο νεαρός αξιωματικός, από τότε που τον άλωσοδεσαν μέσα στο φριχτό «μυθοδρόμιό» του...

— Λοχαγέ, πρέπει να μην πεθάνεις!

Είχε τον τόνο της λαχτάρας, ή μυστηριώδης αυτή φωνή... Κι' ή φράσις ειπώθηκε σε όλοκάθαρη Γαλλική γλώσσα, την όποια για πρώτη φορά τώρα άκουγε ο νεαρός αξιωματικός, από τότε που τον άλωσοδεσαν μέσα στο φριχτό «μυθοδρόμιό» του...

— Λοχαγέ, πρέπει να μην πεθάνεις!

Είχε τον τόνο της λαχτάρας, ή μυστηριώδης αυτή φωνή... Κι' ή φράσις ειπώθηκε σε όλοκάθαρη Γαλλική γλώσσα, την όποια για πρώτη φορά τώρα άκουγε ο νεαρός αξιωματικός, από τότε που τον άλωσοδεσαν μέσα στο φριχτό «μυθοδρόμιό» του...

τά στήθη των φανατικών 'Αράβων:

— Δόξα στον 'Αλλάχ!... Κατάρτα και θάνατος στους άπίστους!... Θάνατος και σφαγή σ' όλους!

Ο δήμιος υποκλήθηκε μπρος στα μανιακά έκείνα πλήθη, με έκφραση άγρίας ύπερηφάνιας... Έφερε κατόπιν το αίματωβαμένο γιαταγάνι στα χείλη του κι' έγλυψε—για «γούρι», σύμφωνα με τη φρικιαστική πρόληψη που επικρατούσε στη φυλή του—λίγο απ' το άχνιστό αίμα του πρώτου θύματός του...

Κι' ύστερα, με τον ίδιο ύπουλο βηματισμό, κι' γοργόν όμως τώρα, πλησίασε τον πλαϊνό πάσσαλο, για ν' άποκεφαλίστη με τον ίδιο τρόπο το δεύτερο θύμά του!

Οι 'Αράβες, άγχομαχώντας από άγαλλιασι κι' από αίμόδιψη ήδονή, συγκράτησαν πάλι τους άλλαλαγμούς των... Καινούρια βαθύτατη σιγαλιά έπακολούθησε... Τά άλλα θύματα, άνατριχιασμένα απ' το φριχτό θέαμα που αντίκρουσαν, και νοιώθοντας την τύχη που περίμενε κι' αυτά, είχαν επίσης «βουβήθη», μουδιασμένα και τρομοκρατημένα...

Κι' ο 'Αλβέρτος Ζωλιέτ, έχοντας την τραγική μοίρα να είναι τελευταίος, συγκέντρωσε όλη τη σκέψη του στην αγαπημένη του μητέρα, ψιθύριζε αδιάκοπα μια κατανυκτική προσευχή στο θεό, κι' έτοιμαζόταν για το θάνατο γαλήνιος κι' ήρωϊκός: Μήπως δεν ήταν λυτρωμός ο θάνατος, ύστερα από τόσα άνεκδιήγητα μαρτύρια που υπέστη, φυλακισμένος; έπι μήνες, κι' άναγκασμένος τώρα να παρευρεθώ στην άναδρην σφαγή των άμοφύλων του;

— Φτωχή μου μητέρα! ψιθύριζε με σπαραγμό ο νέος, έχοντας σκυφτό το κεφάλι του και σφιχτοκλεισμένα τα μάτια του, για να μη βλέπει.

«Αχ, αν μπορούσε, αν δεν ήταν δεμένος, θα βούλωνε και τ' αυτιά του, για να μην άκούη τά χαρούμενα ούρλιασματα των 'Αράβων.

— Λοχαγέ μου, πρέπει να μη πεθάνω! άκούστηκε, για τρίτη φορά, πάλι η μυστηριώδης αυτή φράση.

Ο 'Αλβέρτος άνατριχίασε και συγκλονίστηκε... Άνοιξε τα μάτια του, κύτταξε με λαχτάρα δλόγυρα και καί προσπάθησε ν' άνακαλύψει από ποιά έρχόταν η αίνιγματική αυτή φράση και ποιος του την ψιθύριζε, τρεις φορές τώρα. Δεν είρωνευόταν, σπαν, λοιπόν; Έπαιζαν τόσο άσπλαχνα, λοιπόν, με τη φριχτή του θέσι και με το μαρτύριό του;

Τό βλέμμα του τότε, σαν τραβηγμένο κυριαρχικά από μαγνήτη, καρφώθηκε στον προτελευταίο πάσσαλο, ακριβώς δηλαδή στον πλαϊνό του... Ένα άλλοκοτο άτομο—Γάλλος κι' αυτός, αλλά με πολιτική ένδυμασία—ήταν δεμένος στον πάσσαλο εκείνον... Και τό άλλοκοτο αυτό άτομο, μόλις είδε ότι ο 'Αλβέρτος τον κυττούσε—επιτέλους!—χαμογέλασε και ξαναψιθύρισε:

— Λοχαγέ, δεν πρέπει και δεν θά σ' άφήσω να πεθάνεις!

Στό όρκίζομαι σ' όλους τους άγιους του Παραδείσου και σ' όλους τους γενειοφόρους σατανάδες της Κολάσεως!

Ο 'Αλβέρτος έκθαμβος, λίγο έλειψε να ξεφωνίσω απ' την κατάπληξι του!

Όστόσο, άφορμή της καταπλήξεως του δεν ήταν τά λόγια αυτά του παρδόξου ατόμου, τά οποία σέ παρόμοιες στιγμές—στιγμές άμέσου προσγγίσεως του θανάτου—έμοιαζαν με σαρκαστική ειρωνία εις βάρος του, ή τουλάχιστον με λόγια ενός δυστυχούς τρελλού!... Όχι!... Άφορμή της καταπλήξεως του 'Αλβέρτου ήταν τό γεγονός—τό άπίστευτο σχεδόν κι' άπροσδόκητο, ότι ο συγκατάδικός του έκείνος, έμοιαζε με κάποιον πολύ στενόν άλλοι, γνώριμό του!

Μά ποιος; Ποιος ήταν; Βασάνιζε τό μυαλό του ο 'Αλβέρτος, προσπαθώντας να θυμηθώ. Για να βοηθήσει καλύτερα τό ζήτημα της μνήμης του, άρχισε να περιεργάζεται με ζωηρή προσοχή τό άτομο αυτό. Κι' ένώ ή σφαγή γύρω των έξακολουθούσε άνατριχιαστική, και ζύγωνε και στους ίδιους τώρα, τό άλλοκοτο άτομο χαμογελούσε με μακαριότητα στον 'Αλβέρτο, λές και τον προκαλούσε να τον θυμηθώ ποιος ήταν!

Πανώψηλος ο μυστηριώδης αυτός δεσμώτης, φρικιαστικής επίσης λιποσαρκίας, με μακρόστενο σαν νυφίτσας πρόσωπο, με τεράστιο στόμα, και με μάτια μικρούλκα, άείκλινα και φλογερά, έμοιαζε περισσότερο με διαβολικόν βρυκόλακα, παρά με άνθρωπο! Και θά ήταν πραγματικό διάβολος, προξενώντας τρόμο γύρω του, αν τό χαμόγελό του και τά σαν χάνδρες μάτια του, δεν άκτινοβολούσαν από άβυσσος καλωσύνη!

— Θεέ μου, που και τότε ξανάχω δη τό παιδικό αυτό χα-

μόγελο!... Ψιθύρισε ο 'Αλβέρτος. Που και τότε έχω ξαναδεί τό αγαθά αυτά μάτια, τά άπαράλλαχτα με μάτια άκακού άρριού!

Και έαφνικά, σαν να ξεχειλίσαν μονομιάς μέσα στο μυαλό του τά κύματα των παλαιών του άναμνήσεων, ο 'Αλβέρτος ξανάπε χαρούμενα και φωναχτά:

— «Α, μά σεΐς είστε!... Ο δημοσιογράφος Γκρατιγιέ!... Δεν γελοιόμαι!... Είστε ο συνεργάτης του αγαπημένου μου της κυρίου Μπωσάμ!... Τι συνάντησις, Θεέ μου!

— Ναι, έγώ είμαι! βεβαίωσε με λαχταρισμένη φωνή ο άλλοκοτος ρεπόρτερ, και τό χαμόγελό του, έγινε πιο διάπλατο άκόμη, και πιο λαμπερό από άφελή καλωσύνη. Σας γνώρισα άμέσως, κύριε υποκόμη ντε Μορσέρφ, όταν πήγαιναν να σπεί κλειδώσουν στο κελλί σας πρό τριών περίπου μηνών!... Έντιμόνι, ήδη φυλακισμένος, στο πλαϊνό με τό δικό σας κελλί. Και σάς είδα, τη στιγμή που σάς περνούσαν τότε άπ' το σάβανον, απ' τόν διάδρομο!... Μά δεν μπορούσα και να σάς μιλήσω, έπί τόσους μήνες: Είχα διαρκώς φίμωτρο στο στόμα μου, τό όποιο μόλις χδές τη νύχτα κατώρθωσα ν' άποσπάσω!... Τότε άκριβώς, σάς φώναξα για πρώτη φορά, ότι δεν πρέπει να πεθάνετε!

— Όρα! ή συμβουλή σας, παληέ κι' αγαπητέ μου φίλε, δέκοψε ο 'Αλβέρτος άδυνατώντας να συγκρατήσει ένα μικρό χαμόγελο. Άλλά έξηγήστε μου πρώτα μία άπορία μου: Πώς τρώγατε τόσους μήνες, με τό φίμωτρο διαρκώς στο στόμα σας;... Και γιατί, έξαιρετικώς για σάς να ληφθώ αυτό τό μέτρο της φιλώσεως του στόματός σας;

— Ένα γέλιο σιγαλό και χαχανιστό τέντωσε τό άπερίγραπτο στόμα του Γκρατιγιέ, τό όποιο πήρε έτσι τις περιττώνες διαστάσεις στομίου πηγαδιού!... Κι' ο δημοσιογράφος άποκρίθηκε:

— Νά σάς πω, λοχαγέ μου: Ήλθσα για πρώτη φορά να προσηλυτίσω στο Χριστιανισμό τον μουσουλμάνο δεσμοφύλο κά μου!... Έκείνος όμως, άντε δεκτός μαθήσεως, μου άρρασε τη ράχι με ένα αθάνατο βανουσο μαστίγιο, τό όποιο κρατούσε στο χέρι του... Και να νά μην ύποκύψη τυχόν—σε μέλλον—στον πειρασμό της λαζοπιστίας, μουβάλε ένα μωτρο στο στόμα, για να μην μπορώ πιά να τό μιλήσω και τον κατηχώ!... Όταν μούφρεπε τό φαγητό και τό νερό, μού βγαζε τό φίμωτρο. Τότε, έπαιζα κι' έπινα έπί παρουσία του άπαγορευμένης της σπουδαίας έπί ποιητή μαστιγώσεως—όταν χόρταινα και ξεδιψούσα μού ξανάβανε τό φίμωτρο!... Έφευγε βιαστικός!... Άλλά...

Δεν πρόλαβε να προχωρήσει περισσότερο στις έπίκαιρες κι' ένδιαφέρουσες έκμυστηρώσεις του ο άνεκδιήγητος Γκρατιγιέ: Ο δήμιος είχε φθάσει να μεταβεί στον πλαϊνό του πάσσαλο, και έπαιζα με τό φίμωτρο στο στόμα του, για να μην μπορώ πιά να τό μιλήσω και τον κατηχώ!... Όταν μούφρεπε τό φαγητό και τό νερό, μού βγαζε τό φίμωτρο. Τότε, έπαιζα κι' έπινα έπί παρουσία του άπαγορευμένης της σπουδαίας έπί ποιητή μαστιγώσεως—όταν χόρταινα και ξεδιψούσα μού ξανάβανε τό φίμωτρο!... Έφευγε βιαστικός!... Άλλά...

Δεν πρόλαβε να προχωρήσει περισσότερο στις έπίκαιρες κι' ένδιαφέρουσες έκμυστηρώσεις του ο άνεκδιήγητος Γκρατιγιέ: Ο δήμιος είχε φθάσει να μεταβεί στον πλαϊνό του πάσσαλο, και έπαιζα με τό φίμωτρο στο στόμα του, για να μην μπορώ πιά να τό μιλήσω και τον κατηχώ!... Όταν μούφρεπε τό φαγητό και τό νερό, μού βγαζε τό φίμωτρο. Τότε, έπαιζα κι' έπινα έπί παρουσία του άπαγορευμένης της σπουδαίας έπί ποιητή μαστιγώσεως—όταν χόρταινα και ξεδιψούσα μού ξανάβανε τό φίμωτρο!... Έφευγε βιαστικός!... Άλλά...

Δεν πρόλαβε να προχωρήσει περισσότερο στις έπίκαιρες κι' ένδιαφέρουσες έκμυστηρώσεις του ο άνεκδιήγητος Γκρατιγιέ: Ο δήμιος είχε φθάσει να μεταβεί στον πλαϊνό του πάσσαλο, και έπαιζα με τό φίμωτρο στο στόμα του, για να μην μπορώ πιά να τό μιλήσω και τον κατηχώ!... Όταν μούφρεπε τό φαγητό και τό νερό, μού βγαζε τό φίμωτρο. Τότε, έπαιζα κι' έπινα έπί παρουσία του άπαγορευμένης της σπουδαίας έπί ποιητή μαστιγώσεως—όταν χόρταινα και ξεδιψούσα μού ξανάβανε τό φίμωτρο!... Έφευγε βιαστικός!... Άλλά...

Δεν πρόλαβε να προχωρήσει περισσότερο στις έπίκαιρες κι' ένδιαφέρουσες έκμυστηρώσεις του ο άνεκδιήγητος Γκρατιγιέ: Ο δήμιος είχε φθάσει να μεταβεί στον πλαϊνό του πάσσαλο, και έπαιζα με τό φίμωτρο στο στόμα του, για να μην μπορώ πιά να τό μιλήσω και τον κατηχώ!... Όταν μούφρεπε τό φαγητό και τό νερό, μού βγαζε τό φίμωτρο. Τότε, έπαιζα κι' έπινα έπί παρουσία του άπαγορευμένης της σπουδαίας έπί ποιητή μαστιγώσεως—όταν χόρταινα και ξεδιψούσα μού ξανάβανε τό φίμωτρο!... Έφευγε βιαστικός!... Άλλά...

Δεν πρόλαβε να προχωρήσει περισσότερο στις έπίκαιρες κι' ένδιαφέρουσες έκμυστηρώσεις του ο άνεκδιήγητος Γκρατιγιέ: Ο δήμιος είχε φθάσει να μεταβεί στον πλαϊνό του πάσσαλο, και έπαιζα με τό φίμωτρο στο στόμα του, για να μην μπορώ πιά να τό μιλήσω και τον κατηχώ!... Όταν μούφρεπε τό φαγητό και τό νερό, μού βγαζε τό φίμωτρο. Τότε, έπαιζα κι' έπινα έπί παρουσία του άπαγορευμένης της σπουδαίας έπί ποιητή μαστιγώσεως—όταν χόρταινα και ξεδιψούσα μού ξανάβανε τό φίμωτρο!... Έφευγε βιαστικός!... Άλλά...

Δεν πρόλαβε να προχωρήσει περισσότερο στις έπίκαιρες κι' ένδιαφέρουσες έκμυστηρώσεις του ο άνεκδιήγητος Γκρατιγιέ: Ο δήμιος είχε φθάσει να μεταβεί στον πλαϊνό του πάσσαλο, και έπαιζα με τό φίμωτρο στο στόμα του, για να μην μπορώ πιά να τό μιλήσω και τον κατηχώ!... Όταν μούφρεπε τό φαγητό και τό νερό, μού βγαζε τό φίμωτρο. Τότε, έπαιζα κι' έπινα έπί παρουσία του άπαγορευμένης της σπουδαίας έπί ποιητή μαστιγώσεως—όταν χόρταινα και ξεδιψούσα μού ξανάβανε τό φίμωτρο!... Έφευγε βιαστικός!... Άλλά...

Δεν πρόλαβε να προχωρήσει περισσότερο στις έπίκαιρες κι' ένδιαφέρουσες έκμυστηρώσεις του ο άνεκδιήγητος Γκρατιγιέ: Ο δήμιος είχε φθάσει να μεταβεί στον πλαϊνό του πάσσαλο, και έπαιζα με τό φίμωτρο στο στόμα του, για να μην μπορώ πιά να τό μιλήσω και τον κατηχώ!... Όταν μούφρεπε τό φαγητό και τό νερό, μού βγαζε τό φίμωτρο. Τότε, έπαιζα κι' έπινα έπί παρουσία του άπαγορευμένης της σπουδαίας έπί ποιητή μαστιγώσεως—όταν χόρταινα και ξεδιψούσα μού ξανάβανε τό φίμωτρο!... Έφευγε βιαστικός!... Άλλά...

Δεν πρόλαβε να προχωρήσει περισσότερο στις έπίκαιρες κι' ένδιαφέρουσες έκμυστηρώσεις του ο άνεκδιήγητος Γκρατιγιέ: Ο δήμιος είχε φθάσει να μεταβεί στον πλαϊνό του πάσσαλο, και έπαιζα με τό φίμωτρο στο στόμα του, για να μην μπορώ πιά να τό μιλήσω και τον κατηχώ!... Όταν μούφρεπε τό φαγητό και τό νερό, μού βγαζε τό φίμωτρο. Τότε, έπαιζα κι' έπινα έπί παρουσία του άπαγορευμένης της σπουδαίας έπί ποιητή μαστιγώσεως—όταν χόρταινα και ξεδιψούσα μού ξανάβανε τό φίμωτρο!... Έφευγε βιαστικός!... Άλλά...

Δεν πρόλαβε να προχωρήσει περισσότερο στις έπίκαιρες κι' ένδιαφέρουσες έκμυστηρώσεις του ο άνεκδιήγητος Γκρατιγιέ: Ο δήμιος είχε φθάσει να μεταβεί στον πλαϊνό του πάσσαλο, και έπαιζα με τό φίμωτρο στο στόμα του, για να μην μπορώ πιά να τό μιλήσω και τον κατηχώ!... Όταν μούφρεπε τό φαγητό και τό νερό, μού βγαζε τό φίμωτρο. Τότε, έπαιζα κι' έπινα έπί παρουσία του άπαγορευμένης της σπουδαίας έπί ποιητή μαστιγώσεως—όταν χόρταινα και ξεδιψούσα μού ξανάβανε τό φίμωτρο!... Έφευγε βιαστικός!... Άλλά...

Δεν πρόλαβε να προχωρήσει περισσότερο στις έπίκαιρες κι' ένδιαφέρουσες έκμυστηρώσεις του ο άνεκδιήγητος Γκρατιγιέ: Ο δήμιος είχε φθάσει να μεταβεί στον πλαϊνό του πάσσαλο, και έπαιζα με τό φίμωτρο στο στόμα του, για να μην μπορώ πιά να τό μιλήσω και τον κατηχώ!... Όταν μούφρεπε τό φαγητό και τό νερό, μού βγαζε τό φίμωτρο. Τότε, έπαιζα κι' έπινα έπί παρουσία του άπαγορευμένης της σπουδαίας έπί ποιητή μαστιγώσεως—όταν χόρταινα και ξεδιψούσα μού ξανάβανε τό φίμωτρο!... Έφευγε βιαστικός!... Άλλά...

Δεν πρόλαβε να προχωρήσει περισσότερο στις έπίκαιρες κι' ένδιαφέρουσες έκμυστηρώσεις του ο άνεκδιήγητος Γκρατιγιέ: Ο δήμιος είχε φθάσει να μεταβεί στον πλαϊνό του πάσσαλο, και έπαιζα με τό φίμωτρο στο στόμα του, για να μην μπορώ πιά να τό μιλήσω και τον κατηχώ!... Όταν μούφρεπε τό φαγητό και τό νερό, μού βγαζε τό φίμωτρο. Τότε, έπαιζα κι' έπινα έπί παρουσία του άπαγορευμένης της σπουδαίας έπί ποιητή μαστιγώσεως—όταν χόρταινα και ξεδιψούσα μού ξανάβανε τό φίμωτρο!... Έφευγε βιαστικός!... Άλλά...

Δεν πρόλαβε να προχωρήσει περισσότερο στις έπίκαιρες κι' ένδιαφέρουσες έκμυστηρώσεις του ο άνεκδιήγητος Γκρατιγιέ: Ο δήμιος είχε φθάσει να μεταβεί στον πλαϊνό του πάσσαλο, και έπαιζα με τό φίμωτρο στο στόμα του, για να μην μπορώ πιά να τό μιλήσω και τον κατηχώ!... Όταν μούφρεπε τό φαγητό και τό νερό, μού βγαζε τό φίμωτρο. Τότε, έπαιζα κι' έπινα έπί παρουσία του άπαγορευμένης της σπουδαίας έπί ποιητή μαστιγώσεως—όταν χόρταινα και ξεδιψούσα μού ξανάβανε τό φίμωτρο!... Έφευγε βιαστικός!... Άλλά...

Δεν πρόλαβε να προχωρήσει περισσότερο στις έπίκαιρες κι' ένδιαφέρουσες έκμυστηρώσεις του ο άνεκδιήγητος Γκρατιγιέ: Ο δήμιος είχε φθάσει να μεταβεί στον πλαϊνό του πάσσαλο, και έπαιζα με τό φίμωτρο στο στόμα του, για να μην μπορώ πιά να τό μιλήσω και τον κατηχώ!... Όταν μούφρεπε τό φαγητό και τό νερό, μού βγαζε τό φίμωτρο. Τότε, έπαιζα κι' έπινα έπί παρουσία του άπαγορευμένης της σπουδαίας έπί ποιητή μαστιγώσεως—όταν χόρταινα και ξεδιψούσα μού ξανάβανε τό φίμωτρο!... Έφευγε βιαστικός!... Άλλά...

Δεν πρόλαβε να προχωρήσει περισσότερο στις έπίκαιρες κι' ένδιαφέρουσες έκμυστηρώσεις του ο άνεκδιήγητος Γκρατιγιέ: Ο δήμιος είχε φθάσει να μεταβεί στον πλαϊνό του πάσσαλο, και έπαιζα με τό φίμωτρο στο στόμα του, για να μην μπορώ πιά να τό μιλήσω και τον κατηχώ!... Όταν μούφρεπε τό φαγητό και τό νερό, μού βγαζε τό φίμωτρο. Τότε, έπαιζα κι' έπινα έπί παρουσία του άπαγορευμένης της σπουδαίας έπί ποιητή μαστιγώσεως—όταν χόρταινα και ξεδιψούσα μού ξανάβανε τό φίμωτρο!... Έφευγε βιαστικός!... Άλλά...

Δεν πρόλαβε να προχωρήσει περισσότερο στις έπίκαιρες κι' ένδιαφέρουσες έκμυστηρώσεις του ο άνεκδιήγητος Γκρατιγιέ: Ο δήμιος είχε φθάσει να μεταβεί στον πλαϊνό του πάσσαλο, και έπαιζα με τό φίμωτρο στο στόμα του, για να μην μπορώ πιά να τό μιλήσω και τον κατηχώ!... Όταν μούφρεπε τό φαγητό και τό νερό, μού βγαζε τό φίμωτρο. Τότε, έπαιζα κι' έπινα έπί παρουσία του άπαγορευμένης της σπουδαίας έπί ποιητή μαστιγώσεως—όταν χόρταινα και ξεδιψούσα μού ξανάβανε τό φίμωτρο!... Έφευγε βιαστικός!... Άλλά...

Δεν πρόλαβε να προχωρήσει περισσότερο στις έπίκαιρες κι' ένδιαφέρουσες έκμυστηρώσεις του ο άνεκδιήγητος Γκρατιγιέ: Ο δήμιος είχε φθάσει να μεταβεί στον πλαϊνό του πάσσαλο, και έπαιζα με τό φίμωτρο στο στόμα του, για να μην μπορώ πιά να τό μιλήσω και τον κατηχώ!... Όταν μούφρεπε τό φαγητό και τό νερό, μού βγαζε τό φίμωτρο. Τότε, έπαιζα κι' έπινα έπί παρουσία του άπαγορευμένης της σπουδαίας έπί ποιητή μαστιγώσεως—όταν χόρταινα και ξεδιψούσα μού ξανάβανε τό φίμωτρο!... Έφευγε βιαστικός!... Άλλά...

Δεν πρόλαβε να προχωρήσει περισσότερο στις έπίκαιρες κι' ένδιαφέρουσες έκμυστηρώσεις του ο άνεκδιήγητος Γκρατιγιέ: Ο δήμιος είχε φθάσει να μεταβεί στον πλαϊνό του πάσσαλο, και έπαιζα με τό φίμωτρο στο στόμα του, για να μην μπορώ πιά να τό μιλήσω και τον κατηχώ!... Όταν μούφρεπε τό φαγητό και τό νερό, μού βγαζε τό φίμωτρο. Τότε, έπαιζα κι' έπινα έπί παρουσία του άπαγορευμένης της σπουδαίας έπί ποιητή μαστιγώσεως—όταν χόρταινα και ξεδιψούσα μού ξανάβανε τό φίμωτρο!... Έφευγε βιαστικός!... Άλλά...

Δεν πρόλαβε να προχωρήσει περισσότερο στις έπίκαιρες κι' ένδιαφέρουσες έκμυστηρώσεις του ο άνεκδιήγητος Γκρατιγιέ: Ο δήμιος είχε φθάσει να μεταβεί στον πλαϊνό του πάσσαλο, και έπαιζα με τό φίμωτρο στο στόμα του, για να μην μπορώ πιά να τό μιλήσω και τον κατηχώ!... Όταν μούφρεπε τό φαγητό και τό νερό, μού βγαζε τό φίμωτρο. Τότε, έπαιζα κι' έπινα έπί παρουσία του άπαγορευμένης της σπουδαίας έπί ποιητή μαστιγώσεως—όταν χόρταινα και ξεδιψούσα μού ξανάβανε τό φίμωτρο!... Έφευγε βιαστικός!... Άλλά...

Δεν πρόλαβε να προχωρήσει περισσότερο στις έπίκαιρες κι' ένδιαφέρουσες έκμυστηρώσεις του ο άνεκδιήγητος Γκρατιγιέ: Ο δήμιος είχε φθάσει να μεταβεί στον πλαϊνό του πάσσαλο, και έπαιζα με τό φίμωτρο στο στόμα του, για να μην μπορώ πιά να τό μιλήσω και τον κατηχώ!... Όταν μούφρεπε τό φαγητό και τό νερό, μού βγαζε τό φίμωτρο. Τότε, έπαιζα κι' έπινα έπί παρουσία του άπαγορευμένης της σπουδαίας έπί ποιητή μαστιγώσεως—όταν χόρταινα και ξεδιψούσα μού ξανάβανε τό φίμωτρο!... Έφευγε βιαστικός!... Άλλά...

Δεν πρόλαβε να προχωρήσει περισσότερο στις έπίκαιρες κι' ένδιαφέρουσες έκμυστηρώσεις του ο άνεκδιήγητος Γκρατιγιέ: Ο δήμιος είχε φθάσει να μεταβεί στον πλαϊνό του πάσσαλο, και έπαιζα με τό φίμωτρο στο στόμα του, για να μην μπορώ πιά να τό μιλήσω και τον κατηχώ!... Όταν μούφρεπε τό φαγητό και τό νερό, μού βγαζε τό φίμωτρο. Τότε, έπαιζα κι' έπινα έπί παρουσία του άπαγορευμένης της σπουδαίας έπί ποιητή μαστιγώσεως—όταν χόρταινα και ξεδιψούσα μού ξανάβανε τό φίμωτρο!... Έφευγε βιαστικός!... Άλλά...

Δεν πρόλαβε να προχωρήσει περισσότερο στις έπίκαιρες κι' ένδιαφέρουσες έκμυστηρώσεις του ο άνεκδιήγητος Γκρατιγιέ: Ο δήμιος είχε φθάσει να μεταβεί στον πλαϊνό του πάσσαλο, και έπαιζα με τό φίμωτρο στο στόμα του, για να μην μπορώ πιά να τό μιλήσω και τον κατηχώ!... Όταν μούφρεπε τό φαγητό και τό νερό, μού βγαζε τό φίμωτρο. Τότε, έπαιζα κι' έπινα έπί παρουσία του άπαγορευμένης της σπουδαίας έπί ποιητή μαστιγώσεως—όταν χόρταινα και ξεδιψούσα μού ξανάβανε τό φίμωτρο!... Έφευγε βιαστικός!... Άλλά...

(Ακολουθεί)

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Ποιος είναι ο ιδανικός σύζυγος;

ΝΑ

(ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΜΑΣ, ΠΩΣ ΤΟΝ ΟΝΕΙΡΕΥΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΟΝ ΘΕΛΟΥΝ)

Η Δίς Α. Γ. Δ. (Καλάμαι), άπαντά:

«Αγαπητό μου «Μπουκέτο»,

Έγώ τον ιδέωδη σύζυγο τον φαντάζομαι με τά χαρακτηριστικά ενός σοβαρού άνδρος, πολύ καλού, που θά ήτο ο έμπιστός μου και σύμβουλός μου και θά το ήθουν ή γλυκειά του συντροφισσα, τον όποιο θά σεβόμουν άνάμεσα σ' όλους τους άνδρες και από τον όποιο θά ζητούσα την έκτίμησι που μου άξίζει. Και οι δύο μας θά αγαπιόμαστε με ένα αίσθημα γαλήνιο και βαθύ».

Η Δίς Ε. Γ. Π. (Όρφανή), μάς γράφει:

«Αγαπημένο μου «Μπουκέτο» λατρεύω, και άχώριστε σύντροφε, έπειτα από πολλούς διαταγμούς, σου γράφω και έγώ την πτωχήν μου ιδέαν περί ιδανικού συζύγου.

Νά λοιπόν πως τον όνειρεύομαι τον άνθρωπο που θά θελήσει να συνάψει την ζωή του μαζί μου.

Νέον 25-30 χρόνων, με κάποιαν μόρφωσιν, να είνε υγιής εις τό σώμα και την ψυχήν, αδιάφορον αν θά είνε μελαγχρινός ή ξανθός. Μέτριος εις τό άνάστημα. Νά αγαπά την εργασίαν, και προ πάντων να είνε τίμιος. Νά είνε ευγενής εις τους τρόπους, να αγαπά τά ζώα και την μουσικήν, και να μην είνε χαρτοπαίκτης και ιπτεκρός. Νά έχη έξη-σφαιλισμένην μία εργασίαν τακτική, για να μπορέση κανείς να έχη μια ζωή ήσυχη και νοικοκυρεμένη. Δεν θέλω άκόμη ο άνδρας που θά με πιάσει να με μεταχειρίζεται σαν σκλάβο του. Θέλω να με αγαπά και να με εκτιμά, καθώς θά τον αγαπάς και θά τον εκτιμάς και έγώ, όπως θά το άξίζει. Γιατί γυναίκα που δεν αγαπά και δεν εκτιμά τον άνδρα της δεν είνε γυναίκα, είνε τέρας. Πάντα θά είμαι γι' αυτόν ή πιστή και άφοσιωμένη γυναίκα του.

Εί πές τε μου λοιπόν ν' είνε τέτοιον άνδρα δεν θά ήταν ευτυχισμένη κάθε γυναίκα;

Τέλος πιο ευτυχισμένον θεωρώ τον γάμον που στορίζεται στην άμοιβαίαν εκτίμησιν. Έτσι μόνον τωρούμε να παραβλέπουμε κάποιες, και μερικά έλαττώματα, που ως άνθρωποι θά έχουμε. Γιατί «οόδός άναμάρτητος».

Η Δίς ΠΕΝΑ ΙΩΑΝΝΟΥ, (Λαζαρίδου) μάς γράφει:

«Χίτες φρεές, Αγαπημένο «Μπουκέτο» δέξου τά συγχαρητήρια μιας φανταστικής σου άναγνώστριας για την έξυπνη χαμπάνια σου. Ξέρεις, Αγαπημένο μου «Μπουκέτο», ποιος θά είνε ο ιδανικός σύζυγος για μένα; Μόνον εκείνος που θά με κινή να νοιώσω, τό άγνό και άληθινό μεθίο της αγάπης.»

Η Δίς Α. Δ. (Αθήναι) μάς γράφει:

«Μπουκέτο μου, άπάστα σ' άνοίγω την καρδιά μου και με χαρά σου λέω τις λα-

χάρες της... Θέλω εκείνος που θά πιάσει σφιχτά τό χέρι μου για να τραβή-ζουμε μαζί τό δρόμο της ζωής νανε καλός, τίμιος κι' εργατικός. Κι' έτσι για την καλωσύνη του θά τον αγαπώ, για την τιμιότητά του θά τον υπακούω και για την εργατικότητά του θά τον λατρεύω. Τό άλλο φορματάκι που θά μου φέρνη ή τίμια δουλειά του, θάνε για μένα θά δουλέω κι' έγώ για να ξαναφέρουμε την οικονομική ίσορροπία. Νά κι' αγαπά! και τότε δεν φοβόμαι τις κακοτοπιές. Γιατί ή αγάπη κι' ή συμπνοία χάνουν την δύναμι. Νάνε επίσης άνδρας να μου έπιδίδεται εκεί που πρέπει. Θέλω απ' αυτόν θέλησι και δύναμι και καρδιά.

«Ας μην είνε Άδωνις, φτάνει νάναι συμπαθητικός και έγώ θά φροντίσω πάντα να τον στολίζω με τό χαμόγελο της ευτυχίας που θά τον κινή Θεός. Νέος; Δεν έχει σημασίαν. Τά 20 χρόνια όπως και τά 25 είνε για μένα τό ίδιο, φτάνει νάναι έτσι που τον θέλει ή καρδιά

Η Δίς Σ. Ε. (Αθήναι), γράφει:

«Αγαπητό «Μπουκέτο»,

Νάνα νοικοκύρης και άργότερα καλός και στοργικός πατέρας, «Οχι πλούσιος. La richesse ne fait pas le bon-petit. Φτάνει μονάχα να ζούμε.

Μέ τον άνδρα αυτόν θά κάνω τον πιο ευτυχισμένο γάμο και τό μικρό σπιτάκι μας, θάνα ή ευτυχισμένη φωλιά που θά βρισκω άτέλειωτα εκείνος ξεκούρασι και χαρά. Η αγάπη μου ποτέ δεν θ' άρτίση ούτε ένα τόσο δά συννεφάκι να σκοτεινιά-ση τά αγαπημένα μου μάτια του. Κι' εκείνος θάνα υπερέφανος για μένα, γιατί πολύ γούγορα θά δη πόση δύναμη έχω μέσα μου για να θεμελιώσω αυτή την αλάνια ευτυχία.»

Η Δίς ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΣ άπαντά:

«Αγαπητό «Μπουκέτο»

«Ιδανικός σύζυγος είνε εκείνος ο όποιος μιλά λίγο, αλλά λέει πολλά, ζητά λίγα, αλλά κουβαλάει πολλά.

μου, έτσι που τά όνειρα μου την πλάθουν

Νάνα νοικοκύρης και άργότερα καλός και στοργικός πατέρας, «Οχι πλούσιος. La richesse ne fait pas le bon-petit. Φτάνει μονάχα να ζούμε.

Μέ τον άνδρα αυτόν θά κάνω τον πιο ευτυχισμένο γάμο και τό μικρό σπιτάκι μας, θάνα ή ευτυχισμένη φωλιά που θά βρισκω άτέλειωτα εκείνος ξεκούρασι και χαρά. Η αγάπη μου ποτέ δεν θ' άρτίση ούτε ένα τόσο δά συννεφάκι να σκοτεινιά-ση τά αγαπημένα μου μάτια του. Κι' εκείνος θάνα υπερέφανος για μένα, γιατί πολύ γούγορα θά δη πόση δύναμη έχω μέσα μου για να θεμελιώσω αυτή την αλάνια ευτυχία.»

Φίλη μας, με τό ψευδώνυμον «Δίς ΚΑΜΕΛΙΑ», μάς γράφει:

«Αγαπητό «Μπουκέτο»,

Είμ' ευτυχής, που με την έρώτησί σου με διευκολύνεις να πω κι' έγώ τη γνώμη μου, σχετικώς με τον ιδανικόν σύζυγον. Χωρίς αγάπη δεν υπάρχει ιδανικός γάμος κι' επειδή κανένας άνδρας δεν αγαπά άληθινά σήμερα, γι' αυτό δεν υπάρχει και ιδανικός σύζυγος.

— Αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ ἐξαιρετικά, ἀπάντησα καὶ τὸν συγχάρηκα
γιὰ δεύτερη φορὰ, μὲ περισσότερη ἀκόμα ἐγκαρδιότητα.

— Όχι. Άρχισα άξεφανα να μιλάω δυνατά γερμανικά γιατί μίσουν πώς είμαι... Γερμανός!

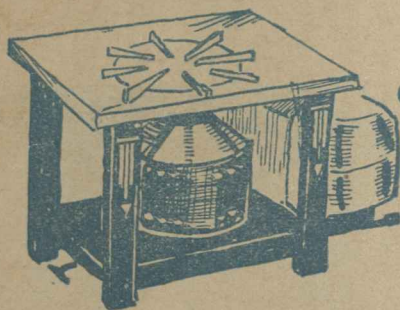
...πικρὸν μὲν ἀπορία.

1831

ροπούλου

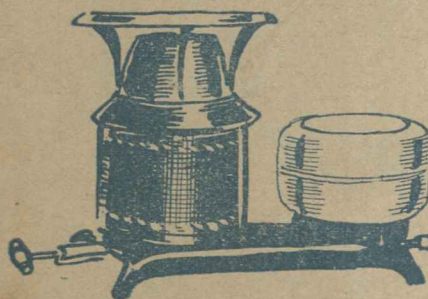
100 71 22 2004

Ἀποκόπτετε καὶ κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ.

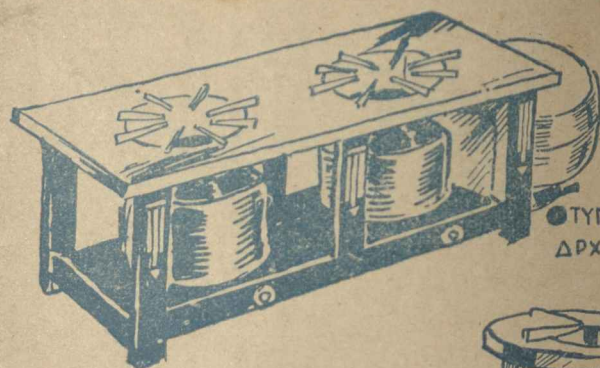

● ΤΥΠΟΣ G.A.
ΔΡΧ.

● ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ
ΔΙΑ ΤΟΝ
ΤΥΠΟΝ G.A.

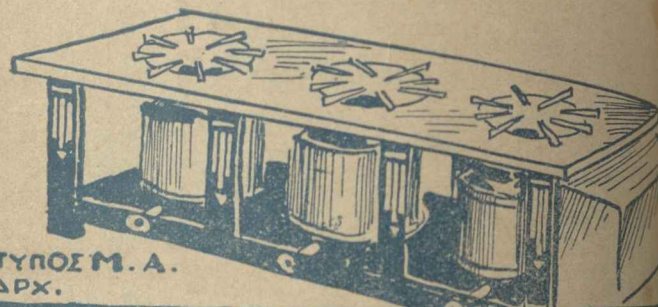

● ΤΥΠΟΣ F.A.
ΔΡΧ.

● ΤΥΠΟΣ D.A.
ΔΡΧ.

● ΤΥΠΟΣ 261 K.
ΔΡΧ.

● ΤΥΠΟΣ M.A.
ΔΡΧ.

ΜΑΚΕΤΤΕΣ ΛΕΟΝΤΙΝΕΣ

Ε. ΠΟΘΗΤΟΣ - ΒΟΥΛΗΣ - ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ (Γωνία) - ΑΘΗΝΑΙ

30 ΕΙΔΩΝ ΚΟΛΩΝΙΕΣ 50 ΕΙΔΩΝ ΑΡΩΜΑΤΑ ΧΥΜΑ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ ΣΤΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ: Κορνάρου 4, Έμμ. Μπενάκη 8, Θεμι-
στοκλέους 33, Πάτησιων 18α.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ: Θεσσαλονίκη, Βόλος, Πά-
τραι, Δράμα, Ζάκυνθος.

Μη λησμονήτε τὸ ἄρωμα - θαῦμα

NUIT D'ATHENES

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τὸ κερδίζετε, ἂν βάψετε μόνη
σας ἓνα περσινὸ σας με τὰς ΓΕΡ-
ΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ, αἱ ὁ-
ποῖαι κάθε παλὴδ φόρεμα τὸ με-
ταβάλλουν σὲ καινούριον. ΔΕΝ ΕΙ-
ΝΕ ΡΕΚΛΑΜΑ· ΕΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑ-
ΤΙΚΟΤΗΣ. Δοκιμάσατε γιὰ νὰ
πεισθῆτε. Αἱ Βαφαὶ ΑΡΤΙ πωλοῦν-
ται στὰ Φαρμακεία καὶ Ἐμπορικά.

Βάψατε τὰ περσινὰ σας φορέ-
ματα με τὰς ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑ-
ΦΑΣ ΑΡΤΙ καὶ θὰ γίνουν καινού-
ρια καὶ μοντέρνα. ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΡΕ-
ΚΛΑΜΑ· ΕΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ-
ΤΗΣ. Δοκιμάσατε γιὰ νὰ πεισθῆ-
τε. Πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία καὶ
Ἐμπορικά.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΧΗΜΙΚΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ

ΜΕΛΑΝΑΙ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΡΑΦΙΚΑΣ
ΚΗΛΑΣ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΝ - ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑΝ ΚΑΙ ΟΥΡΑΝ

Τὸ μόνον συστηματικὸν ἐργοστάσιον τοῦ κλάδου

εἰς τὰ Βαλκάνια

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΩ

Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΤΗΡΙΑ: ΠΕΤΡΑΚΗ 18

Τηλέφ. 21-378

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΘΡΑΓΚΩΝ 37

Ἡ μεγάλη πείρα μας ἐν τῷ κλάδῳ καὶ αἱ σύγχρο-
νὲς ἐγκαταστάσεις μας ἐγγυῶνται διὰ τὴν ποιότητα

ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΜΑΣ

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786